Robert A. Monroe

Călătorii în afara corpului

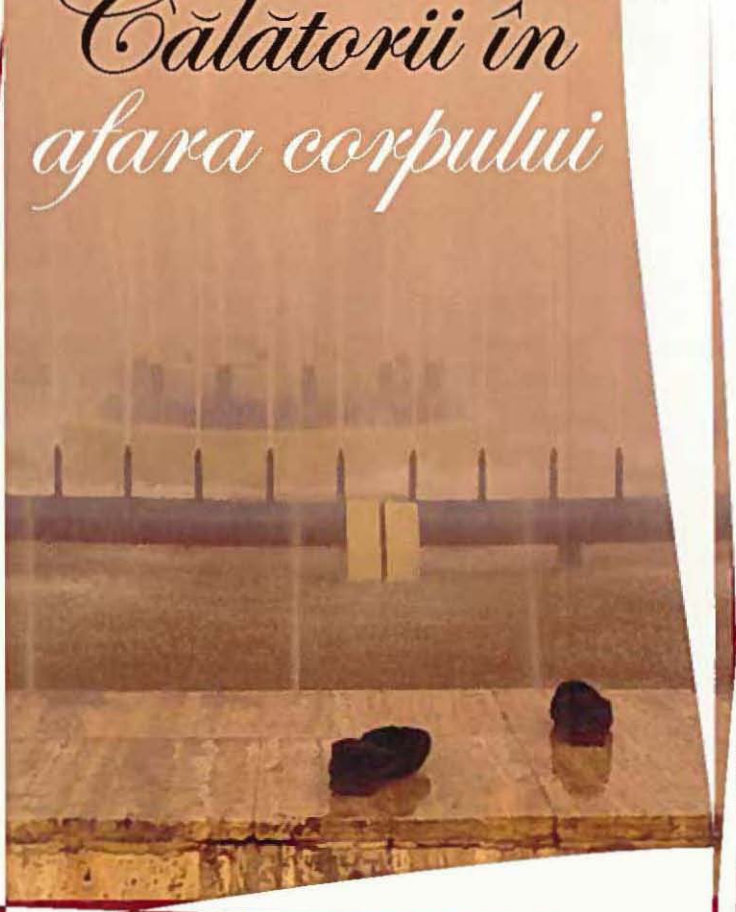

Editura For You

Ediția în limba engleză
JOURNEYS OUT OF THE BODY
Copyright ©1971, 1977 by Robert A. Monroe
Această traducere a fost publicată prin înțelegere cu The Doubleday Broadway Publishing Group, a division of Random House, Inc. .

Tehnoredactare Felicia Drăgușin
Coperta PDG Advertising

Copyright © 2007, Editura For You

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MONROE, ROBERT A.
Călătorii în afara corpului/ Robert A. Monroe -
București : For You, 2007

ISBN 978-973-7978-89-9
159.961

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0311001455,
mobile phone 0744352963; 0724212690;
e-mail monica.visan@b.astral.ro; edituraforyou@b.astral.ro
website: http://www.editura-foryou.ro

Printed in Romania ISBN 978-973-7978-89-9

Robert A. Monroe

Călătorii în afara corpului

Traducere
Petru Visarion Ștețiu
și
Irina Cupe Ilea

EDITURA FOR YOU

CUVÂNT ÎNAINTE

S-au întâmplat multe, atât în lume, cât și în viața mea personală, de când s-a finalizat, înainte de publicare, manuscrisul cărții „CĂLĂTORII ÎN AFARA CORPULUI".

Am avut o experiență cel puțin interesantă, atunci când am devenit, în mod public, membru al grupului supersuspect și am fost catalogat „medium", „sensibil", „anormal" și, mai generos, „parapsiholog". Publicarea cărții mi-a afectat destul de serios imaginea de director executiv rezonabil și „ortodox".

Totuși, multe dintre rezultate erau total neașteptate, iar unele temeri serioase nefondate. De exemplu, faptul că am fost (și încă mai sunt) activ și bine ancorat în activități de afaceri în lumea materială a ajutat foarte mult în aprecierea cu seriozitate a materialului cărții.

Altă față: Ar fi trebuit să am mai multă credință și încredere în spiritul de afaceri, așa cum îl cunosc eu. Am susținut întotdeauna că afacerile și industria respectă „ceva de valoare", indiferent de originea lor particulară. Dacă merge, folosește-l! Cu toate acestea, am fost destul de îngrijorat de reacția față de carte a Consiliului directorilor corporației al cărui președinte eram. (Cine ar fi dorit ca o asemenea persoană instabilă să conducă operațiile lor de multe milioane de dolari!?) La prima ședință a Consiliului de la Fort Lauderdale, Florida, după publicarea cărții, niciunul nu a menționat-o. Nici eu.

Totuși, pe când navigam în susul canalului, cu iahtul președintelui Consiliului, în drumul nostru spre clubul regional, soția gazdei noastre a venit de sub puntea iahtului cu un exemplar din „Călătorii în afara corpului", în mână.

„Bob, îmi dai un autograf pe carte?", m-a rugat ea. M-am conformat, mai mult decât îngrijorat și surprins. Ceea ce nu ar fi trebuit.

„Interesant!", spuse președintele peste umărul soției sale, în timp ce avea grijă de cârma iahtului. „Soția mea este un adevărat medium. Nu închei niciodată o afacere importantă, fără a o consulta. Iar asta dă rezultate."

Nu mai e nevoie să spun că nu am fost solicitat să-mi dau demisia. În realitate, nu am simțit nici un fel de reacții adverse în relațiile mele de afaceri, ca rezultat al dezvăluirii publice a acestei laturi „private" a vieții mele. Din contră, mi s-au deschis noi posibilități importante, total neașteptate. Cine ar fi prevăzut că voi vorbi despre experiențe în afara corpului, în fața unui asemenea organism măreț și conservator, precum Institutul Smithsonian! Ceea ce chiar s-a întâmplat.

O altă greșeală de calcul, sau care pare așa: S-a afirmat că lucrarea „Călătorii..." era o carte de avangardă și că abia acum se acordă un interes semnificativ genului de material pe care îl conține. Acest lucru ar fi putut să fi fost adevărat – și totuși, ce a precipitat asemenea schimbări, în mai puțin de patru ani? Îmi place să cred că este foarte potrivită o întrebare de genul: „ce a fost mai întâi, oul sau găina?", că această carte este – sau a fost – parte dintr-un proces declanșator, sau catalitic, care se află acum în desfășurare, într-o reacție în lanț.

Acest proces afirmă simplu: Este normal să ai experiențe stranii, să consideri, la modul serios, ca fiind naturale acele evenimente sau activități care se află înafara posibilităților actuale ale științelor noastre fizice de a le reproduce sau măsura. Existența dincolo de moarte este una dintre acestea.

Iată o altă decizie luată în vremea când a fost publicată cartea: aceea că Mintea mea conștientă sau Eul meu a avut insuficientă experiență și/sau pregătire, pentru a controla în întregime vastitatea unor asemenea explorări non-fizice. Aceasta a fost pusă în evidență mai întâi de plictiseala și nerăbdarea experimentărilor care m-au purtat de ici-colo și înapoi, în lumea noastră fizică.

Cine dorește să piardă, în mod repetat, o oră cu pregătirile (cablarea instrumentelor, dezvoltarea cu grijă a unei stări de separare), numai pentru a merge din dormitor la bucătărie (ori din Virginia până în California sau Kansas)? În al doilea rând, multe explicații au avut loc mult în afara controlului și a înțelegerii mele conștiente – ceea ce presupune că „Eul" fizic conștient are, de fapt, idei foarte limitate despre unde să mergi și ce să faci.

În consecință, am luat o decizie importantă. În multe cazuri voi declanșa o stare în afara corpului, urmată de o orientare a acțiunii asupra *sinelui meu total* (suflet?). Conștiința mea prezentă va urma călătoria, ca parte a întregului. Rezultatele au fost extatice, iluminatorii, tulburătoare, producătoare de teamă, umilință, sau pline de încredere – experiențe și explorări mult dincolo de capacitatea mea de înțelegere, cea mai mare parte un program educațional pe care îl absorbeam încetul cu încetul. Problema, așa cum o percep, este simplă. În cele din urmă, pentru a reduce materialul la nivel practic și „de valoare", va fi necesar un salt cuantic în conștiință.

Ce înseamnă aceasta? Înseamnă oare că are loc o modificare majoră de conștiință, cât suntem încă vii, fizic? Sau într-o altă realitate, mai târziu? Cine sunt instructorii, cei care ajută?

Tocmai începeam, pas cu pas, să abordăm răspunsurile în institutul nostru de cercetări. A fost creată o bază de cercetare care a devenit activă din anul 1972.

Munca noastră a stârnit interesul și cooperarea fizicienilor, a psihologilor, biochimiștilor, inginerilor, educatorilor, psihiatrilor, președinților de corporații, statisticienilor, mulți dintre cei care sunt membri în grupul nostru de consilieri. Printre cei care au trimis cele aproximativ unsprezece mii de scrisori primite până astăzi s-au auzit multe suspine de ușurare. Despre secret se putea discuta fără a fi nevoie de audieri medicale. Ca atare, cartea servește scopului său original.

Mai mult de șapte sute de persoane au participat la programele noastre de cercetare și experimentale de instruire. Prima noastră „echipă de explorare" este compusă din șase persoane.

Aproximativ încă cincizeci așteaptă accesul la aparate, pentru a parcurge instruirea finală, iar numărul lor crește zilnic. Sperăm să fim capabili să ne extindem în spațiul fizic, în privința echipamentelor și a personalului, astfel încât să fim capabili să facem față solicitărilor crescânde. Anul acesta, instruirii în cadrul institutului îi va fi acordate acreditările pentru nivelele colegiu și universitar.

Între timp, echipa noastră de explorare, alcătuită din șase persoane, ne oferă date mai numeroase decât suntem capabili să prelucrăm, mult mai rapid și mai diversificate decât am putut eu acumula. Ceea ce am selectat până acum este de o importanță covârșitoare. Existența unui acord și a unui consens între șase exploratori diferiți – fiecare fără să cunoască experiențele celorlalți, cu excepția operațiunilor comune – au un impact formidabil asupra celor care au examinat materialul. Detaliile vor fi prezentate într-o altă carte, care este în pregătire.

O mulțime de activități, care au fost împlinite în patru ani. Ele doar întăresc conceptul schimbării accelerate în timpul activității – în mod special al schimbării nevoilor umane.

Am revăzut „Călătorii ...“ cu multă grijă, pentru această nouă ediție. Sunt fericit să afirm că, în lumina ultimelor experiențe, nimic nu trebuie modificat. Bazele sunt încă aceleași. Din punctul de vedere al nivelului meu experimental din acea vreme, conținutul său este încă bun. Știm un lucru cu certitudine: realitatea citirii acestor cuvinte cu emisfera voastră cerebrală stângă este primul stadiu al filtrării.

Robert A. Monroe
Afton, Virginia, U.S.A. 1977

Pentru cei interesați în activitățile institutului, sau care au avut experiențe spontane în afara corpului, scrieți la:

Monroe Institut of Applied Sciences
P.O. Box. 57 Afton, Virginia, 22920
U.S.A. http://www.monroeinstitute.com/

INTRODUCERE

În societatea noastră orientată spre acțiune, atunci când un om se culcă pentru a dormi, el se află, efectiv, în afara mediului ce-l înconjoară. El va rămâne întins liniștit, pe o durată între șase și opt ore, astfel încât nu „acționează“, nu „gândește productiv“, sau nu face nimic „semnificativ“. Cu toții știm că oamenii visează, dar noi ne educăm copiii să considere visele, și alte experiențe din cursul somnului, ca neimportante, ca *nereale*, în raport cu evenimentele din cursul zilei. Astfel, foarte mulți oameni sunt obișnuiți să uite visele și, atunci când ocazional și le amintesc, să le considere, în mod obișnuit, doar niște ciudățenii.

Este adevărat că psihologii și psihiatrii apreciază visele pacienților ca pe niște indicii utile ale manifestării deformate ale personalității lor; dar, chiar și atunci, visele, precum și alte experiențe nocturne nu sunt, în general, tratate ca fiind *reale*, într-un sens sau altul, ci doar ca un fel de proces de prelucrare internă de date, ale computerului uman. Există câteva excepții importante ale acestei desconsiderări generale a viselor – dar, pentru marea majoritate a oamenilor din societatea noastră actuală, visele nu sunt lucruri de care se preocupă oamenii serioși.

Ce este de făcut cu o persoană care face excepție de la această credință generală, care pretinde că a avut experiențe în timpul somnului, sau alte forme de stări de inconștiență, care sunt nu numai *impresionante* pentru el, dar pe care chiar le simte că sunt foarte *reale*?

Să presupunem că această persoană pretinde că, în noaptea care a trecut, a avut o experiență în care zbura prin aer deasupra unui oraș mare, pe care l-a recunoscut a fi New York-ul. Mai departe, el ne spune nu numai că acest „vis“ a fost foarte viu, ci și că a știut *atunci* că nu a fost un vis, că el a fost într-adevăr în

aer, deasupra orașului New York. Iar această convingere că a fost *într-adevăr* acolo îi rămâne pentru tot restul vieții, în ciuda faptului că îi reamintim că un om adormit nu ar putea zbura cu adevărat, prin forțe proprii, deasupra orașului New York. Probabil că vom ignora un om care relatează asemenea lucruri sau, în mod politicos (ori nu atât de politicos), îl informăm că a devenit puțin cam slab la minte, sau nebun și îi sugerăm să meargă la un psihoterapeut. Dacă el este insistent în ceea ce privește realitatea experienței sale, mai ales dacă mai are și alte experiențe ciudate, am putea – cu cele mai bune intenții – să-l orientăm spre un spital de boli mentale. Pe de altă parte, dacă este inteligent, „călătorul" nostru va învăța repede să nu vorbească despre experiențele sale. Singura problemă în acest caz, după cum am amintit, atunci când am vorbit cu mulți asemenea oameni, este că ar putea să se îngrijoreze că nu cumva să devină nebun.

De dragul discuției, să-l facem pe „călătorul" nostru și mai deranjant. Să presupunem că, în relatarea sa, el continuă să spună că după zborul deasupra orașului New York a coborât, tot în zbor, pentru un timp în apartamentul tău. Acolo te-a văzut că discutai cu alți doi oameni necunoscuți lui. Îi descrie pe cei doi oameni în detaliu și menționează câteva lucruri despre subiectul conversației, care a durat aproximativ un minut, cât a fost acolo.

Să presupunem că el este corect în relatarea sa. În timpul când a avut această experiență, tu ai avut o conversație – cu subiectul menționat de el – cu două persoane care se potrivesc descrierii „călătorului". Ce-i de făcut în această conjunctură?

Reacția obișnuită față de o situație ipotetică de acest gen ar fi că totul pare destul de interesant – dar, cum știm că așa ceva nu se poate întâmpla, nu trebuie să ne gândim serios ce ar putea însemna ea. Sau, am putea să ne autoliniștim și să invocăm cuvântul „coincidență". Un cuvânt minunat, „coincidență", pentru eliberarea de neliniștile mentale! Din nefericire pentru pacea noastră sufletească, există mii de exemple de astfel de relatări făcute de către oameni normali, ale unor asemenea tipuri de întâmplări. Nu avem de-a face cu o situație pur ipo-

tetică. Asemenea evenimente au fost denumite clarviziune în timpul unei călătorii, proiecții astrale sau, cu un termen mai științific, experiențe în afara corpului (EÎC).

În mod formal, putem să definim o EÎC ca pe (1) un eveniment în care experimentatorul pare să perceapă o porțiune a unui oarecare mediu înconjurător, care nu ar fi posibil de perceput din locul unde se află corpul său fizic în acel moment, și (2), el știe *atunci* că nu visează sau nu are fantezii. Cel ce are asemenea trăiri pare să aibă în acest timp conștiența sa normală și, cu toate că ar putea gândi că acestea nu se pot întâmpla, își va simți toate facultățile mentale prezente și, astfel, va ști că nu visează. Mai departe, nu va decide după trezire că acesta ar fi fost un vis. Atunci cum înțelegem acest fenomen straniu?

Dacă examinăm sursele de informare științifică despre EÎC, nu vom găsi, practic, nimic. Mulți oameni de știință, pur și simplu, nu au acordat atenție acestor fenomene. Situația este oarecum asemănătoare cu cea a literaturii științifice despre percepții extrasenzoriale (PES).

Fenomene ca telepatia, clarviziunea, precogniția și psihokinezia sunt „imposibile", în termenii obișnuiți ai lumii fizice. De vreme ce ele nu se pot întâmpla, cei mai mulți oameni de știință nu își bat capul cu interpretarea dovezilor care indică faptul că asemenea fenomene chiar se întâmplă; prin urmare, din cauză că nu examinează aceste dovezi, credința lor în imposibilitatea unor asemenea fenomene este reîntărită. Un asemenea mod de raționament circular în favoarea unui sistem confortabil de credințe nu este de departe un caz singular în rândul oamenilor de știință, fiindcă aceasta a condus la existența unui număr foarte mic de cercetări științifice asupra PES sau EÎC.

În ciuda lipsei de date științifice solide, din parcurgerea materialului existent se poate totuși decela un anumit număr de concluzii clare. Mai întâi, EÎC sunt experiențe universal umane, nu în sensul că se întâmplă unui număr mare de oameni, ci prin faptul că s-au întâmplat în tot cursul istoriei scrise și există similarități marcante în experiențele unor oameni care, altminteri,

sunt extrem de diferiți ca formație culturală. Se pot găsi rapoarte despre EÎC făcute de casnice din Kansas, care se aseamănă foarte mult cu cele din Egiptul antic, sau din surse orientale.

În al doilea rând, EÎC sunt experiențe de tipul „unice în viață", aparent trăite „accidental". Adesea, sunt provocate de boli, în special cele care sunt aproape fatale, sau, uneori de mari tensiuni emoționale. În multe cazuri ele se întâmplă, pur și simplu, în timpul somnului, fără să avem idee ce le-ar fi putut cauza. În situații foarte rare, par a fi determinate de încercări deliberate.

În al treilea rând, o EÎC este, de regulă, una dintre cele mai profunde experiențe din viața unei persoane, căruia îi modifică radical credințele. Aceasta se exprimă în mod obișnuit prin cuvinte de genul: „nu mai cred în supraviețuirea după moarte, sau în sufletul nemuritor, ci *știu* că voi supraviețui morții". Persoana își dă seama că a simțit direct că a fost vie și conștientă, și fără corpul său fizic și, ca urmare, știe că posedă un fel de suflet care va supraviețui morții corpului.

Aceasta nu decurge logic, întrucât chiar dacă o EÎC este mai mult decât un vis interesant, sau o halucinație, a avut totuși loc în timp ce corpul fizic a fost viu și în funcțiune, prin urmare, ar putea depinde de corpul fizic. Totuși, acest argument nu-i impresionează pe cei care au trăit o EÎC. Astfel, indiferent de poziția pe care cineva dorește să o adopte în legătură cu „realitatea" EÎC, ele sunt, în mod clar, experiențe care merită studii psihologice considerabile.

Sunt sigur că ideile noastre, relativ la existența sufletului, au rezultat din experiențele timpurii ale oamenilor care au avut EÎC. Dacă luăm în considerare importanța ideii de suflet pentru cele mai multe dintre religiile noastre, precum și importanța religiei în viața oamenilor, pare incredibil că știința „a măturat sub covor" așa de ușor această problemă.

În al patrulea rând, o EÎC este, în general, foarte plăcută celor care o trăiesc. Aș estima că aproximativ 90-95% dintre cei care au trăit o asemenea experiență sunt foarte bucuroși că au avut-o și o găsesc binevenită, în timp ce 5% sunt speriați de ea,

fiindcă singurul mod în care o pot interpreta este că sunt pe moarte. Reacțiile ulterioare ale persoanelor care încearcă să interpreteze EÎC pot fi totuși destul de negative. Cam de fiecare dată când conferențiez pe această temă, cineva vine la mine după conferință și îmi mulțumește pentru că am vorbit despre ea. Ei au avut asemenea experiențe cu ceva timp în urmă, dar nu au reușit să și le explice și se temeau să nu fi „înnebunit".

În al cincilea rând, în unele împrejurări ale EÎC descrierea a ceea ce s-a întâmplat într-un loc îndepărtat este corectă și mult mai precisă decât ne-am aștepta pentru coincidențe. În niciun caz la majoritatea, doar la unele.

Pentru a explica toate acestea, trebuie să postulăm fie că experiența „halucinatorie" a EÎC a fost combinată cu efectuarea unei PES, fie că, într-un anume sens, persoana a fost cu adevărat „acolo". Atunci, EÎC devine, într-adevăr, foarte reală.

Faptul că mare parte a cunoștințelor noastre despre EÎC derivă din rapoarte despre experiențe unice în viață, ne pune în fața a două dezavantaje serioase. Primul dezavantaj este că cei mai mulți oameni nu pot produce o EÎC la dorință, ceea ce împiedică posibilitatea studierii lor în condiții precise de laborator. Al doilea dezavantaj constă în aceea că atunci când o persoană este aruncată pentru o scurtă perioadă de timp într-un mediu înconjurător nou ar putea să nu fie un foarte bun observator. El este prea excitat, emoționat și preocupat ca să încerce să facă față straniului acelui mediu.

În consecință, rapoartele celor care au avut o EÎC unică sunt imprecise. În studierea EÎC ar fi de mare folos dacă am avea acces la „călători" antrenați, care ar putea produce EÎC după dorință și care ar avea caracteristicile generale ale unui bun reporter. Cartea pe care sunteți pe cale să o citiți este foarte rară. Ea este o relatare la prima mână a sute de EÎC făcute de o persoană care este, cred eu, un reporter bun. Nimic asemănător nu a fost publicat de mulți ani.

Robert A. Monroe este un om de afaceri de succes, care a început să aibă EÎC pe neașteptate, acum mai bine de zece ani.

Pentru că provine dintr-o familie de cadre didactice universitare și a avut o instruire intelectuală mai mult decât medie, el a înțeles neobișnuitul acestor experiențe și s-a apucat să scrie încă de la început note amănunțite. Nu doresc să spun mai multe despre experiențele sale; relatările sale din această carte sunt prea fascinante și lucide, ca să merite o introducere în continuare. În loc de aceasta, îi voi menționa calitățile care fac din el un raportor bun și care îmi dau o mare încredere în relatările sale.

Când oamenii au o experiență profundă, în special una cu semnificație religioasă, o examinare riguroasă va arăta, de obicei, că relatarea lor originară nu este atât relatarea a ceea ce s-a întâmplat de fapt, cât ceea ce cred ei că a însemnat acea experiență. De exemplu, să presupunem că ceea ce se întâmplă, în mod real, unei persoane este că ea plutește în aer deasupra corpului său, în mijlocul nopții; în timp ce este încă surprinsă de această întâmplare, ea percepe o mică figură pală la capătul încăperii și apoi un cerc albăstrui de lumină care trece peste figură, de la stânga spre dreapta. Atunci, experimentatorul nostru își pierde cunoștința și se trezește în corpul său. Un reporter bun va descrie corect această scenă. Mulți oameni ar spune, cu bunăcredință, ceva de genul: „noaptea trecută, sufletul meu nemuritor a fost ridicat din mormântul corpului meu, prin grația lui Dumnezeu, și a apărut un înger. Ca simbol al bunăvoinței Divine, îngerul mi-a arătat un simbol al Întregului".

Am văzut adesea distorsiuni atât de mari, atunci când am putut să chestionez amănunțit o persoană asupra a ceea ce s-a întâmplat exact, dar cele mai multe dintre relatările despre EÎC nu au fost supuse unei asemenea examinări. Declarația că voința lui Dumnezeu a cauzat EÎC, că figura palidă s-a transformat într-un înger, că acel cerc albastru era un simbol al Întregului sunt toate părți ale *interpretării* persoanei, nu experiența sa propriu-zisă. Cei mai mulți oameni nu sunt conștienți de extinderea cu care mintea lor interpretează, în mod automat, lucrurile. Ei cred că le percep așa cum sunt.

Robert Monroe este unic între cei din micul număr de persoane care au scris despre repetate EÎC, prin aceea că recunoaște extinderea cu care mintea sa încearcă să interpreteze experiențele sale, să le forțeze catalogarea în tipare familiare. Prin urmare, relatările sale sunt, în mod special, prețioase, fiindcă el se străduiește foarte tare să încerce să „le relateze așa cum sunt".

Seria inițială de studii de laborator, pe care am fost capabili să le desfășurăm, au avut loc într-un interval de câteva luni, între septembrie 1965 și august 1966, când am putut să utilizez instalațiile Laboratorului de Encefalografie (care studiază undele creierului) al Școlii de Medicină de la Universitatea Virginia.

Dl. Monroe a fost rugat în opt ocazii să încerce producerea unei EÎC, atunci când era conectat la diferite instrumente pentru măsurarea funcțiilor fiziologice. El a fost, de asemenea, rugat să încerce direcționarea mișcărilor sale în timpul EÎC în camera alăturată, atât pentru a observa activitatea tehnicienei care supraveghea echipamentul de înregistrare, cât și pentru a încerca să citească un număr țintă, cu cinci cifre alese la întâmplare, care a fost plasat pe o etajeră la doi metri deasupra podelei. Au fost făcute măsurători asupra undelor creierului lui Monroe (encefalograma), a mișcărilor ochilor și a ritmului cardiac (electrocardiograma). Din nefericire, laboratorul nu a fost suficient de confortabil pentru a rămâne culcat, nemișcat, perioade lungi de timp; deoarece în camera de înregistrare nu exista un pat, a trebuit să aducem acolo un pat militar portabil. Una dintre conexiunile pentru înregistrarea undelor cerebrale, electrodul atașat urechii, a fost de tip clemă, ceea ce a cauzat o oarecare iritație urechii, iar acestea au făcut relaxarea ceva mai dificilă.

În primele șapte nopți, în care a încercat să realizeze o EÎC, Monroe nu a reușit. În cea de-a opta noapte a fost capabil să producă două foarte scurte EÎC, iar acestea sunt descrise în oarecare detaliu cu propriile sale cuvinte la pag. 74-78. Prima scurtă EÎC a implicat contactul cu unele persoane necunoscute, care vorbeau într-un loc necunoscut, astfel că nu a existat o modalitate de verificare, dacă a fost vorba de o „fantezie" sau de

percepția reală a unor evenimente care se întâmplau la distanță. În cea de-a doua scurtă EÎC, Monroe a raportat că nu a reușit să controleze mișcările sale foarte bine, astfel că nu a putut spune numărul țintă din încăperea alăturată. El a descris corect faptul că tehniciana laboratorului nu se afla în încăpere și că un bărbat (mai târziu s-a identificat că a fost soțul acesteia) a fost cu ea pe un coridor. Ca parapsiholog, nu pot să spun că aceasta „dovedește" că Monroe a știut, într-adevăr, ce s-a întâmplat la distanță: este foarte greu să evaluezi improbabilitatea unui asemenea eveniment, după ce acesta a avut loc. Cu toate acestea, am găsit acest rezultat destul de încurajator pentru una dintre primele încercări de a aduce un fenomen atât de neobișnuit în laborator.

Oportunitatea mea următoare de a lucra în laborator cu Monroe a apărut atunci când el m-a vizitat în California, în vara anului 1968. Am reușit să avem o singură ședință de laborator, în circumstanțe mult mai confortabile: a fost disponibil un pat normal – nu un pat militar portabil – și am utilizat un alt tip de electrod pentru măsurarea undelor cerebrale, care nu deranja din punct de vedere fizic. În aceste condiții, Monroe a fost capabil să producă două scurte EÎC.

El s-a trezit aproape imediat după ce prima EÎC a luat sfârșit și a estimat că a durat opt până la zece secunde. Înregistrarea undelor sale cerebrale, chiar înainte de a se trezi, a arătat un traseu corespunzător unui somn de Stare 1, cu o singură posibilă mișcare rapidă a ochilor în acest timp. Presiunea sangvină a scăzut brusc – valoarea staționară scăzută a durat opt secunde – urmată de o bruscă revenire la normal.

În termenii experienței lui Monroe (vezi descrierea sa de la pag. 75, el a raportat că „s-a rostogolit afară" din corp și că s-a aflat pentru câteva secunde în coridorul care separă camera sa de camera cu înregistratoarele, apoi a simțit nevoia de a reveni în trup, din cauza unei dificultăți de respirație. Asistenta Joan Crawford și cu mine l-am observat în această perioadă de timp, prin intermediul unui circuit închis TV și am văzut cum și-a mișcat ușor brațul, chiar înainte de a se trezi și a relata toate acestea.

Monroe s-a străduit din nou să producă o altă EÎC – care ar fi fost o dovadă în termeni de PES – și să încerce să viziteze camera de înregistrare și să citească un număr țintă, aflat pe o etajeră în acea cameră. Traseele undelor sale cerebrale au arătat un somn mult mai ușor, astfel că după trei sferturi de oră l-am chemat prin interfon, pentru a-i reaminti că dorim să încerce să producă o EÎC. Ceva mai târziu, el a relatat că a produs o EÎC, dar, pentru că nu a fost sigur că se orienta, a urmat un fir electric despre care a crezut că îl va conduce la camera de înregistrare, însă, în loc de aceasta, s-a regăsit undeva, în exterior, într-o zonă ciudată, despre care nu-și amintea să o fi văzut-o înainte. El a decis că este iremediabil dezorientat și s-a întors în corpul său fizic. Descrierea făcută acelei zone s-a potrivit cu o curte interioară a clădirii în care se afla laboratorul, pe care ar fi găsit-o, într-adevăr, în timpul acelei EÎC, dacă ar fi luat-o în direcția opusă celei în care ar fi trebuit să meargă. Nu este absolut sigur că nu a văzut totuși acea curte, atunci când a vizitat biroul meu în acea zi, astfel că această experiență nu este, prin ea însăși, o dovadă bună pentru comportamentul paranormal al unei EÎC.

În termeni de schimbări fiziologice, el a prezentat din nou, cu această ocazie, unde cerebrale caracteristice unui vis în Starea 1, cu doar două mișcări rapide ale ochilor în întreaga perioadă și fără o scădere bruscă de presiune arterială.

Experiențele lui Monroe, cele ale multor mistici, de-a lungul veacurilor, și toate datele existente despre PES arată că viziunea noastră fizică asupra lumii este una foarte limitată, că dimensiunile realității sunt mult mai extinse decât conceptele noastre actuale. Încercările mele, ca și ale altor investigatori, de a realiza ca aceste experiențe să se desfășoare într-o manieră acceptabilă nu au putut reuși atât de bine precum mi-aș fi dorit. Permiteți-mi să dau două exemple de „experimente" cu Monroe, care pe mine personal m-au impresionat, dar care sunt foarte dificil de evaluat pe baza criteriilor științifice obișnuite.

La scurt timp după terminarea primei serii de experimente de laborator, m-am mutat de pe coasta de est în California. La câ-

teva luni după mutare, eu și soția mea ne-am decis să organizăm un experiment. Într-o seară, urma să ne concentrăm intens pe durata unei jumătăți de oră, într-o încercare de a-l ajuta pe Monroe să aibă o EÎC și să vină la noi acasă. Dacă el va fi capabil să descrie casa noastră, aceasta ar fi o bună dovadă asupra aspectelor parapsihologice ale experienței sale ÎC. I-am telefonat lui Monroe în acea după-amiază și i-am spus că doar vom încerca să-l orientăm de-a lungul țării spre casa noastră, într-un moment nespecificat al nopții aceleia, fără să-i mai dăm alte detalii.

În seara aceea am selectat la întâmplare o oră, care, am crezut eu, era mult după ce domnul Monroe ar fi adormit. Ora aleasă de mine la întâmplare a fost 11 p.m., ora Californiei, sau ora 2 a.m., ora coastei de est. La ora 11 p.m., eu și soția mea ne-am început concentrarea. La ora 11,05 p.m. a sunat telefonul și a întrerupt-o. Nu am răspuns la telefon, dar am încercat să ne continuăm concentrarea, până la ora 11,30 p.m. În dimineața următoare, i-am telefonat lui Monroe și i-am spus că rezultatele erau încurajatoare și că el trebuie să scrie un raport independent despre ceea ce a simțit, pentru a avea posibilitatea de a-l compara cu relatarea noastră.

În seara experimentului, Monroe a avut următoarea experiență, pe care o citez din notele pe care mi le-a trimis prin poștă: „Seara a trecut fără evenimente și, în cele din urmă, m-am dus la culcare, la aproximativ ora 1,40 p.m. (așezat pe direcția nord-sud). Pisica stătea pe pat cu mine. După o lungă perioadă de calmare a minții, corpul mi-a fost cuprins de o senzație de căldură, fără pierderea conștienței, fără stare dinainte de somn. Am simțit aproape imediat ceva (sau pe cineva) care îmi clătina corpul dintr-o parte în alta, apoi mă trăgea puternic de picioare! (Am auzit mieunatul plângăcios al pisicii). Am înțeles imediat că aceasta are ceva de-a face cu experimentul lui Charlie și, pentru că aveam deplină încredere, nu am simțit nevoia de a-mi lua precauțiunile obișnuite (relativ la străini). Trasul de picioare a continuat și, în cele din urmă, am reușit să separ de corpul fizic un braț al Corpului meu Doi și să-l țin ridicat, în timp ce pipăiam

în întuneric. După un moment, trasul de picioare a încetat, apoi o mână mi-a apucat antebrațul – la început cu blândețe, apoi foarte ferm – și m-a tras cu ușurință afară din corpul fizic. Tot încrezător și un pic emoționat am exprimat dorința de a merge la Charlie, dacă acolo dorea „el" să mă conducă. Răspunsul (deși total lipsit de personalitate, de tip oficial) mi-a venit afirmativ. O mână mă prindea foarte ferm de antebraț și am putut să simt o parte a brațului care aparținea mâinii (ușor păros, de bărbat musculos). Dar nu am putut să „văd" cui îi aparținea acel braț. M-am auzit, de asemenea, chemat pe nume, o dată. Apoi, am început să ne mișcăm, cu senzația familiară a aerului care se deplasa cu forță în jurul corpului. După o scurtă călătorie (părea că a durat cinci secunde), ne-am oprit, iar mâna mi-a lăsat antebrațul. A fost o liniște totală și întuneric. Apoi, m-am deplasat în jos, în ceva care părea a fi o cameră ...".

Mă opresc aici din citarea notelor lui Monroe, însă adăug doar că atunci când el a terminat această scurtă călătorie și a ieșit din pat pentru a-mi telefona, era ora 2,05 a.m., (ora sa locală). Deci, corespondența cu timpul în care eu și soția mea am început să ne concentrăm era foarte bună: el a simțit că era puternic tras din corp, la aproximativ un minut după ce noi am început să ne concentrăm.

Dar, în continuare, raportul său în ceea ce privea descrierea casei noastre și ceea ce făceam eu și soția mea nu era deloc corect: el „a perceput" prea multe persoane în încăpere, m-a „perceput" pe mine că aș fi făcut anumite lucruri, pe care eu nu le făcusem, iar descrierea încăperii era destul de vagă.

Ce să înțeleg din asta? Acesta este unul dintre acele evenimente frustrante, cu care se confruntă parapsihologii când lucrează cu fenomene slab controlate. Nu este o dovadă suficient de concludentă, pentru a spune că a fost, fără discuție, un fenomen paranormal – dar, cu toate acestea, e greu să afirmi că nu s-a întâmplat nimic. Este confortabil să rămânem la presupunerea noastră de bun-simț, că lumea fizică este ceea ce pare a fi, și că un om – sau organele sale de simț – se află situat într-un

anumit loc și e capabil să o observe, sau nu. Unele EÎC raportate în literatură par a fi de acest gen, în timp ce altele conțin un amestec deranjant de percepții corecte ale situației fizice, cu „percepții" de lucruri care nu au fost acolo, sau nu s-au întâmplat (nouă, observatorilor obișnuiți). În cartea sa, Monroe relatează un număr de asemenea experiențe amestecate, în special cele în care el pare să „comunice" cu oameni, în timp ce are o EÎC, dar aceștia nu și le amintesc niciodată.

Al doilea „experiment" deconcertant a avut loc în toamna anului 1970, atunci când l-am vizitat pentru scurt timp pe Monroe în Virginia, în drumul meu spre o conferință la Washington D.C. Pentru că am rămas peste noapte la el, i-am cerut ca, în cazul în care va avea o EÎC în noaptea aceea, să vină la mine în dormitor și să încerce să mă scoată din corp, astfel încât să particip și eu la acea experiență. Mi-am dat seama atunci că am făcut această solicitare cu o oarecare ambivalență: doream ca el să reușească, cu toate că o altă parte din mine nu dorea acest lucru. Despre asta însă, ceva mai departe.

În dimineața aceea, după răsăritul soarelui (am dormit cu oarece intermitențe, iar lumina m-a trezit când și când), visam, când am început vag să-mi amintesc că Monroe trebuia să mă scoată afară din corp. Am devenit parțial conștient și am simțit un fel de „vibrație" în jurul meu, în lumea visului – o „vibrație" de care era legat un oarecare sentiment de amenințare nedefinită. În ciuda fricii pe care aceasta a provocat-o, m-am gândit că ar trebui să am o EÎC, dar în acel punct mi-am pierdut percepția conștientă și îmi amintesc că m-am trezit ceva mai târziu, cu senzația că experimentul a fost un eșec.

O săptămână mai târziu, am primit o scrisoare din partea unui coleg din New York, binecunoscutul parapsiholog dr. Stanley Krippner, care m-a făcut să mă întreb dacă a fost cu adevărat „un eșec"? El îmi scria despre o experiență pe care fiica sa vitregă, Carie, pe care o iubesc foarte mult, a avut-o în aceeași dimineață cu acel „vis" al meu. Carie i-a relatat că în dimineața aceea, în drum spre școală, m-a văzut într-un restaurant în orașul New York. Aceasta s-ar fi întâmplat aproximativ în timpul când eu am avut acel vis. Nici ea, nici tatăl ei nu știau că nu am fost pe coasta de est.

Ce pot să fac cu așa ceva? Aceasta a fost pentru prima dată de mulți ani când am încercat conștient să am o EÎC (după câte știu, nu am reușit vreodată) și în timp ce nu am o amintire conștientă despre faptul că aș fi avut una, un prieten raportează că am fost văzut într-un restaurant din New York. Mai deconcertant este că dacă aș avea o EÎC, nu aș dori să merg la un restaurant din New York, oraș care-mi displace profund, deși îmi face întotdeauna o mare plăcere să o vizitez pe Carie și familia ei. Să fie coincidență? Din nou, este ceva ce nu mi-aș permite să prezint ca dovadă științifică, dar un fapt pe care nici nu pot să-l elimin, că ar fi lipsit de sens. Acest ultim incident ilustrează o anumită atitudine personală față de EÎC, pe care am observat-o la mine însumi – deși nu-mi place să o accept – și care constă în aceea că uneori îmi este frică de aceste experiențe.

O parte din mine este foarte interesată de fenomen, din punct de vedere științific, iar o altă parte este neliniștită la perspectiva participării personale la o asemenea experiență.

O a treia parte din mine știe că o EÎC este ceva asemănător morții – sau deschiderii unei părți a spiritului meu spre un tărâm necunoscut – iar acestei a treia părți nu-i este deloc frică să continue. Dacă EÎC sunt „reale", dacă lucrurile pe care Monroe le descrie nu pot fi respinse în ideea că sunt un fel de fantezie interesantă, sau vis, viziunea noastră asupra lumii urmează să se schimbe radical. Iar asta nu va fi ușor.

Un lucru de care psihologii sunt destul de siguri în privința naturii umane este că ea rezistă la schimbări. Ne place lumea așa cum ne-o închipuim noi că este, chiar dacă credem că e neplăcută. Cel puțin, putem anticipa ceea ce s-ar putea întâmpla. Schimbările și nesiguranța comportă posibilitatea să se întâmple lucruri neplăcute, în special când acea schimbare nu ține seama de dorințele noastre, de voința noastră, de ego-ul nostru.

În introducerea acestei cărți, am încercat să vorbesc, în principal, despre studii științifice oneste asupra EÎC, dar acum ajungem la ceea ce ar putea să fie cel mai important aspect al subiectului. Experiențele lui Monroe sunt înfricoșătoare. El vorbește despre moarte – iar moartea nu este un subiect de bon ton în societatea noastră. Lăsăm acest subiect în mâinile preoților și al pastorilor, pentru a rosti cuvinte de alinare, uneori facem glume pe seama ei și avem o mulțime de fantezii agresive despre moartea altor oameni – dar, de fapt, nu ne gândim serios la ea. Această carte vă va face să vă gândiți la moarte. N-o să vă placă unele lucruri pe care le spune, sau unele gânduri pe care le inspiră.

Ar fi extrem de tentant să-l respingem pe Robert Monroe și să-l catalogăm nebun. V-aș sugera să nu faceți acest lucru. Nici nu vă sfătuiesc să luați tot ceea ce spune el ca adevăr absolut. El este un reporter bun, un om față de care am un respect imens, dar este un om crescut într-o anumită cultură, într-o anumită perioadă și, drept urmare, puterea sa de observație este limitată. Dacă păstrați această idee în minte, însă acordați o atenție serioasă experiențelor pe care le descrie el, ați putea fi tulburați, dar ați putea învăța unele lucruri foarte importante. Și asta, în ciuda faptului că vă va fi frică.

Dacă ați avut și voi o EÎC, această carte vă va ajuta să vă fie mai puțin teamă, sau să vă dezvoltați potențialul pentru toate aceste experiențe, pe care să-l transformați într-un talent valoros. Citiți cartea cu atenție și urmăriți-vă reacțiile. Dacă doriți cu adevărat să aveți asemenea experiențe, vă doresc noroc!

Charles T. Tart Davis,
California, *10 ianuarie, 1971*

Capitolul 1

NICI CU BAGHETA MAGICĂ, ȘI NICI CU UȘURINȚĂ

Cele ce urmează ar trebui să apară într-o prefață sau un cuvânt înainte. Ele sunt aici, întrucât presupunem că cei mai mulți cititori sar peste asemenea prezentări preliminare, pentru a ajunge la miezul problemei. În cazul de față, cele ce urmează *constituie* problema crucială a întregii cărți.

Scopurile principale pentru a dezvălui și publica materialul conținut aici sunt (1) ca, prin răspândirea sa cât mai mult cu putință, alți oameni – sau poate numai unul – să fie salvați din suferința și chinul încercărilor repetate, într-o zonă unde nu există răspunsuri concrete; că aceștia ar putea fi alinați, dacă vor ști că și alții au trecut prin experiențe similare; că vor recunoaște în ei înșiși fenomenul și vor evita, în acest fel, trauma psihoterapiei, sau, în cazul cel mai grav, o cădere nervoasă, ori spitalizarea într-o casă de sănătate mentală; și (2) că mâine, sau în anii ce vor veni, științele noastre oficial acceptate își vor extinde orizonturile, conceptele, postulatele și cercetările, pentru a deschide larg porțile și căile sugerate aici, pentru a îmbogăți masiv cunoștințelor omului, astfel încât să se poată înțelege pe sine însuți și întregul său mediu înconjurător. Dacă unul sau ambele scopuri vor fi atinse – oricând și oriunde s-ar întâmpla acest lucru – autorul se va simți, într-adevăr, recompensat.

Prezentarea unui asemenea material nu este concepută pentru un anumit grup științific. Mai degrabă, principala încercare este de a fi cât se poate de exactă, într-un limbaj ce poate fi

înțeles atât de către oameni de știință, cât și de oameni obișnuiți, cu evitarea unor generalități ambigue. Fizicianul, chimistul, socio-biologul, psihiatrul și filozoful pot folosi o terminologie mai specializată sau mai tehnică, pentru a expune aceleași premise. E de așteptat să apară asemenea interpretări. Ele vor indica faptul că modul acesta de comunicare este funcțional, că un limbaj simplu este în măsură să comunice adevăratul înțeles al lucrurilor unei mase largi de cititori, mai degrabă decât unui grup restrâns de specialiști de marcă.

Este, de asemenea, de așteptat ca multe dintre interpretări să fie contradictorii. Cel mai dificil proces mental este să consideri cu obiectivitate orice concept care, dacă este acceptat ca adevăr, te va conduce la abandonarea unor deprinderi și experiențe de o viață. Totuși, până acum, multe lucruri au fost acceptate pe baza unor dovezi directe, mult mai puțin concludente decât cele prezentate aici, iar acum sunt „acceptate" pe deplin. Ne exprimăm speranța că aceeași abordare îi va fi aplicată și materialului inclus aici. Această considerare obiectivă este într-adevăr cel mai dificil proces mental dintre toate. Este destul să-l înfrunți o dată în viață. Să privim pentru început la acest raport onest al unei experiențe pur personale.

În primăvara anului 1958, trăiam o viață absolut normală, împreună cu o familie absolut normală. Ne plăcea natura și liniștea, iar mediul în care trăiam era unul de la țară. Singura activitate mai deosebită era experimentarea unor tehnici de învățare în timpul somnului, eu mine însumi fiind subiectul principal. Primul semn de deviere de la normal a avut loc într-o duminică după-amiază. În timp ce familia era plecată la biserică, eu făceam un experiment și ascultam, într-un mediu foarte izolat, înregistrarea de pe o anume bandă magnetică. A fost o simplă încercare de a forța concentrarea asupra unui singur semnal sursă-inteligentă (auditivă), cu percepțiile celorlalte simțuri, reduse în intensitate. Gradul în care memoram și îmi reaminteam ar fi indicat succesul tehnicii aplicate.

M-am izolat de alți stimuli vizuali sau auditivi și am ascultat banda. Aceasta nu conținea sugestii neobișnuite sau disturbatoare. Dacă privim retrospectiv, cea mai importantă sugestie era să rememorezi și să-ți reamintești tot ceea ce se întâmpla în timpul exercițiului de relaxare. Banda se derula fără incidente neobișnuite. Îmi aminteam totul și complet, fiindcă ea era produsul propriilor eforturi și, prin urmare, o știam bine. Poate chiar prea bine, fiindcă în cazul meu nu a fost posibil să-mi reamintesc și să reținmaterialul nou sau original. Tehnica ar fi trebuit utilizată cu un alt subiect. Când familia mea s-a reîntors, am luat un prânz ușor, care a constat din omletă, șuncă și cafea. La masă a avut loc o discuție în contradictoriu, lipsită de importanță, care nu era în legătură cu experimentul.

După ceva mai mult de o oră, m-a apucat o crampă puternică, de parcă era un cerc de oțel, care se întindea de-a lungul diafragmei, în zona plexului solar, chiar sub coșul pieptului. Era o bandă de durere ascuțită, care nu ceda.

La început m-am gândit că era o formă de intoxicare de la masa de prânz. În disperare de cauză, m-am forțat să vărs, dar stomacul îmi era gol. Ceilalți membri ai familiei, care mâncaseră aceleași alimente în timpul prânzului, nu dădeau semne de boală sau disconfort. Am făcut exerciții fizice și m-am plimbat, deoarece am presupus că era vorba de o contracție a mușchilor abdominali. Nu era vorba de apendicită, fiindcă apendicele meu era extirpat. Puteam să respir normal, cu toate că aveam dureri, iar inima părea normală, dacă mă luam după puls. Nu am transpirat și nu am avut alte simptome, în afară unui fascicul de mușchi, din partea superioară a abdomenului, care era extrem de rigid.

Mi-a trecut prin minte că poate ceva din înregistrare a fost cauza acestui fenomen. Am reluat banda și transcrierea textului după care a fost realizată, dar nu am găsit nimic neobișnuit. Indiferent de ce mi se sugera, m-am conformat și am încercat să găsesc și să înlătur orice sugestie inconștientă care mi-ar fi putut cauza acea stare. Dar fără niciun rezultat.

Poate că ar fi trebuit să-i telefonez imediat unui doctor. Totuși, situația nu părea foarte gravă și nici nu s-a înrăutățit. Dar nici nu se îmbunătățea. În cele din urmă, am cerut ajutor medical. Toți medicii erau plecați sau jucau golf. Crampa și durerea au continuat de la ora 13,30, până aproape de miezul nopții. Niciun medicament obișnuit de acasă nu părea să o atenueze. Cândva, după miezul nopții, am adormit din cauza epuizării totale. M-am sculat dimineața devreme, iar crampa și durerea acută dispăruseră. Persista o oarecare durere în mușchii din întreaga zonă afectată, ceva asemănător cu senzația pe care o ai după ce tușești foarte tare, dar atât.

Ce a provocat durerea în acea zonă, nu se știe nici acum. Ea este menționată aici, doar fiindcă a fost primul evenimeni neobișnuit – fizic sau de altă natură – care a avut loc. Dacă analizăm retrospectiv, poate că a fost rezultatul atingerii cu o baghetă magică, sau cu un baros, deși atunci nu știam aceasta.

După aproximativ trei săptămâni, a intervenit un al doilea eveniment major. Nu am mai făcut alte experiențe cu benzi înregistrate, fiindcă suspectam că aveau o oarecare legătura cu crampa. În concluzie, nu exista ceva aparent care să fi declanșat acest nou eveniment.

Din nou, era duminică după-amiază și familia era plecată la biserică. M-am culcat pe canapeaua din camera de zi, pentru un somn ușor, în timp ce întreaga casă era liniștită. Mă întinsesem pe burtă (cu capul pe direcția nord-sud, dacă acest amănunt are vreo importanță) când un fascicul, sau o rază, părea să iasă din cer, dinspre nord, sub un unghi de aproximativ 30 de grade față de linia orizontului. Era ca și cum eram atins de o lumină caldă. Numai că era ziuă și nu era vizibil niciun fascicul de lumină, dacă a fost cu adevărat așa ceva. M-am gândit la început că era lumina soarelui, deși era imposibil să vină din partea nordică a casei. Când fasciculul mi-a atins întregul corp, efectul său a fost inducerea unui tremur sau a unei „vibrații". Am fost complet incapabil să mă mișc. Parcă eram prins într-o menghină.

Șocat și speriat, m-am forțat să mă mișc. Era ca și cum m-aș fi luptat cu niște legături invizibile. Pe măsură ce mă ridicam încet în șezut, scuturăturile și vibrațiile s-au atenuat treptat și am fost capabil să mă mișc liber. M-am sculat și m-am plimbat prin cameră. Nu avusesem o pierdere de cunoștință de care să-mi fi dat seama, iar ceasul arăta că s-au scurs doar câteva secunde de când mă întinsesem pe canapea. Nu închisesem ochii și, în decursul întregului episod, am văzut camera și am auzit zgomotele de afară. M-am uitat pe geam, în special spre nord, deși nu știu de ce și ce anume mă așteptam să văd. Totul părea normal și liniștit. Am ieșit afară la o plimbare, pentru a încerca să înțeleg ce lucru straniu se întâmplase.

În cursul următoarelor șase săptămâni, același fenomen ciudat mi s-a mai întâmplat de nouă ori. A avut loc în diferite momente și în diferite locuri, iar unicul factor comun a fost că începea imediat după ce mă culcam și încercam să mă odihnesc sau să dorm. În orice moment a avut loc, m-am luptat cu mine însumi să mă ridic în șezut, iar „tremurul" se atenua treptat, până dispărea. Deși corpul meu „simțea" tremurul, nu aveam nicio dovadă vizibilă că tremura. Cunoștințele mele de medicină, deși limitate, îmi sugerau multe cauze posibile. M-am gândit la epilepsie, dar am înțeles că epilepticii nu își amintesc detalii sau senzații în cazul unor asemenea crize. Mai mult, am înțeles că epilepsia este ereditară și se manifestă la vârste fragede, deci niciuna dintre aceste situații nu putea fi adevărată, în cazul meu.

A doua posibilitate era cea a unei afecțiuni a creierului, cum ar fi apariția sau dezvoltarea unei tumori. Din nou, simptomele erau atipice, dar aceasta ar fi putut fi o cauză. Cu fiori de tremur în corp, m-am dus la vechiul nostru medic de familie, doctorul Richard Gordon, și i-am explicat simptomele. Ca internist și diagnostician, el ar fi trebuit să fie în stare să răspundă la întrebări și îmi cunoștea și antecedentele medicale.

După un examen medical complet, dr. Gordon mi-a sugerat că am muncit prea mult, că ar trebui să dorm mai mult și să scad puțin în greutate. Pe scurt, el nu a putut să găsească nimic

anormal, din punct de vedere fizic. A râs de posibilitatea unei tumori pe creier sau a epilepsiei. L-am crezut pe cuvânt și m-am întors acasă, ușurat.

Dacă nu era vorba de o cauză fizică, m-am gândit că trebuia să fie vorba de un fenomen halucinatoriu, o formă de vis. Prin urmare, dacă acele simptome se vor manifesta din nou, va trebui să le observ cât mai obiectiv cu putință. Ceea ce am și fost obligat să fac, deoarece ele au „apărut" chiar în acea seară.

A început la aproximativ două minute după ce m-am dus la culcare. De data aceasta, în loc să mă lupt pentru a ieși din starea respectivă, am hotărât să rămân în ea și să văd ce se întâmplă. Cum eram întins acolo, „senzația" mi-a apărut în cap și s-a răspândit în tot corpul. Nu era o scuturătură, ci mai degrabă o „vibrație" staționară și de frecvență invariabilă. Am simțit ceva foarte asemănător cu un șoc electric care-mi parcurgea întregul corp, dar fără durerea aferentă. De asemenea, frecvența pulsațiilor părea cumva mai mică decât șaizeci de cicluri pe secundă[1] – poate jumătate din această frecvență. Speriat, am rămas în acea stare și am încercat să-mi păstrez calmul. Încă puteam să văd camera din jurul meu și să aud slab sunete, peste vâjâitul cauzat de vibrații. Mă întrebam ce o să urmeze. Nu s-a întâmplat nimic. Cam după cinci minute, senzația a dispărut treptat, iar eu m-am ridicat și m-am simțit perfect normal. Pulsul îmi era ridicat, evident datorită emoției – dar nimic mai mult. Văzând că sunt bine, frica mea față de acest fenomen s-a diminuat în mare parte.

În următoarele patru sau cinci apariții ale vibrațiilor am descoperit puțin mai mult. În orice caz, într-una dintre ocazii, vibrațiile păreau că se transformă într-un inel de scântei de aproximativ șaizeci de centimetri în diametru, ce își avea centrul pe axa corpului meu. Chiar puteam să „văd" acest inel, dacă îmi închideam ochii. Inelul începea la cap și îmi baleia încet corpul spre călcâie și înapoi la cap, continuându-se astfel într-o oscilație regulată.

[1] Frecvența tensiunii alternative în rețeaua de alimentare cu energie electrică în U.S.A. (n.tr.)

Durata ciclului părea să fie de aproximativ cinci secunde. Pe măsură ce inelul trecea peste fiecare secțiune a corpului meu, am putut simți vibrațiile ca o bandă care îmi pătrundea acea secțiune. Când inelul a trecut peste cap, s-a declanșat odată cu el un mare uruit și am simțit vibrațiile în creier. Am încercat să studiez acest inel de foc, aparent electric, dar nu i-am putut determina cauza, sau ce ar fi putut fi.

Nu le-am spus nimic din toate astea soției mele și copiilor. Nu consideram că era necesar să-i îngrijorez sau să-i neliniștesc, până nu se cunoștea ceva precis despre ele. I-am povestit totul unui prieten de încredere – un bine cunoscut psiholog, dr. Foster Bradshaw. Dacă nu i-aș fi spus lui, nu pot prezice unde aș fi acum. Probabil că într-un spital de boli mentale.

Am discutat problema, iar el a fost foarte interesat. A sugerat că ar putea fi o formă de halucinație. Ca și dr. Gordon, el mă cunoștea bine. Drept pentru care a râs de ideea că aș fi în stadiile incipiente ale schizofreniei, sau ale unei boli similare.

L-am întrebat ce credea că ar trebui să fac. Îmi voi aminti întotdeauna răspunsul său:

„Ei bine, nu ai nimic altceva de făcut, decât să examinezi fenomenul și să înțelegi ce este?", mi-a răspuns dr. Bradshaw. „Oricum, se pare că nu prea ai multe de ales. Dacă mi s-ar întâmpla mie, aș pleca undeva într-o pădure și aș continua să încerc, până aș afla răspunsul".

Diferența era că mi se întâmpla mie, nu doctorului Bradshaw, și nu-mi puteam permite să merg în pădure – nici la propriu, nici la figurat. Între altele, aveam o familie de întreținut.

Au trecut câteva luni și stările de vibrație continuau să se manifeste. Au devenit aproape plictisitoare, până într-o noapte târziu, când stăteam întins în pat, chiar înainte de a adormi. Vibrațiile au apărut, iar eu, obosit și răbdător, am așteptat să dispară, ca să pot adormi. Cum eram întins acolo, mâna îmi atârna peste partea dreapta a patului, iar degetele atingeau carpeta de lângă pat. Ciudat, am încercat să-mi mișc degetele și am descoperit că pot să zgârii carpeta. Fără să mă gândesc, sau să înțe-

leg că *îmi puteam* mișca degetele în timpul vibrației, am împins vârfurile degetelor în carpetă. După un moment de rezistență, degetele mele păreau să pătrundă prin ea și să atingă podeaua de dedesubt. Cu o curiozitate moderată, mi-am împins mâna mai departe, în jos. Degetele mele au trecut prin podea și acolo era partea superioară rugoasă a tavanului camerei de dedesubt. Am pipăit în jur și am descoperit o mică bucată triunghiulară de lemn, un cui îndoit și ceva rumeguș. Nu prea interesat de senzația acestui vis în stare de veghe, mi-am împins mâna și mai adânc. Am trecut prin tavanul parterului și am simțit ca și cum întreaga mână străpunsese podeaua. Palma a atins o apă. Fără nicio emoție, am împroșcat apa cu degetele.

Deodată, am devenit total conștient de situație. Eram complet treaz. Puteam să văd prin fereastră peisajul în lumina lunii. Puteam să simt că sunt culcat în pat, cu pledurile pe corp, cu perna sub cap, cu pieptul care mi se ridica și cobora în ritmul respirației. Vibrațiile erau încă prezente, dar într-o măsură mai mică.

Totuși, deși imposibil, mâna mea se juca într-un vas cu apă, iar brațul îl simțeam ca și cum ar fi fost prins în podea. Eram, în mod sigur, complet treaz – și totuși senzația era încă prezentă. Cum puteam fi treaz în toate celelalte privințe și totuși „să visez" că mâna mea a pătruns prin podea?

Vibrațiile au început să se atenueze și, pentru un oarecare motiv, m-am gândit că ar exista o legătură între trecerea mâinii mele prin podea și prezența lor. Dacă aceste vibrații ar fi dispărut înainte ca eu să-mi „scot" mâna, podeaua s-ar fi putut închide, iar eu mi-aș fi pierdut brațul. Poate că vibrațiile au creat temporar o gaură în podea. Nu încetam să mă gândesc la „cum" se întâmplau aceste lucruri.

Mi-am smuls mâna din podea, am împins-o pe pat, iar vibrațiile au încetat la scurt timp după aceea. M-am ridicat, am aprins lumina și m-am uitat la locul de lângă pat. Nu era vreo gaură în podea sau în carpetă. Erau exact cum fuseseră întotdeauna. M-am uitat și la mână și la braț, și chiar am căutat urme de apă pe palmă. Nu era niciuna, iar brațul părea perfect normal.

M-am uitat în cameră. Soția mea dormea liniștită în pat, nimic nu părea neobișnuit. Înainte de a fi în stare să mă calmez suficient pentru a adormi, am reflectat foarte mult la halucinație. În ziua următoare, m-am gândit să fac o gaură în podeaua camerei, pentru a vedea dacă ceea ce am pipăit era acolo, în straturile de dedesubt; bucata triunghiulară de lemn, cuiul îndoit și rumegușul de lemn. Pe atunci nu puteam accepta să distrug podeaua, din cauza unei halucinații cumplite.

I-am relatat dr. Bradshaw acest episod, iar el a fost de acord că era mai degrabă un vis în stare de veghe. Mi-a sugerat să tai o găură în podeaua camerei, pentru a vedea ce se află acolo. M-a prezentat doctorului Lewis Wolberg, un psihiatru de marcă. La un dineu, i-am menționat doctorului Wolberg, ca din întâmplare, fenomenul vibrațiilor. Evident că nu era dispus să discute despre „afaceri", așa că s-a arătat interesat doar din politețe, lucru pentru care nu pot să-l condamn. Nu aveam curajul să-l întreb despre brațul care trecuse prin podea.

Am devenit destul de derutat. Mediul în care trăiam și experiența mea personală mă făceau să aștept un anumit gen de răspunsuri – sau, cel puțin, niște opinii promițătoare din partea tehnologiei moderne. Aveam o pregătire deasupra mediei în domeniile științific, ingineresc și medical, dar nu ca specialist în medicină. Acum eram confruntat cu ceva pentru care niște răspunsuri, sau măcar extrapolări, nu puteau veni rapid. Privind în urmă, nu mă văd totuși că aș fi renunțat complet la elucidarea acestei probleme. Probabil că nu aș fi putut să fac așa ceva, chiar dacă aș fi încercat. Dacă credeam atunci că mă confrunt cu ceva absurd, asta se întâmpla fiindcă nu am știut ce avea să mai urmeze. După aproape patru săptămâni, când „vibrațiile" au reapărut, am fost foarte atent la încercarea de a mișca un braț sau un picior. Era târziu în noapte și eram întins pe pat, înainte de a adormi. Soția mea adormise alături de mine.

Mi se părea că în capul meu are loc o descărcare electrică, ce s-a răspândit rapid în tot corpul. Totul părea la fel. În timp ce eram culcat și încercam să decid în ce alt mod să analizez acea

stare, s-a întâmplat să mă gândesc ce plăcut ar fi dacă aș lua un planor și aș zbura cu el în după-amiaza următoare (hobby-ul meu din acea vreme). Fără să mă gândesc la vreo urmare – pentru că nu știam că ar putea fi vreuna – m-am gândit la plăcerea pe care mi-ar fi oferit-o. După un moment, am devenit conștient că ceva îmi presează umărul. Pe jumătate curios, am pipăit înainte și înapoi, pentru a afla ce putea fi. Mâna mea a întâlnit un perete neted. Mi-am mișcat mâna în lungul peretelui, pe toată lungimea brațului, iar el continua să fie neted și neîntrerupt.

Cu simțurile în alertă totală, am încercat să văd în lumina palidă. Era un perete, iar eu mă rezemam cu umărul de el. M-am gândit imediat că am adormit și am căzut din pat. (Nu am pățit niciodată așa ceva, dar cum se întâmplau tot felul de lucruri stranii, și căderea din pat era foarte posibilă.)

Apoi, m-am uitat din nou. Ceva nu era în regulă. Acest perete nu avea ferestre, nu era mobilă de-a lungul său, nu erau uși. Nu era un perete din dormitorul meu. Totuși, cumva îmi era familiar. Identificarea a venit instantaneu. Nu era un perete, era tavanul. Pluteam sub tavan și ricoșam ușor la fiecare mișcare pe care o făceam. M-am rostogolit în aer, uluit și m-am uitat în jos. Acolo, în lumina slabă de sub mine, era patul. Pe el erau culcate două forme umane. La dreapta era soția mea. Lângă ea era altcineva. Amândouă păreau adormite.

Acesta era un vis straniu, mă gândeam. Eram curios. Pe cine visam eu că ar fi în pat cu soția mea? M-am uitat mai atent, iar șocul a fost mare. *Eu* eram acel cineva din pat!

Reacția mea a fost aproape instantanee. Aici eram eu, iar acolo era corpul meu. Eram pe moarte, aceasta era moartea, dar eu nu eram gata să mor. Într-un fel, vibrațiile mă ucideau. Disperat, ca un scufundător, am plonjat în jos, în corpul meu, și m-am cufundat în el. Am simțit atunci patul și așternuturile, iar când am deschis ochii, priveam încăperea din perspectiva patului meu. Ce se întâmplase? Oare, aproape murisem cu adevărat? Inima îmi bătea rapid, dar nu într-un mod neobișnuit. Mi-am mișcat brațele și picioarele. Totul părea normal. Vibrațiile se estompaseră. M-am ridicat și m-am plimbat prin încăpere, m-am uitat pe fereastră, am fumat o țigară. A trecut un lung interval de timp, până am avut curajul să mă întorc în pat și să încerc să adorm.

În săptămâna următoare, m-am dus din nou la dr. Gordon pentru o altă examinare medicală. Nu i-am spus motivul vizitei, dar el putea constata că eram îngrijorat. M-a examinat cu multă atenție, mi-a făcut teste de sânge, de fluorescență, electrocardiograma, mi-a palpat toate organele, mi-a făcut analiza urinei și orice altceva la care s-a mai putut gândi. A căutat cu foarte mare atenție indicii ale unor leziuni cerebrale și mi-a pus multe întrebări referitoare la funcțiile motorii ale diferitelor părți ale corpului. A aranjat să-mi fie făcută o electroencefalogramă (analiza undelor creierului), care, evident, nu arăta probleme neobișnuite. În orice caz, el nu mi-a spus niciodată nimic despre toate acestea și sunt sigur că dacă era nevoie, ar fi făcut-o.

Dr. Gordon mi-a dat ceva tranchilizante și m-a trimis acasă, cu prescripția să slăbesc, să fumez mai puțin, să mă odihnesc mai mult și mi-a spus că, dacă aveam într-adevăr, vreo problemă, aceasta nu era de natură fizică.

M-am întâlnit cu dr. Bradshaw, prietenul meu psihologul. El mi-a fost și de mai puțin ajutor și lipsit de compasiune, când i-am povestit întâmplarea. S-a gândit că dacă aș putea, ar trebui să repet experiența. I-am spus că nu eram gata să mor.

„O, eu nu cred că ai să faci asta", a declarat calm dr. Bradshaw. „Anumiți oameni care practică yoga, ca și alte religii orientale, afirmă că pot să facă același lucru, ori de câte ori doresc."

L-am întrebat: „să facă" ce?

„Să-și părăsească trupul fizic, pentru un timp", a răspuns el. „Ei spun că pot să meargă peste tot. Ar trebui să încerci și tu".

I-am spus că așa ceva era ridicol. Nimeni nu poate să călătorească fără corpul fizic.

„Ei bine, nu aș fi prea sigur", mi-a răspuns calm dr. Bradshaw. „Ar trebui să citești ceva despre hinduși. Ai studiat filozofie, în colegiu?" I-am spus că da, dar nu-mi reaminteam nimic despre subiectul legat de călătoria-fără-corp-fizic.

„Poate nu ai avut profesorul de filozofie potrivit, după cum mi se pare". Dr. Bradshaw și-a aprins o țigară, apoi s-a uitat la mine. „Ei bine, nu fi așa de îngust la minte. Încearcă și caută să afli. Așa cum mi-a spus profesorul *meu* de filozofie, «dacă ai un ochi orb întoarce capul, iar dacă ești orb de tot, deschide-ți urechile și ascultă»." L-am întrebat ce se poate face, în caz că ești surd, dar nu am primit un răspuns. Desigur, dr. Bradshaw avea toate motivele să fie atât de degajat față de toate acestea. Mi se întâmpla mie, și nu lui. Nu știu ce-aș fi făcut fără modul său pragmatic de abordare și minunatul său umor. Este o datorie pe care nu voi fi nicicând capabil să o plătesc.

Vibrațiile au venit și au plecat încă de șase ori, înainte ca eu să am curajul să încerc repetarea experienței. Când am făcut-o, a fost mai puțin decât mă așteptasem. Vibrațiile se manifestau în plină forță, m-am gândit că voi zbura – și am zburat.

Am plutit lin în sus, deasupra patului, iar atunci când am dorit să mă opresc, m-am oprit și am plutit la o înălțime intermediară. Nu era deloc o senzație neplăcută, dar eram îngrijorat să nu cad brusc. După câteva secunde, m-am gândit să cobor și, un moment mai târziu, m-am simțit din nou în pat, cu toate simțurile fizice normale, complet active. Nu a existat nicio discontinuitate în conștiență, între momentul culcării în pat și cel în care m-am sculat, după ce vibrațiile s-au estompat. Dacă nu era real – ci doar o halucinație sau un vis – atunci aveam o problemă. Nu puteam să precizez când a încetat starea de veghe și când a început visarea. Există mii de oameni în spitalele de boli mentale, care au tocmai această problemă.

A doua oară când am încercat să ies deliberat din corpul fizic, am reușit. Din nou m-am ridicat până la înălțimea tavanului. Totuși, de data aceasta am simțit un impuls sexual copleșitor și nu m-am putut gândi la nimic altceva. Stânjenit și iritat pe mine însumi, din cauza neputinței de a controla acest val de emoții, m-am întors în corpul fizic.

Doar peste încă alte șase episoade de acest fel, am găsit secretul unui posibil control. Importanța evidentă a sexualității

este așa de mare, încât este tratată în detaliu mai târziu. În acea vreme, ea constituia un blocaj mental exasperant, care m-a menținut în limitele camerei în care era întins corpul meu fizic.

Pentru că nu aveam idee de nicio terminologie, am început să numesc starea în afara corpului „ Starea a doua", iar celălalt corp, non-fizic, „Corpul doi". Până acum, această terminologie se potrivește la fel de bine ca oricare alta.

Până la prima experiență verificabilă, am considerat toate acestea – la modul cel mai serios – că ar fi doar vise în stare de veghe, halucinații, aberații nevrotice, început de schizofrenie, fantezii cauzate de autohipnoză – sau chiar mai rău. Acea primă verificare a fost, într-adevăr, ca o lovitură de baros. Dacă acceptam datele ca adevărate, aceasta constituia o lovitură grea dată aproape întregii mele experiențe de până atunci, instruirii, conceptelor mele, scării mele de valori. Mai mult decât orice, îmi zdruncina credința în totalitatea și certitudinea cunoștințelor științifice ale culturii noastre. Am fost sigur că oamenii de știință aveau toate răspunsurile. Sau cea mai mare parte dintre ele.

Invers, dacă respingeam ceea ce era evident pentru mine – chiar dacă nu și pentru altcineva – atunci trebuia să resping și ceea ce am respectat atât de mult: că emanciparea omenirii și bătălia sa pentru progres depind, în principal, de transpunerea de către aceasta a necunoscutului în cunoscut, prin folosirea intelectului său și a principiului științific.

Aceasta a fost dilema. O fi fost cu adevărat rezultatul atingerii cu o baghetă magică și a unui talent nativ?

Încă nu știu răspunsul.

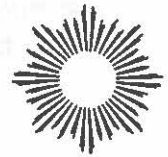

Capitolul 2

CĂUTĂRI ȘI CERCETĂRI

Ce face cineva, atunci când este confruntat cu necunoscutul? Să-l ignore și să-l uite? În cazul meu, doi factori au respins această posibilitate. Unul a fost doar curiozitatea. Al doilea: cum ar putea cineva să ignore sau să uite că are un elefant din camera de zi? Sau mai potrivit spus, o fantomă din dormitor?

Pe celalalt taler al balanței erau conflictele și anxietățile, foarte reale, foarte supărătoare. Nu se punea problema că aș fi fost profund înfricoșat de ceea ce putea să mi se întâmple, dacă „starea" ar fi continuat. Eram mult mai îngrijorat de posibilitatea instalării unei boli mentale, decât de o deteriorare fizică. Am studiat suficientă psihologie și am avut suficient de mulți prieteni psihologi și psihiatri, pentru a-mi crea asemenea temeri. Mai mult decât atât, îmi era frică să discut problema cu acești prieteni. Îmi era teamă că, dacă aș fi discutat, aș fi putut fi clasificat drept „pacientul" lor și să pierd astfel apropierea cu ei, pe care o aduce egalitatea (normalitatea). Cu prietenii din comunitatea neprofesională și din afaceri în care trăiam putea fi și mai rău. Puteam fi catalogat ca un om anormal, sau psihotic, ceea ce ar fi afectat serios viața mea și viețile celor apropiați mie.

În sfârșit, părea să fie ceva care trebuia ascuns familiei mele. Mi se părea inutil ca ei să se îngrijoreze împreună cu mine. Doar nevoia clară de a lămuri comportamente ciudate, m-au forțat să-i fac dezvăluiri soției mele. Ea le-a acceptat cu rezervă, deoarece nu avea nicio altă șansă reală și, astfel, a devenit un martor îngrijorat al incidentelor și evenimentelor, în mare

contradicție cu educația ei religioasă. Copiii erau atunci mult prea mici pentru a înțelege. (Mai târziu, subiectul a devenit ceva obișnuit pentru ei. Fiica mai mare a relatat că ea și o altă colegă de cameră de la colegiu, după ce s-au uitat prin dormitorul lor într-o noapte, a spus: „Tati, dacă ești aici, cred că ar fi mai bine să pleci acum. Vrem să ne dezbrăcăm pentru a merge la culcare". În realitate, eram la trei sute de kilometri de ea, atât fizic, cât și altfel). Treptat, am devenit mai adaptat la acest straniu aspect din viața mea. Încetul cu încetul, eram tot mai mult capabil să-i controlez mișcările. În câteva privințe, puține, a devenit chiar folositor. Nu aveam chef să renunț la el. Însuși misterul prezenței sale mi-a trezit curiozitatea.

Chiar după ce am stabilit că nu existau cauze fiziologice și că nu eram mai nebun decât majoritatea celorlalți oameni, frica a persistat. Era o deficiență, o boală, sau o diformitate, care trebuia ascunsă de oamenii „normali". Nu exista nimeni cu care să fi putut vorbi despre această problemă, în afara unor întâlniri ocazionale cu dr. Bradshaw. Singura soluție alternativă părea să fie un fel de psihoterapie. Dar un an (sau cinci, ori zece) de interviuri zilnice care costau mii de dolari, fără rezultate garantate, nu mi se părea eficient.

Am fost foarte singur în acele zile de început.

În cele din urmă, am început să fac unele experimente cu această stranie aberație și, totodată, să păstrez note despre fiecare eveniment. De asemenea, am început să citesc, în zone de studiu pe care le-am neglijat prea mult pe parcursul vieții. Religia nu mi-a influențat prea mult gândirea, totuși părea că aceasta era singurul gen de scrieri și cunoașteri în care puteam să caut răspunsuri. În afara frecventării bisericii în copilărie și a rarelor ocazii când am asistat la slujbe cu un prieten, Dumnezeu, biserica și religia însemnau prea puțin pentru mine. În realitate, nu am acordat, în vreun fel sau în altul, prea mare atenție acestei probleme, fiindcă, pur și simplu, nu mi-a stârnit interesul. În studierea superficială a filozofiilor și religiilor vestice, trecute și prezente, am găsit referiri vagi și generalități.

Ele păreau să corespundă mai degrabă încercării unor persoane de a descrie incidente similare. Textele biblice și creștine ofereau multe asemenea exemple, toate fără menționarea unor cauze sau remedii specifice. Cel mai bun sfat părea să fie acela de a te ruga, sau să meditezi, să postești, să mergi la biserică să ți se ierte păcatele, să accepți SfântaTreime, să crezi în Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, să reziști diavolului, să te dăruiești lui Dumnezeu. Toate acestea nu au făcut decât să se adauge conflictului. Dacă acest nou „lucru" din viața mea era „bun" – adică era un „dar" – atunci, conform istoriei religiei, aparținea, evident, sfinților, sau cel puțin tipologiilor sfinte. Am simțit că acea calificare pentru sanctitate era, cu siguranță, deasupra și dincolo de mine. Dacă acest ceva nou era „rău", atunci era opera diavolului, sau cel puțin a unui demon care încerca să pună stăpânire pe mine, sau să se folosească de mine – și ar fi trebuit exorcizat.

Preoții „ortodocși" ai religiei organizate pe care i-am întâlnit, au acceptat politicos a doua variantă, cu diferite grade de reticență. Am avut impresia că în ochii lor eram periculos și eretic. Erau circumspecți. În religiile orientale am găsit mai multă îngăduință față de idee, așa cum spusese dr. Bradshaw. Erau multe relatări despre existența corpului non-fizic. Asemenea stare de existență era produsul unor mari dezvoltări spirituale. Numai în urma unor exerciții îndelungate, maeștrii, guru și alți oameni sfinți aveau abilitatea să-și părăsească în mod temporar corpurile fizice, pentru a beneficia de introspecții mistice de nedescris. Nu existau nici detalii și nici explicații pragmatice despre ceea ce se înțelegea prin dezvoltare spirituală. Era implicit faptul că, în practica sectelor, a cultelor secrete, a lamaseriilor etc., asemenea detalii erau cunoașteri obișnuite.

Dacă acestea erau adevărate – cine, sau ce, eram eu? Desigur, eram prea bătrân ca să-mi iau viața de la început, într-o lamaserie tibetană. Singurătatea devenea acută. Evident – nu existau răspunsuri. Sau nu în cultura noastră.

În acest punct, am descoperit în Statele Unite existența unei comunități „subterane". Nu existau legi împotriva funcționării acestuia, și nici vreo persecuție sau vreo urmărire judiciară fățișă. Această mișcare subterană nu se interferează decât ocazional cu lumea afacerilor, a științei, a politicii, a mediilor academice și așa-numitelor arte. Mai mult, în mod sigur, nu este limitată doar la Statele Unite, ci atinge toată civilizația apuseană. Mulți oameni au auzit vag despre ea – sau au ajuns ocazional în contact cu ea – dar au ignorat-o, deoarece este compusă doar din oameni cu idei ciudate. De un lucru lumea este însă sigură: membrii acestei mișcări subterane, care sunt respectați în comunitățile lor, nu vorbesc despre interesele sau credințele care îi califică în calitatea de membri, până când nu știu că și tu faci parte din club. Au învățat, din experiență, că a vorbi prea mult atrage cenzura preoților, clienților, angajaților, sau chiar a prietenilor.

Bănuiesc că dacă toți și-ar afirma apartenența, numărul membrilor ar fi de ordinul milioanelor. Ei se află în toate sferele de activitate: oameni de știință, psihiatrii, medici, femei casnice, studenți, oameni de afaceri, adolescenți și câțiva preoți ai religiilor oficiale. Acest grup întrunește toate caracteristicile unei mișcări subterane. Ei se întâlnesc în grupuri mici, fără ostentație și adesea în semisecret. (Evenimentele sunt adesea anunțate public, dar trebuie să fii „în temă", înainte de a înțelege anunțul). De regulă, participanții discută problemele comunității numai cu alți membri.

În afara membrilor de familie sau a prietenilor apropiați (care sunt probabil și ei membri), nimeni nu cunoaște acest interes secret și viața celor implicați. Dacă îi întrebi, ei neagă o asemenea apartenență, fiindcă adesea nu-și dau seama că sunt, într-adevăr, asociați în acest fel. Într-un grad oarecare, toți sunt dedicați emoțional și intelectual unei cauze. În sfârșit, comunitatea subterană își are propria literatură, tehnologie, propriul limbaj și, într-o oarecare măsură, semizeii săi.

Pentru moment, această comunitate este dezorganizată. În realitate, nu există nicio organizație – în sensul uzual al cuvântului. Rar se întâmplă ca un grup local să-și adopte un titlu sau un nume. Până acum sunt doar adunări mici, care se întrunesc

în locuința unuia dintre ei, sau în sala de ședințe a unei bănci, sau, foarte posibil, în casa parohială. Acest grup de persoane bâjbâie în întuneric și pare să adopte diverse căi – deși scopul este același pentru toți. Totuși, ca alte tipuri de mișcări subterane, dacă ai devenit membru și vizitezi un alt oraș, te vei întâlni, inevitabil, cu alți membri. Nu e ceva planificat. Doar „se întâmplă".

Pe cine include această comunitate subterană? Mai întâi, profesioniști. La o extremitate sunt parapsihologii, foarte puțini la număr. Aceștia sunt oameni care au obținut doctorate atestate din partea unor universități recunoscute, care au condus în mod public cercetări în studiul percepțiilor extra-senzoriale (PES). Cel mai renumit dintre ei este dr. J.B. Rhine, care a funcționat în trecut la Universitatea Duke și care a creat și condus teste simple de statistică probabilistică cu cărți de joc, pe o durată de aproximativ treizeci de ani. Spre satisfacția sa, el a dovedit statistic faptul că PES este o realitate. Rezultatele sale sunt privite ca dubioase și, în cea mai mare parte, inacceptabile de către majoritatea psihologilor și psihiatrilor din Statele Unite. Sunt și alții în aceeași categorie. Andrija Puharich, J.G. Pratt, Robert Crookall, Hornell Hart, Gardner Murphy, toți fac parte din aceeași categorie. Dacă ești membru, acestea sunt nume familiare. Spectrul profesional al membrilor comunității subterane parcurge întreaga gamă – de la parapsihologi la cititorul în palmă de pe stradă, care pretinde că este țigan sau indian din New Delhi, și care îți cere cinci dolari pentru o „citire" rapidă, de cinci minute. Ariile de interes sunt foarte diverse, dar toate au legături de interconectare care constau, într-un mod sau altul, din credințe comune.

Mulțimea de membri ai subteranei caută la profesioniști informații și îndrumare, și îi tratează ca pe niște eroi. Oricine scrie o carte, organizează o fundație, conduce o cercetare, are o experiență majoră, a studiat cu profesioniști de marcă, oferă „citiri" psi, conduce grupuri de dezvoltare spirituală sau sufletească, vindecă prin puterea credinței, este un astrolog acreditat, un preot al Științei Divine sau al Spiritualismului, un medium

care lucrează în transă, un împătimit al farfuriilor zburătoare extraterestre, un hipnotizator – toți aceștia sunt profesioniștii.

Cei mai mulți își asigură veniturile – în întregime sau parțial – din această activitate. Mulți sunt, din punct de vedere profesional, geloși unii pe alții și adesea sunt înclinați să fie suspicioși față de tehnicile și teoriile emise în afara propriei lor activități. Ei pot chiar să ia subtil în derâdere – sau să privească cu un amuzament tolerant și superior – rezultatele care nu sunt legate de propria specialitate. Aceasta ar putea foarte bine explica de ce până acum nu există o organizație a subteranei. Totuși, în ciuda a lor înșiși, profesioniștii sunt atrași unul către celălalt. Interesul lor comun forțează acest lucru. Nu există alții cu care pot, de la egal la egal, să-și împărtășească gândurile și experiențele, siguri că sunt înțeleși.

Toate acestea nu au în niciun fel intenția să-i discrediteze sau să-i defăimeze pe profesioniști. Ei sunt un grup de oameni absolut fascinanți și minunați. Fiecare, în felul său propriu – oricare ar fi acesta – caută Adevărul. Odată devenit membru al acestei comunități, îți dai seama ce plicticoasă ar fi lumea fără ei!

Pentru cel interesat de comunitate există reviste, ziare, conferințe, cluburi de carte (cel puțin cincizeci de cărți noi ale membrilor ei sunt publicate anual – multe de către edituri mari) și chiar programe TV și radio. Ultimele, realizate evident de către membri înfocați, nu au avut succes, întrucât comunitatea este încă un grup foarte restrâns. Reacția de bază a publicului este: „Nu crezi nici tu cu adevărat în balivernele alea, nu-i așa?"

Cine compune atunci masa acestei comunități subterane? Contrar așteptărilor, ei nu constituie un conglomerat de oameni proști, needucați, superstițioși, niște inadaptați irațional. E adevărat că sunt incluși și unii dintre aceștia, dar nu într-un procent mai mare decât sunt în întreaga populație. De fapt, dacă ar fi posibil să-i supunem unui studiu, este foarte probabil ca media lor de IQ ar fi mult deasupra unui eșantion general de persoane din Occident. Legătura comună, sau cauza, care îi atrage împreună este simplă. Toți au credința că: (1) Eul interior al

omului nu este nici înțeles, nici relevat în întregime în societatea noastră contemporană, și (2) acest Eu interior are capacități de a acționa și de a se manifesta mental și material, într-un grad necunoscut și nerecunoscut de către știința modernă.

Aceștia sunt oameni al căror prim hobby este să citească, să vorbească, să gândească, să dezbată și să participe la orice este „parapsihologic" sau „spiritual". Aceste preocupări constituie cam tot ceea ce ai avea nevoie ca să devii membru. Poate că, fără să vă dați seama, sunteți deja membru al comunității.

Cum ajung acești oameni să fie așa? Cel mai obișnuit răspuns este că au avut o experiență, sau au fost părtași la un fenomen care nu poate fi explicat(ă) de către știința modernă sau de către învățăturile religioase. Unii oameni le ignoră, le „ascund sub covor" și le uită. Alții – care, în cele din urmă, devin membri – încearcă să afle niște răspunsuri.

Eu m-am calificat ca membru, fiindcă nu am putut găsi nicio altă sursă de informații. Din nefericire, informația pe care am căutat-o era, într-adevăr, foarte disparată, chiar în această stranie lume veche-nouă. Dar cel puțin acolo se găseau cei care luau serios în considerare posibilitatea că Starea Doi există și a fost realizată. Curând, a devenit evident că subterana și-a început existența cu mai bine de o sută de ani în urmă, sau anterior, când știința de azi a început să organizeze conceptele omului și să le curețe de irațional, de „cunoștințe" neconfirmate. În asemenea eforturi de purificare, orice cunoștință care nu a verificat încă testul empirismului a fost eliminată fără milă, de către liderii intelectuali. Cei care continuau să susțină oricare dintre credințele eliminate au căzut în dizgrație. Dacă au persistat cu încăpățânare și doreau în continuare să fie activi și acceptați de către societate, nu aveau altă șansă decât să intre în mișcarea subterană cu ideile lor secrete, în timp ce își menținеau o altă imagine publică. Mulți care au refuzat să practice o asemenea duplicitate au devenit Martiri.

Într-o măsură foarte mare, în această societate iluminată există aceeași atitudine. Dintre profesioniștii care sunt cunoscuți a fi susținători ai parapsihologiei, sau a ceva similar, *ar putea* fi desemnați cinci, care încă se bucură de autoritate și respect public, datorită domeniului lor de activitate fie în medicină, psihologie, psihiatrie sau științe fizice. În acea etapă, cred că i-am întâlnit pe toți cinci. Trist este că nu am devenit mai înțelept – însă nu din vina lor. Ei, pur și simplu, nu știau prea multe despre Starea a Doua sau Corpul Doi.

Cel mai mult mi-au plăcut oamenii pe care i-am întâlnit în comunitatea subterană. I-am găsit în orășele, în orașe mari, în afaceri, în grupuri religioase, în universități și chiar în Societatea Americană de Psihiatrie! De regulă, ei sunt oameni cu adevărat amabili. Sunt veseli, cu un dezvoltat simț al umorului. Ei constituie un grup fericit, care, atunci când este nevoie, poate să râdă chiar de propriul lor interes. Intenționat sau nu, ei sunt segmentul omenirii cel mai altruist și mai empatic din câte am cunoscut. Probabil că nu e accidental faptul că ei sunt cei mai religioși, în adevăratul sens al cuvântului.

Dacă toate acestea par a fi o renunțare brutală la toate celelalte surse și materiale descoperite în literatura accesibilă, despre fenomene „psihice", nu asta mi-a fost intenția. Fiecare are versiunea sa despre Adevăr și e sigur că pot exista multe Adevăruri. Am asistat la ședințe cu medium-uri în transă și am pus întrebări precise, dar am primit răspunsuri vagi, care erau pentru mine simple evaziuni, atunci când un răspuns direct ar fi însemnat atât de mult. Totuși, mai târziu, spre marea mea uimire, într-unul dintre aceste cazuri am participat la un experiment în Starea a Doua, care a verificat pentru mine (și pentru alții) autenticitatea capacității acelui medium.

Aici, Adevărul este, într-adevăr, un mister!

Lucrările lui Edgar Cayce – virtual un sfânt de ultima oră a lumii *psi* – au fost cele mai pline de dovezi și bine investigate, dar incredibile în termenii științei și medicinii moderne. Fără îndoială, aici se află adevăr relevat, iar istoria, cu excepția unor arhive fără importanță, s-ar putea să nu le menționeze. Astăzi, la aproximativ douăzeci de ani de când a murit, nu se cunosc mai

multe decât la moartea sa, despre cum acționau și care erau capacitățile sale speciale din timpul vieții.

Scrierile lui Cayce mi-au fost de ajutor, dar sunt deosebit de dificil de tradus în termeni concreți, când se referă la existența Stării a Doua. El a confirmat această stare, dar nu a explicat-o. Mare parte din materialul său din acest domeniu este învăluită într-o ceață de condiționare puternic religioasă. Asta lasă deschisă poarta interpretării, așa că au apărut traducătorii (preoții?) săi, pentru a oferi asemenea interpretări.

Chiar și acum, sunt unii care pot avea performanțe similare celor ale lui Cayce. Cineva mi-a spus lucruri destul de precise despre mine și mi-a indicat unele date generale despre activitățile mele din Starea a Doua, care însă nu erau nici lămuritoare și nici verificabile. În orice caz, acestea m-au convins de validitatea abilităților ei. Din nou, era un alt Adevăr (pentru mine, ca și pentru alți participanți), dar nu răspunsuri directe, care ar putea fi folosite într-o sală de tribunal.

Câteva persoane cu „abilități *psi*" au făcut „citiri în direct" pentru mine. Ele includeau generalități largi, dar erau incapabile să dea răspunsuri directe și clare, la întrebări destul de simple. Dacă erau autentice (și cine eram eu să afirm că nu erau?), aceste medium-uri trebuie să fie limitate la propriile lor percepții specifice. Sau acesta era cazul, sau ei erau incapabili să „traducă" în cuvinte, simbolurile percepute. Îmi dau prea bine seama cum e posibilă cea de-a doua variantă. În lecturile parcurse și în contactele avute cu această ramură a gândirii umane – pe care o numesc cu tandrețe „subterană" – am găsit în cele din urmă intense licăriri de adevăr despre ceea ce se întâmpla cu mine. Dacă n-aș fi fost implicat personal, nu aș fi crezut ceea ce am găsit. În același timp, era reconfortant să descopăr că nu eram un unicat.

Despre ce era vorba? Pur și simplu, efectuam „proiecții astrale". Dr. Bradshaw mi-a dat indiciul, deși el însuși auzise doar vag despre asemenea lucruri. Pentru neinițiați, proiecția astrală este denumirea dată tehnicii de părăsire temporară a corpului fizic și deplasarea în toate direcțiile, într-un corp non-

material, sau „astral". Cuvântului „astral" i s-au atașat numeroase conotații, precum și numeroase interpretări științifice sau de altă natură. Cuvântul „științific" este folosit cu grijă, fiindcă lumea științifică modernă – cel puțin cea din Vest – nici nu recunoaște și nici nu este conștientă măcar, la modul serios, de posibilitatea existenței unor asemenea lucruri.

În istoria tainică a omenirii, situația este cu totul alta. Cuvântul „astral" își are originile în evenimentele mistice și oculte timpurii, care implicau vrăjitoria, magia neagră, incantații și alte asemenea nebunii, pe care omul modern le califică drept prostii și superstiții lipsite de sens. Fiindcă nu s-a făcut o încercare de a se cerceta profund această chestiune, eu încă nu știu ce însemnă cuvântul „astral". Ca urmare, prefer să rămân la termenii „Corpul Doi" și „Starea a Doua".

Acest tip de literatură, care este încă înfloritoare, descrie o lume astrală compusă din multe nivele sau planuri, care e locul unde merg oamenii după ce „mor". Persoana care călătorește în corpul astral poate să facă scurte vizite în aceste locuri, să vorbească cu oamenii „morți", să participe la activități „acolo" și să revină în corpul fizic, fără să aibă aparent de suferit din această cauză. A fost o vreme când am sperat (m-am rugat!), cu ardoare, ca ultima afirmație să fie adevărată.

Pentru a efectua o asemenea acțiune miraculoasă, trebuie să te instruiești serios – sau, chiar mai mult, să fii „evoluat spiritual". Se presupune că aceste învățături fuseseră comunicate în secret, în decursul istoriei, pentru a-i ilumina pe cei care au devenit suficient de evoluați pentru a le primi. Evident, din timp în timp, au existat cei care au dezvăluit secretul, sau care au învățat accidental această tehnică. În trecut, aceste persoane erau canonizate, pedepsite, batjocorite, arse pe rug, sau închise pentru asemenea dezvăluiri publice.

În cazul meu, viitorul nu prea părea promițător. Paradoxal, multe dintre datele conținute în notele mele încearcă să confirme această abordare ocultă a subiectului – ceea ce este destul de șocant. Atunci când folosești o interpretare liberă și traduce-

rea într-un idiom modern, multe se potrivesc foarte bine. De asemenea, multe au rămas nespuse, deși nu știu de ce. Conform literaturii comunității subterane *psi*, istoria mistico-religioasă a omului face, în mod constant, referire la acest Corp Doi. Mult înainte de apariția Bibliei și a creștinismului, civilizații din Egipt, India și China – pentru a numi câteva – au considerat Corpul Doi ca pe o procedură funcțională standard. Istoricii au găsit mereu aceste referințe, dar, evident, le-au atribuit mitologiei acelor timpuri.

Dacă cineva citește Biblia din acest punct de vedere, credința este confirmată de multe ori, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. În cadrul Bisericii Catolice sunt găsite rapoarte consistente ale sfinților sau a altor personaje religioase, care au avut asemenea experiențe – unii dintre ei, în mod voit. Chiar și în Protestantism, adepți devotați au raportat experiențe în afara corpului, în timpul unor forme de extaz religios.

În Orient, conceptul despre Corpul Doi a fost multă vreme considerat a fi o realitate naturală și acceptată a realității. Din nou, acesta este un studiu în sine și există numeroase cărți ale comunității subterane, ca și autorități în culturi orientale, care confirmă conceptul despre Corpul Doi. Se presupune că astăzi există acei adepți, lamași, călugări, guru, sau alții asemenea, care exercită puteri fizice și mentale – inclusiv activitatea Corpului Doi – și care sunt în contradicție cu cunoștințele științifice prezente. În cea mai mare parte, acestea au fost ignorate în societatea noastră materialistă, fiindcă nu pot fi repetate în laborator.

În dosarele diferitelor organizații de cercetări parapsihologice de aici și din străinătate există sute de rapoarte asupra unor relatări-cazuri de experiențe în afara corpului. Asemenea rapoarte au o vechime de cel puțin o sută de ani și mult mai multe pot fi găsite în diferite scrieri din trecut. Ele sunt la dispoziția oricui dorește să investigheze fenomenul. Realmente, toate asemenea experiențe raportate sunt spontane, produse o singură dată. De obicei, au apărut într-un moment când individul era fie bolnav, fie slăbit, sau în timpul unei puternice crize emoționale.

Toate par a avea un înalt grad de subiectivism, dar mare parte a unor asemenea relatări este semnificativă prin ea însăși.

În acest secol au fost publicate câteva colecții impresionante de asemenea experiențe și ele ar trebui citite de cel care dorește să urmărească subiectul. Slăbiciunea lor este evidentă: cele mai multe sunt, în fond, inventarieri – cărora li se adaugă presupuneri. Nu sunt informații exacte, bazate pe examinare sau experimentare directă. Motivul? E evident că nu au fost efectuate asemenea cercetări riguroase. În foarte puține cazuri sunt publicate rapoarte ale unor persoane care puteau, deliberat și voit, să inducă Starea Doi și să se deplaseze, pentru că se aflau în Corpul Doi. S-ar putea să fie mai multe, dar există numai două cazuri notabile în istoria recentă. Dacă alții au reușit și realizează acest lucru, ei au păstrat rezultatele pentru ei înșiși.

Primul este Oliver Fox, un englez care a fost activ în cercetarea și practica fenomenelor *psi*. El a publicat rapoarte destul de detaliate despre experiențe în afara corpului și tehnicile pentru atingerea acestei stări. Cu excepția mișcării subterane a anilor 1920, lucrării sale i s-a acordat puțină atenție. Totuși, este clar că el a încercat să interpreteze experiențele sale, în limitele de înțelegere a epocii respective.

Al doilea și cel mai cunoscut a fost Sylvian Muldoon, care a publicat câteva lucrări în acest domeniu, în colaborare cu Hereward Carrington, în perioada 1938-1951. Muldoon a fost cel ce „se proiecta", iar Carrington a fost un cercetător serios al fenomenelor *psi*. Până azi, cărțile lor au fost clasice în domeniu și oferă o lectură interesantă. În cercetarea mea ulterioară, m-am mirat din nou de cât de multe fuseseră, evident omise. De asemenea, au fost făcute puține teste empirice, sau deloc, pentru a oferi date unui cercetător serios și obiectiv. Cea mai recentă a fost cartea scrisă de un autor, Yram (o femeie? Mary, scris invers?). Aceasta a oferit, de asemenea, câteva indicii, dar nu avea o continuitate solidă în legătură cu cazul meu.

Încercări semnificative de studii științifice și evaluări au fost făcute de curând, de către câțiva oameni remarcabili, cum

ar fi Hornell Hart, Nandor Fodor, Robert Crookall și alții, care aveau o solidă educație academică. Cele mai multe dintre ele sunt relativ lipsite de factori perturbatori – prezenți atât de mult în literatura mișcării subterane, iar titlurile lor vor fi găsite împreună cu alte publicații recente, la Bibliografie. Toate servesc la verificarea adevărului despre existența Corpului Doi, dar oferă puține date concrete, sau deloc, la nivel experimental, nefilozofic.

Cum poți discuta despre experimente care nu au avut loc? Cea mai serioasă problemă întâmpinată în asocierea cu gruparea subterana a fost să se evite înnămolirea abordării analitice în marea mlaștină a gândirii și credințelor teologice. Cândva, nu prea cu mult timp în urmă, omul a crezut că electricitatea era Dumnezeu; înainte de aceasta, soarele, fulgerele și focul. Științele noastre ne-au spus că aceste idei sunt ridicole și au încercat să ne arate acest lucru prin experimente.

Poate conceptul despre Corpul Doi, care acționează în Starea a Doua, ar putea oferi saltul cuantic pentru *dovedirea,* pe cale empirică, a existenței lui Dumnezeu. Atunci nu va mai exista mișcarea subterană. Subterana psihică mi-a oferit mulți prieteni noi, dar puține răspunsuri specifice unor întrebări cum ar fi „ce știu eu cu adevărat?" Spre surprinderea mea, ei au căutat răspunsuri *la mine.*

Părea că a mai rămas o singură cale de urmat. Sute de experimente realizate într-o perioadă de doisprezece ani – și care continuă încă – au condus la concluzii care par inevitabile, și totuși străine condiționărilor mediului meu. În materialul care urmează, voi veți face testul.

Capitolul 3

DESPRE DOVEZI

În toamna lui 1964, într-o seară, s-a ținut o reuniune interesantă la Los Angeles. Participau circa douăzeci de specialiști diferiți, psihiatri, psihologi, oameni de știință și alții – și eu. A fost o seară extrem de profitabilă. Scopul reuniunii a fost examinarea, cu sinceritate și seriozitate, a experimentelor și experiențelor care au fost condensate în această carte. După câteva ore de întrebări din partea grupului, mi-a venit mie rândul. I-am pus fiecăruia dintre ei, două întrebări simple:

„Dacă ai trece prin ceea ce am trecut eu, ce ai face?"

Opinia clară a majorității – mai mult de două treimi dintre participanți – a fost că trebuie făcute toate eforturile pentru continuarea unor asemenea experimente, în speranța eliminării prejudecăților și a extinderii cunoștințelor omului despre el însuși. Câțiva au declarat – jumătate în glumă, jumătate serios – că ar trebui să fug, în mare viteză, la cel mai apropiat psihiatru. (Niciunul dintre cei prezenți nu și-a oferit serviciile).

A doua întrebare: „Ați lua, vreunul dintre voi, personal, parte la experimente care ar duce la inducerea unei asemenea activități neobișnuite, în voi înșivă?"

Aici, ponderea s-a schimbat oarecum. Aproximativ jumătate dintre participanți și-a exprimat dorința de a lua parte. În mod ciudat, în acest grup erau unii dintre cei mai sceptici în privința realității unor asemenea experiențe. Desigur, aceasta mi-a dat ocazia să le dau un mic ghiont tandru, celor care erau în favoarea continuării experimentelor. Când se ajungea la scufunda-

rea în ape reci, necunoscute, mai bine să-i lăsăm pe alții să o facă. Însă, din numeroase motive, nu-i pot condamna. Dacă mi s-ar fi propus același lucru acum doisprezece ani, mă îndoiesc că m-aș fi oferit ca voluntar. De ce și-a dat grupul osteneala să se întrunească? Probabil din curiozitate. Sau, din nou, era posibil că i-a determinat un material cu dovezi semnificative, care se acumulase. Sper în a doua posibilitate. Aici sunt unele dintre extrasele cheie din notele mele, care le-a stârnit interesul.

10.09.1958. După-amiaza.

Din nou am plutit în sus, cu intenția de a-l vizita pe dr. Bradshaw și pe soția sa. Întrucât aflasem că dr. Bradshaw era răcit și stătea în pat, m-am gândit că-l voi vizita în dormitor, o cameră a casei sale pe care nu o văzusem și dacă aș fi putut să o descriu mai târziu, aceasta putea constitui dovada vizitei mele. Iarăși a urmat răsucirea în aer, pătrunderea în tunel și, de data aceasta, senzația de urcare (dr. Bradshaw și doamna Bradshaw locuiesc într-o casă aflată la aproximativ opt kilometri și jumătate de biroul meu, spre vârful unui deal). Mă aflam deasupra unor copaci, iar cerul era luminos. Pentru moment am văzut (pe cer?) o figură umană rotunjită, aparent îmbrăcată într-o robă și cu o cască pe cap (am reținut ceva de concepție orientală), așezat, cu brațele în poală, poate cu picioarele încrucișate gen Buddha; apoi aceasta s-a estompat. Nu cunosc semnificația acestei apariții. După un timp, urcarea spre vârful colinei a devenit dificilă și am avut senzația că îmi slăbesc puterile și nu voi reuși.

Cu aceasta în gând, s-a întâmplat un lucru uluitor. Am simțit exact ca și cum cineva și-ar fi petrecut câte o mână sub fiecare braț al meu și m-ar fi ridicat. Am simțit o creștere bruscă a forței cu care mă ridica, astfel că am ajuns rapid în vârful dealului. Acolo, m-am aflat deasupra doctorului și a soției sale. Erau în afara casei și pentru moment eram deconcertat, fiindcă am ajuns la ei înainte de ajunge la casă. Nu am înțeles aceasta, fiindcă era de presupus că doctorul stă la pat. Dr. Bradshaw era îmbrăcat într-un pardesiu de culoare deschisă, cu pălărie, soția sa era îmbrăcată într-un pardesiu și haine complet negre. Ei

veneau spre mine, astfel că m-am oprit. Păreau bine dispuși și au trecut pe lângă mine fără să mă vadă. Se îndreptau spre o mică clădire ca un garaj, iar Brad mergea ceva mai în urmă, în timp ce se deplasau.

În timp ce pluteam acolo în fața lor, am început să le fac semne cu mâna ca să le atrag atenția, dar fără rezultat. Apoi, fără să întoarcă deloc capul, mi s-a părut că îl aud pe dr. Bradshaw că îmi spunea: „Ei bine, înțeleg că nu mai ai nevoie de ajutor". Brusc, m-am gândit că am realizat contactul, astfel că m-am scufundat înapoi în pământ (?) și m-am întors în birou, unde m-am rotit intrând corpul fizic și am deschis ochii. Totul era exact așa cum lăsasem. Vibrațiile mai erau încă prezente, dar am simțit că îmi ajunsese pentru ziua aceea.

Urmare importantă: Le-am telefonat doctorului și doamnei Bradshaw în seara aceea. Nu le-am spus nimic, doar i-am întrebat unde au fost între ora patru și cinci în după-amiaza aceea. (Soția mea, care aflase despre „vizita" făcută, mi-a spus sec că nu era posibil ceea ce îi relatasem, fiindcă dr. Bradshaw era acasă bolnav, în pat). La telefon a venit dna Bradshaw și i-am pus acea întrebare simplă. A spus că aproximativ la ora patru și douăzeci și cinci ieșeau din casă și se îndreptau spre garaj. Ea mergea la oficiul poștal, iar dr. Bradshaw a decis că i-ar putea face bine puțin aer proaspăt, așa că s-a îmbrăcat și a însoțit-o. Știa exact timpul, după ora la care au ajuns la oficiul poștal, care era cinci fără douăzeci. Drumul cu mașina de la casa lor până acolo durează, de regulă, cam cincisprezece minute.

Eu m-am întors din călătoria mea la aproximativ patru și douăzeci și șapte. Am întrebat ce haine purtau. Dna Bradshaw a spus că ea purta pantaloni largi, negri, și un pulover roșu sub o jachetă neagră. Dr. Bradshaw purta o pălărie și un pardesiu de culoare deschisă. Totuși, nici nu „m-au văzut" și nici nu au fost conștienți de prezența mea. Dr. Bradshaw nu-și amintea să-mi fi spus ceva. Punctul cel mai important a fost că eu m-am așteptat să-l găsesc pe el în pat, dar nu l-am găsit acolo.

Coincidențele implicate aici erau prea numeroase. Nu era important ca acestea să fie dovedite altcuiva. Doar mie însumi. Îmi dovedește mie – cu adevărat pentru prima oară – că acest fenomen ar putea fi mult mai mult decât admite știința normală, psihologia și psihiatria – mai mult decât o aberație, o traumă, sau o halucinație – și sunt sigur că aveam mai mult decât oricine altcineva nevoie de dovezi. Este un incident simplu, dar de neuitat.

În această vizită la dr. Bradshaw, timpul ei coincide cu cel al evenimentului fizic. Factorul de autosugestie halucinatorie este negativ. Mă așteptam să-l găsesc pe dr. Bradshaw în pat, în casă, dar nu a fost așa și am fost derutat de această nepotrivire. Coincidența detaliilor din raportul meu cu condițiile evenimentelor efective sunt următoarele:

1. Locul unde se aflau dr. Bradshaw și soția sa.

2. Poziția celor doi.

3. Acțiunea lor.

4. Hainele pe care le purtau.

Posibilitatea cunoașterii cu anticipație a celor de mai sus, datorită unor observații anterioare, este:

1. Negativă – nu am avut informații despre schimbarea planurilor lor, ori despre obiceiul lor în ceea ce privește ora la care merg la oficiul poștal.

2. Nedeterminată – cel puțin conștient nu puteam ști cine merge primul.

3. Negativă – nu aș fi putut ști dinainte despre plimbarea lor în acest fel, cu traversarea curții spre garaj.

4. Nedeterminată – aș fi putut să-i observ pe amândoi în haine asemănătoare, dar mă așteptasem să-l găsesc doar pe unul din soți (dr. Bradshaw) în pijama.

05.03.1959. Dimineața.

Într-un motel din Winston-Salem: M-am trezit devreme și m-am dus să iau micul dejun la ora șapte și treizeci, apoi m-am înapoiat în camera mea, la aproximativ opt și jumătate și m-am întins pe pat. În timp ce mă relaxam, au apărut vibrațiile și apoi

o senzație de mișcare. La scurt timp după aceea m-am oprit și primul lucru pe care l-am văzut a fost un băiat care mergea și arunca în aer o minge de baseball, pe care apoi o prindea. O mișcare scurtă și am văzut un bărbat care încerca să pună ceva pe perna din spatele unui automobil, o Berlină mare. Acel lucru era un aparat greoi, pe care l-am interpretat a fi o mică mașină înzestrată cu roți și cu un motor electric. Omul s-a răsucit și a întors obiectul, iar în cele din urmă l-a așezat pe perna din spate și a trântit ușa mașinii. O nouă mișcare scurtă și eram lângă o masă. Erau oameni așezați la o masă pe care era aranjată veselă. O persoană distribuia celorlalți de la masă ceea ce păreau să fie niște cărți de joc mari, albe. Mi s-a părut ciudat să văd că se juca la o masă cu vesela pusă și mă miram de dimensiunea foarte mare și culoarea albă a cărților de joc. Altă mișcare rapidă și mă găseam deasupra străzilor orașului, la o înălțime de circa o sută cincizeci de metri. Îmi căutam „locuința". Atunci am zărit turnul stației de radio și mi-am amintit că motelul era în apropierea turnului, și aproape instantaneu am fost înapoi în corp. M-am ridicat și am privit în jur. Totul părea normal.

Consecință importantă: În aceeași seară am vizitat, acasă la ei, niște prieteni – pe dl. și dna Agnew Bahnson. Ei erau parțial la curent cu „activitățile" mele și, cu o intuiție bruscă, am știut că evenimentul din dimineața aceea era în legătură cu ei. I-am întrebat despre fiul lor, iar ei l-au chemat în cameră și l-au întrebat ce făcea între ora opt și treizeci și nouă, în acea dimineață. El a spus că a mers la școală. Când a fost întrebat ce anume făcea când a plecat, a spus că își arunca mingea de baseball în aer și o prindea. (Deși îl cunoșteam bine, nu aveam cunoștință că băiatul era interesat de baseball, deși se putea presupune). Apoi m-am decis să vorbesc despre încărcarea mașinii. Dl. Bahnson a fost uluit. Exact la acea oră, mi-a spus el, încărca un generator Van De Graaff pe bancheta din spatele mașinii sale. Generatorul era mare, un aparat greoi cu roți, un motor electric și o platformă. Mi-a arătat aparatul. (Era fantastic să vezi fizic ceva pe care l-ai observat numai din Corpul Doi). Apoi am poves-

tit despre masă și cărțile de joc mari, albe. Soția sa era emoționată la această relatare. Se pare că pentru prima dată în doi ani, fiindcă toți s-au sculat târziu, ea a adus poșta de dimineață la masa de la micul dejun și a distribuit scrisorile, pe măsură ce le alegea. Cărți de joc mari, albe! Ei au fost foarte incitați de acest eveniment și sunt sigur că nu râdeau de mine.

În această vizită la dl. Bahnson și familia sa, timpul ei coincide cu cel în care s-au desfășurat evenimentele reale. Autosugestia, halucinația – negative; nu a existat o intenție conștientă de a-i vizita, deși o motivație inconștientă era posibilă. Relatări identice cu condițiile de desfășurare ale evenimentelor efective:

1. Fiul mergea pe stradă și arunca mingea în aer.

2. Dl. Bahnson la mașină.

3. Acțiunea domnului Bahnson la mașină.

4. Aparatura pe care o avea la mașină.

5. Ceea ce făcea doamna Bahnson la masă, distribuția „cărților de joc".

6. Dimensiunea cărților de joc și culoarea lor albă.

7. Vesela de pe masă.

Posibilitatea unei antecunoașteri inconștiente, prin observații anterioare, a celor de mai sus este:

1. Negativă – nu cunoșteam dinainte nici interesul fiului pentru baseball și nici activitățile sale de bază.

2. Negativă – nu cunoșteam dinainte nimic despre acțiunile domnului Bahnson, dimineața, în jurul mașinii, iar acțiunea raportată nu era parte din rutina sa zilnică.

3. Negativă – așa cum s-a indicat, aceste activități nu erau de rutină, adică încărcarea mașinii și, ca atare, nu puteau fi rezultatul unei observări anterioare a modelului comportamental al domnului Bahnson.

4. Nedeterminată – este posibil ca aparatul să fi fost văzut anterior, dar nu în locul indicat.

5. Negativă – nu poate fi parte a unei amintiri determinate de o observație anterioară, fiindcă dna Bahnson nu are un asemenea obicei; sortarea poștei la masă era un eveniment neobișnuit.

6. Negativă – pentru motivul tocmai menționat, cuplat cu lipsa obiceiului în viața personală de a sorta poșta la masă, plus greșita interpretare a acțiunii însăși.

7. Nedeterminată – o observare anterioară putea să se fi produs aici în relația cu familia Bahnson, fiindcă scriitorul a luat micul dejun acolo de câteva ori.

12.10.1960. Noaptea.

Rezultatele sunt atât de neobișnuite față de ceea ce am crezut inițial, încât trebuie prezentate în detaliu. În încercările noastre de a afla răspunsuri, oriunde ar fi fost posibil, am luat contact cu doamna M., care avea presupuse puteri de medium. Am avut, și încă mai am, cea mai mare considerație față de ea, ca persoană de mare amabilitate și integritate. Totuși, în cele două „ședințe" la care am participat, am ajuns la impresia că dna M., deși profund sinceră, interpreta o oarecare formă de divizare a personalității, atunci când intra în transă. „Ghizii", care puneau stăpânire pe corpul ei (?) și vorbeau prin corzile sale vocale, nu erau pentru mine decât o manifestare a acestei divizări. Aceasta nu însemna că eu credeam că dna M. a creat în mod deliberat această iluzie, ci că era rezultatul unei stări hipnotice autoinduse, iar ea nu era cu adevărat conștientă de ceea ce se întâmpla. Eram sigur că dna M. nu încerca în vreun mod să „simuleze". Nu era, și nu este, acest tip de persoană.

Ceea ce nu m-a convins a fost că, atunci când le-am pus anumite întrebări ghizilor săi – soțul decedat și un amerindian care vorbeau prin intermediul ei – am primit răspunsuri evazive. Tot ceea ce am putut reține a fost „Veți descoperi aceasta prin propriile voastre puteri". Acest fapt îmi părea atunci o modalitate simplă de a evita un răspuns ce putea fi verificat în alte moduri. Este important să atrag aici atenția asupra totalului meu scepticism, relativ la dna M. și la ghizii săi.

Totuși, ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută și raportul de dimineață m-au lăsat perplex. R.G., un prieten al doamnei M., a sugerat că ar trebui să încerc să „vizitez" o ședință ce urma să

fie ținută de către dna M. în apartamentul ei din New York, vineri noaptea (noaptea trecută). Am fost pe jumătate de acord, pentru că nu eram sigur că e posibil. Dacă stau să mă gândesc, când a venit noaptea de vineri ședința îmi ieșise din minte (cel puțin la nivel conștient).

Iată ce s-a întâmplat. După o seară normală acasă, eu și soția ne-am dus la culcare, la aproximativ unsprezece și jumătate. Soția a adormit aproape imediat, cum am constatat după respirația ei amplă și regulată. Cum eram întins acolo, evident profund relaxat și posibil pe jumătate adormit, am simțit deodată acea răceală gen „rigor mortis", iar părul de pe ceafă a început să mi se ridice. Am privit prin camera pe jumătate întunecată, înfricoșat și totuși total fascinat. Nu știu la ce mă așteptam, dar în picioare, pe pragul ușii dinspre hol, era o arătare albă ca o fantomă. Arăta, într-adevăr, ca o fantomă tradițională, cu o înălțime de aproximativ doi metri, cu un material fin asemănător cu un cearșaf, care îi atârna de la cap până la podea. O mână era ieșită de sub cearșaf și ținea clanța de la ușă.

Am fost total înfricoșat și nu puteam să fac vreo conexiune între acea figură și ceea ce am făcut. După o clipă, în timp ce ea a început să se miște spre mine, eu m-am retras, pe jumătate terifiat, dar în același timp am simțit că trebuie să înțeleg ce era. Brusc, am simțit mâini plasate peste ochii mei, astfel încât nu mai puteam vedea. În ciuda fricii, am tot împins mâinile, până când forma fantomatică a fost lângă patul meu, la mai puțin de treizeci de centimetri de mine. Atunci, cineva mi-a apucat strâns, dar cu blândețe, partea de sus a brațelor și m-am mișcat vertical, afară din pat. În acel moment m-am calmat, fiindcă am simțit că orice ar fi fost, era prietenos. Nu m-am mai luptat, n-am mai opus rezistență.

Apoi, imediat am avut senzația de mișcare rapidă și toți (am simțit că erau doi, câte unul de fiecare parte) eram, deodată, deasupra unei săli mici, ca și cum ne-am fi uitat la ea de sub tavan. Jos, în cameră, erau patru femei. M-am uitat la cele două ființe aflate de fiecare parte a mea. Una era un bărbat blond,

celălalt avea părul negru, aproape oriental. Amândoi păreau destul de tineri, cu vârste în jur de douăzeci de ani. Îmi zâmbeau. Le-am vorbit și am spus că ei ar trebui să-mi scuze atitudinea, fiindcă nu eram sigur de ceea ce făceam. Apoi, am plutit în jos, spre singurul scaun liber și m-am așezat pe el. O femeie înaltă și corpolentă, îmbrăcată într-un costum negru, ședea în partea opusă mie.

O altă femeie, care părea îmbrăcată într-o rochie albă până la glezne, stătea alături de mine. Celelalte două îmi erau neclare. O voce de femeie a întrebat dacă îmi voi aminti că am fost acolo, iar eu am asigurat-o că îmi voi aminti cu certitudine. O altă femeie a spus ceva despre cancer, dar aceasta a fost tot ce am putut să aud. Atunci, una dintre femei (cea îmbrăcată în costumul negru) a venit spre mine și s-a balansat deasupra scaunului meu și, în cele din urmă, s-a așezat direct peste mine! Nu i-am simțit greutatea, dar, pentru un motiv oarecare, ea s-a ridicat brusc. S-au auzit râsete, dar eram cu mintea la altceva.

Evident, contactul cu femeia care s-a așezat peste mine a schimbat lucrurile. Chiar în acel moment, am auzit o voce de bărbat care spunea: „Cred că el este plecat de suficient timp; ar fi bine să-l ducem înapoi".

Eram sfâșiat între dorința de a pleca și aceea de a rămâne, dar nu am protestat. Aproape instantaneu am fost înapoi, culcat în patul meu și cu asta totul s-a sfârșit – cu excepția faptului că soția mea a fost trează în tot acest timp. Ea a spus că alternam respirația convulsivă cu mormăieli și gemete, apoi părea că respiram foarte puțin sau deloc. În afară de acestea, ea nu a auzit și nu a simțit nimic, cu excepția faptului că pisica noastră, care dormea în cameră, s-a trezit și era extrem de nervoasă. Soția mea era foarte supărată și îngrijorată. Sunt sigur că și eu aș fi fost la fel, dacă ar fi fost ea în locul meu.

„Ședința" merita cu certitudine o verificare, așa că i-am telefonat lui R.G. și am descoperit câteva lucruri. Mai întâi, la ședință au participat patru femei. La cererea mea, ele au fost adunate în același apartament (într-o cameră de zi foarte mică),

îmbrăcate în aceleași haine. Femeia în costum negru avea statura identică cu cea văzută de mine, și ea „s-a așezat" neintenționat pe scaunul „rezervat" mie. Aceasta a avut loc seara, mai târziu, după ora unsprezece și jumătate, când ședința era de mult terminată, iar cele patru stăteau la masă și povesteau. Femeia înaltă a sărit în sus de pe scaunul „meu" când celelalte i-au spus, „nu te așeza pe Bob"! Ele au râs de această glumă. Una dintre femei purta o haină lungă, albă, de casă. Cuvintele despre care mi-am amintit eu nu au fost spuse oral (din nou, acea comunicare a sinelui superior?), dar una dintre femei a recunoscut că ea a fost de serviciu în ziua următoare la Cancer Memorial Hospital. Pe celelalte două femei le-am întâlnit anterior, doamna R.G. și domnișoara M., dar cele două descrise aici mi-au fost atunci complet străine. Patru femei, hainele a două dintre ele, statura uneia, statul pe scaun, așezatul peste mine și apoi săritul în sus, râsetele, camera mică, referirea la „cancer" – acestea sunt prea multe coincidențe chiar și pentru mine, și dincolo de abilitatea mea de a halucina atât de exact. Sunt convins de acest lucru.

Dar cei doi oameni? Oare doamna M. comunică cu adevărat cu soțul ei decedat și cu un indian american? Nu am aflat decât ulterior că soțul ei fusese blond!

Trebuie să fiu mai puțin sceptic și mai deschis față de doamna M.

În vizita din apartament, timpul coincide cu evenimentele fizice. Autosugestie halucinatorie, nedeterminată, ca și ideea călătoriei ce fusese poate reținută inconștient, deși nu a fost făcută nicio încercare conștientă. Relatări identice cu condițiile de desfășurare ale evenimentelor efective:

1. Dimensiunea camerei.
2. Numărul femeilor prezente, patru.
3. Scaunul liber.
4. Hainele a două dintre femei.
5. Menționarea cuvântului „cancer".
6. Acțiunea femeii care s-a așezat pe scaun.
7. Atmosfera veselă a grupului.

Posibilitatea unei precogniții inconștiente, prin observații anterioare celor de mai sus:

1. Negativă – anterior nu s-au făcut vizite sau descrieri ale apartamentului.

2. Nedeterminată – e posibil ca R.G. să-mi fi pomenit de numărul persoanelor care urmau să fie prezente.

3. Negativă – ideea de scaun liber i-a venit grupului numai în acea seară.

4. Negativă – nu le-am întâlnit niciodată pe femei înainte și nici nu le-am observat hainele.

5. Negativă – pentru exact același motiv ca mai sus. Nu aș fi putut avea cunoștință despre ce activitate avea o femeie necunoscută, la Cancer Memorial Hospital.

6. Negativă – pentru că acțiunea nu a fost planificată.

7. Negativă – deoarece reacția celorlalte a fost spontană.

15.08.1963. După-amiază

Un experiment productiv, după o pauză lungă! R.W., o femeie de afaceri pe care o cunoșteam destul de bine datorită faptului că eram de multă vreme colegi de serviciu și o prietenă apropiată, ce era la curent cu „activitățile" mele (dar, cumva, încă sceptică, în ciuda unei participări mai degrabă fără voie), a fost plecată în săptămâna aceasta în vacanță, pe coasta de nord a statului New Jersey. Nu știu unde își petrece exact vacanțele, în altă parte, în afara acelui loc. Nici nu am informat-o de vreun experiment planificat, pur și simplu, fiindcă nu m-am gândit la el până azi (sâmbătă). În această după-amiază, m-am întins pentru a reîncepe experimentele și am decis că voi face un efort deosebit pentru a o „vizita" pe R.W., oriunde s-ar afla ea. (Regula numărul unu, în cazul meu, a fost întotdeauna că am cel mai mare succes dacă merg să vizitez persoane pe care le cunosc bine, iar oportunitatea nu apare prea frecvent). Culcat în dormitor, la aproximativ ora trei după-amiază, am intrat într-un mod obișnuit de relaxare, am simțit căldură (vibrații de ordin superior), apoi m-am gândit intens la dorința de a „merge" la R.W.

Am avut senzația familiară de mișcare printr-o zonă luminoasă, colorată vag în albastru-deschis, apoi eram în ceea ce părea a fi o bucătărie. R.W. era așezată într-un scaun, în partea dreaptă. Avea un pahar în mână. Se uita spre stânga mea, unde două fete (cu vârste între șaptesprezece și optsprezece ani, una blondă și una brunetă) erau, de asemenea, așezate, fiecare cu pahare în mână și beau ceva. Toate trei discutau, dar nu am putut auzi ce anume spuneau.

M-am apropiat la început de cele două fete, chiar în fața lor, dar nu am reușit să le atrag atenția. Apoi, m-am întors spre R.W. și am întrebat-o dacă știe că sunt acolo.

„O, da, știu că ești aici", a răspuns ea (mental, sau prin intermediul acelei comunicări supraconștiente, pentru că ea era încă în acea conversație cu cele două fete). Am întrebat dacă era sigură că-și va aminti că am fost acolo.

„ O să-mi amintesc precis", mi-a răspuns ea calm. I-am spus că, de data aceasta, mă voi asigura că își va reaminti.

„O să-mi reamintesc, sunt sigură de asta", a zis R.W., în timp ce încă discuta simultan cu cele două fete. I-am spus că trebuie să fiu sigur că-și va aminti, așa că urma să o ciupesc.

„Nu, nu e nevoie să faci asta. O să-mi reamintesc", a răspuns grăbită R.W. Am spus că trebuie să fiu sigur, așa că m-am dus la ea și am încercat să o ciupesc cu blândețe, credeam eu. Am ciupit-o pe lateral, între coapsă și cutia toracică. Ea a scăpat un „Oh" foarte puternic, iar eu m-am retras, deoarece eram puțin surprins. Chiar nu mă așteptasem să fiu capabil de o ciupitură reală. Satisfăcut că am făcut ceva impresie, m-am întors și am plecat, dar m-am gândit la corpul fizic și, aproape imediat, am fost înapoi. M-am ridicat (fizic) și am mers la mașina de scris, unde mă aflu acum. R.W. nu va fi înapoi decât luni și doar atunci voi putea hotărî dacă am reușit să fac contactul, sau dacă a fost o altă greșeală neidentificabilă.

Ora de revenire, trei și treizeci și cinci de minute.

Urmare importantă: Este marți, după sâmbăta experimentului. R.W. s-a reîntors la serviciu ieri și am întrebat-o ce a făcut

sâmbătă după-amiază, între ora trei și patru. Întrucât cunoșteam motivul pentru care am întrebat-o, mi-a răspuns că va trebui să se gândească și îmi va spune azi. Iată ce mi-a relatat ea: Sâmbătă, între trei și patru a fost singurul interval de timp în care nu a fost aglomerație în cabana de pe plajă, în care locuia. Pentru prima dată era împreună doar cu nepoata ei (care este brunetă și are aproximativ optsprezece ani) și cu prietena nepoatei (blondă, de aproximativ aceeași vârstă). Erau în zona bucătărie-sufragerie a cabanei, de la aproximativ trei și un sfert până la patru, și ea a băut ceva, iar fetele au băut câte o Coca-Cola. Nu făceau nimic, doar stăteau și povesteau.

Am întrebat-o pe R.W. dacă își amintea altceva, iar ea mi-a răspuns că nu. Am întrebat-o mai în amănunt, dar ea nu-și putea aminti nimic mai mult. În cele din urmă, nerăbdător, am întrebat-o dacă nu-și amintea de ciupitură. Pe fața ei a apărut o expresie de uluire totală.

„Tu erai?" Ea s-a uitat la mine un moment, apoi s-a dus în toaleta biroului meu, s-a întors și și-a ridicat (doar puțin) marginea puloverului, unde acesta se unea cu rochia, în partea stângă. Acolo erau două pete maronii-albastre, exact în locul unde o ciupisem.

„Ședeam acolo și vorbeam cu fetele", a spus R.W., „când, deodată, am simțit această teribilă ciupitură. Am sărit în picioare și m-am gândit că a venit acasă cumnatul meu, care s-a strecurat în spatele meu. M-am întors, dar nu era nimeni acolo. Nu mi-am închipuit că ai fost tu! M-a durut!"

Mi-am cerut scuze pentru ciupitura atât de puternică, iar ea a obținut de la mine promisiunea că, dacă voi dori să o mai atenționez, voi încerca altceva decât o astfel de ciupitură.

În acest episod, ora coincide cu evenimentele reale. Autosugestie, halucinație – nedeterminate, deoarece a fost sugerată, în mod voit, dorința de a merge acolo și exista, dacă vorbim la modul general, pre-cunoașterea locului unde se afla în acea perioadă R.W. Relatări identice cu condițiile de desfășurare ale evenimentelor efective:

1. Locul (mai degrabă înăuntru decât afară).
2. Numărul persoanelor prezente.
3. Descrierea fetelor.
4. Acțiunile celor prezenți.
5. Recunoașterea existenței ciupiturii.
6. Urmele fizice ale ciupiturii.

Posibilitatea antecunoașterii subconștiente a acestor detalii, prin observații anterioare a celor de mai sus este:

1. Negativă – antecunoașterea presupunea activități în exterior pe plajă, mai degrabă decât în interior.

2. Negativă – antecunoașterea implica un grup de adulți, deoarece R.W. își vizita sora și cumnatul.

3. Negativă-nedeterminată – posibilitatea antecunoașterii anterioare a nepoatei lui R.W., a vârstei și a culorii părului ei; negativă relativ la prietena nepoatei, a vârstei și a culorii părului.

4. Negativă – nu a existat o antecunoaștere referitoare la un obicei inexistent pentru acel moment particular al zilei.

5. Negativă – R.W. nu a avut cunoștință despre încercarea experimentală, fiindcă anterior nu a mai fost făcută o asemenea încercare, nici experimentatorul nu avea obiceiul să o ciupească pe R.W. Anterior nu s-a mai făcut așa ceva.

6. Negativă – este imposibil ca R.W. să poată ști unde trebuia să-i apară urmele ciupiturii, pentru a fi în concordanță cu zona raportată. Mai există și alte relatări doveditoare, dintre care unele au fost incluse în alte părți ale acestei cărți, unde pot ajuta la descrierea anumitor zone de „teorie și practică". Una sau două au fost încercate în condiții de laborator. Evenimentele în sine erau poate simple și lipsite de importanță, dar, ca piese mărunte într-un mozaic, ele au fost vitale. Tabloul rezultat prin străfulgerări ale întregului a fost făcut credibil și acceptabil pentru mine, doar după ce am inclus sute de asemenea fărâme de dovezi. Poate că ar putea fi la fel și pentru voi.

Capitolul 4

AICI-ACUM

Una dintre cele mai obișnuite întrebări care se pune în timpul oricărei discuții despre Corpul Doi și Starea a Doua este: *Unde mergi?* În evaluarea tuturor experimentelor, s-a ajuns la ceea ce părea să fie trei medii ale Stării a Doua. Primul, în lipsa unei denumiri mai bune, a fost numit Tărâmul I. Mai potrivit ar fi să-l numim „Aici-Acum".

Tărâmul I este cel mai credibil. El constă din oameni și locuri care există cu adevărat în lumea materială – o lume bine cunoscută, chiar în momentul experimentului. Este lumea prezentată de simțurile fizice, despre care cei mai mulți dintre noi sunt foarte siguri că există. Vizitele în Tărâmul I – atunci când te afli în Corpul Doi – ar trebui să nu conțină ființe, evenimente, sau locuri stranii. Poate nefamiliare, dar nu neobișnuite și necunoscute. Dacă se întâmplă astfel, percepția este distorsionată.

Așa că, singurele rezultate semnificative care pot fi verificate prin metode standard de confirmare, s-au obținut atunci când s-a explorat Tărâmul I, prin Corpul Doi. Toate experimentele din Capitolul al 3-lea au fost realizate în Tărâmul I. Chiar și așa, acestea și altele din aceeași categorie sunt, proporțional, dureros de puține față de totalitatea experimentelor înregistrate.

La prima vedere, pare foarte simplu. Ieși din corpul fizic și, pentru că ești în Corpul Doi, mergi să-l vizitezi pe George și să intri în contact cu el, apoi te reîntorci în corpul fizic și scrii un raport. Asta-i tot!

Numai de-ar fi așa de simplu! Totuși, factorii care fac dificilă o asemenea experiență sunt identificabili. Identificarea unei probleme presupune, în cele din urmă, rezolvarea ei într-un mod sau altul – și poate că așa se va întâmpla în acest domeniu.

Să examinăm, mai întâi, factorii de direcție și identificare. Să presupunem că, de exemplu, fiind complet conștient și aflat în corpul fizic, ați fi în stare să plutiți prin aer, în loc să mergeți pe jos sau cu mașina. V-ați descoperit această abilitate și ați decis să zburați până la casa lui George, pentru a demonstra cum acționează ea. Casa, sau laboratorul vostru, se găsește la marginea unui oraș mare. George locuiește într-o zonă din cealaltă parte a orașului.

Într-o după-amiază însorită, vă luați zborul. Desigur, vă ridicați în aer, ceva mai sus, pentru a evita obstacolele, cum ar fi copacii, clădirile etc. Din cauza nesiguranței, nu vă ridicați totuși foarte sus. Doriți să puteți recunoaște punctele de reper de pe pământ, care ar fi dificil de observat de la o înălțime de o mie șase sute de metri. Prin urmare, rămâneți mai jos, la circa treizeci de metri de la pământ.

Acum încotro o să mergeți? Căutați puncte de reper familiare. În acest moment, vă dați seama că aveți o problemă. Nu aveți o direcție de deplasare spre casa lui George – și chiar dacă ați avea, nu v-ar fi de niciun folos. Nu aveți nici busolă. Curajos, decideți să traversați orașul pe drumul cel mai scurt, iar pentru asta vă folosiți, ca repere, de clădirile și străzile familiare. Ați mers cu mașina pe acest drum de multe ori, așa că ar trebui să găsiți cu ușurință drumul.

În timp ce vă ridicați deasupra caselor și a străzilor, brusc deveniți derutați. Familiarul a devenit nefamiliar. Vă uitați înapoi și aveți dificultăți să vă găsiți propria casă, chiar de la o distanță mică. Vă ia ceva timp să înțelegeți de ce este așa. Ați fost până acum legați de pământ, pentru că întreaga voastră perspectivă a fost realizată de la o înălțime mai mică de doi metri. Cel mai adesea ne uităm drept înainte sau în jos. Numai ocazional ne uităm *„în sus"*, atunci când ceva ne atrage atenția. Chiar

și un asemenea unghi vizual are puține în comun cu privirea în jos, de la o înălțime de treizeci de metri. Cât timp v-ar fi necesar să vă recunoașteți propria casă, dacă examinați o fotografie luată de sus? Același lucru se aplică și în cazul tuturor împrejurimilor „familiare": străzi, clădiri, orașe sau oameni.

Puteți să ajungeți la casa lui George, dar vă va lua mult timp. S-ar putea să nu o identificați de la o distanță de cincisprezece metri, întrucât cunoașteți doar fațada casei sale, iar voi vă apropiați de ea prin spate.

Nu este un eșec personal. Chiar și piloți de avioane, care au avut atenția distrasă pentru un moment, s-au „pierdut" la o distanță de trei kilometri de aeroport, când zburau în zile senine și la joasă înălțime. Pentru moment, jos, totul devine complet nefamiliar. Doar instrumentele de navigație pot oferi rapid orientarea necesară. Este ușor de înțeles cum poate fi complicată această problemă, atunci când prietenul vostru locuiește în alt oraș, aflat la o depărtare oarecare, pe care nu l-ați vizitat niciodată și nici nu ați văzut fotografii ale casei. Desigur, dacă ar picta cu vopsea fluorescentă pe acoperiș un mare „X", dacă ar avea un far luminos cu intensitate de zece milioane de candele, cu marcaje similare pe autostrăzi și străzi în lungul drumului, s-ar putea chiar să reușiți.

Acum, faceți aceeași călătorie în Corpul Doi și hai să o examinăm comparativ. Din nou, vă aflați la treizeci de metri de la sol și plutiți prin aer – de data aceasta, fără corpul fizic. E o zi senină, însorită, dar „văzul" este oarecum redus. Încă nu v-ați acomodat complet cu tehnica „modului" în care vedeți. Drept rezultat, percepția vizuală vă este distorsionată într-un fel sau altul. Puteți să parcurgeți lent drumul de acasă până la casa lui George, foarte asemănător cu modul în care ați face-o dacă ați fi în corpul fizic. Ar fi același proces lent, dar în condiții vizuale mai puțin favorabile.

Există un mod mai bun, mai rapid. Din fericire, se pare că avem înnăscut un simț al direcției, pe care am putea să-l utilizăm, dacă am învăța cum anume.

Aici cheia este „dacă".

Așa cum s-a notat în altă parte, vă „gândiți" la persoana de la destinație – niciodată la un loc, ci la o persoană – și folosiți metoda prescrisă. În câteva momente vă aflați acolo. Puteți să observați peisajul care defilează dedesubt, dacă doriți, dar este puțin deconcertant când vă repeziți cu capul înainte spre o clădire sau un copac și treceți prin acestea.

Pentru a evita asemenea traume, nu priviți la peisaj în timpul deplasării. Nu vă veți dezobișnui niciodată complet de condiționarea corpului fizic, pentru care aceste obstacole sunt solide. Cel puțin eu nu am reușit. Încă mai am tendința să mă deplasez în direcția ușii pentru a ieși, doar ca să înțeleg din nou situația când mâna Corpului meu Doi trece prin clanță. Supărat pe mine însumi, atunci trec mai degrabă prin zid decât prin ușă, pentru a-mi consolida conștientizarea caracteristicilor Stării a Doua.

În legătură cu acest instinct de orientare convenabil, care nu este afectat de distanță, sunteți confruntați cu următoarea problemă – aceea că sistemul automat de navigație este prea precis. El acționează prin ce și la cine vă gândiți. Să spunem că un alt gând, colateral, devine dominant pentru doar o microsecundă și parcursul vostru este deviat. Adăugați la aceasta faptul că mintea voastră conștientă ar putea fi în conflict cu supraconștientul, referitor la destinație, și veți putea înțelege de ce atâtea experimente pentru producerea de date verificabile în Tărâmul I s-au terminat cu eșecuri. Uneori, aceasta ne face să reflectăm la cum de s-a obținut vreun rezultat asemănător când se iau în considerare dificultățile.

Ca un experiment, încercați să vă concentrați, doar pentru un minut, asupra unei singure acțiuni, eveniment sau lucru care vă „displac" emoțional și intelectual (supraconștientul își manifestă astfel voința), fără interferarea oricărui alt gând.

Așa cum veți descoperi, aceasta cere mai mult decât practică. Iată câteva exemple, luate din note, de direcționare greșită, determinată de întreruperea gândului:

12.04.1963. După-amiază târziu

Temperatură 4,5°C, umiditate scăzută, presiune atmosferică ridicată. Dacă folosiți tehnica de numărare inversă, apare senzația de căldură la al treizeci și doilea număr. Disociere ușoară, cu planul de a vizita un prieten. Am folosit metoda extinderii și totuși părea o călătorie neobișnuit de lungă pentru o distanță de doar cinci kilometri... Atunci m-am oprit. M-am uitat să văd unde mă aflu și am înțeles că ședeam la marginea acoperișului unei clădiri cu două nivele, iar sub mine părea să fie curtea din spate.

În curte era o femeie cu o mătură în mână. În timp ce o observam, s-a întors să intre în casă. Chiar când era pe punctul de a intra, ceva a făcut-o să se uite în sus, direct spre mine. Înfricoșată, s-a repezit în casă și a trântit ușa. Am simțit că trebuia să plec, jenat că o speriasem. Am folosit semnalul de mișcare fizică de întoarcere și, astfel, m-am întors cu ușurință și am intrat, fără dificultate, în corpul fizic. Timpul cât am fost plecat, șapte minute și zece secunde. Comentariu: Mă întreb ce a văzut ea pe streașină? De asemenea, de ce această destinație? Evident, din nou lipsă de concentrare.

29.06.1960. Seara târziu

Temperatură 21°C, umiditate medie, presiune atmosferică medie, obosit fizic. Creștere rapidă de flux sangvin în punctul dintre starea de veghe și cea de somn. Aveam planul de a-l vizita pe dr. Andrija Puharich, undeva, în California. M-am mișcat orbește pentru un interval scurt de timp, apoi m-am oprit. Patru persoane stăteau la o masă, trei bărbați și un băiat de aproximativ unsprezece ani. Evident, nu era dr. Puharich; oricum o situație neobișnuită. Am întrebat de unde erau ei, care era locul, orașul sau statul? Nu am primit răspuns la întrebarea mea, dar am simțit îngrijorare și prudență din partea lor. Am întrebat din nou, iar băiatul tocmai era pe punctul de a-mi răspunde, când unul dintre bărbați a zis, „nu-i spune!" Evident, se temeau de mine pentru un motiv oarecare. Atunci, m-am scuzut pentru nervozitatea mea, le-am explicat că eram relativ nou în starea

non-fizică și m-am hotărât să plec, deoarece nu doream să-i deranjez. Întoarcere în fizic fără probleme. Durata plecării, optsprezece minute.

Comentariu: Nicio legătură cu activitatea de atunci a dr. Puharich, după cum a relatat el.

Din nou, destinație greșită, validare imposibilă. De ce prezența mea creează asemenea frică?

Această inabilitate de a controla destinația a fost și încă mai este bariera principală pentru a realiza experiențe consistente și repetabile. Rezultatele unor asemenea încercări au dus la ingerințe asemănătoare celor de mai sus și multe urmează un tipar similar. Iată unul care a condus la date verificabile, deși persoanele implicate au fost și sunt inconștiente de participarea lor:

27.11.1962. Dimineața

Temperatura 4,5°C, umiditate medie, presiunea atmosferică sub medie, odihnit fizic. Intrat în relaxare cu numărătoare inversă, folosit schema mentală a centrului sexual, cu respirație orală pentru crearea condițiilor. Folosit dezbrăcarea pentru ieșirea din corp, întocmai cum stratul superior al corpului fizic ar fi fost îndepărtat, apoi liber și cu plutire în cameră. Planul era să merg la Agnew Bahnson.

Am început călătoria lent, pentru a observa cât mai bine împrejurimile. Am trecut încet prin peretele de vest – de altfel am simțit textura fiecărui strat de material din perete – apoi în altă încăpere, mobilată ca o cameră de zi, apoi în a treia, o altă cameră de zi, toate neocupate, iar viteza a devenit mai mare. Nu se vedea nimic, în afară de o lumină palidă gri-închis.

Deși mă concentram încă asupra d-lui Bahnson, în cele din urmă m-am oprit. Eram într-o cameră de dimensiuni normale, un dormitor, în care erau trei oameni. Era un pat mare la stânga și doi adulți erau așezați pe el. O fetiță de aproximativ cinci sau șase ani, stătea pe podea dincolo de pat, în partea stângă a acestuia. Fetița s-a uitat direct la mine și a spus cu emoție: „Știu ce ești"!

M-am întors spre ea, cât de blând și de călduros am putut, pentru a nu o speria și am spus, „Știi? Bine! Ce sunt eu?" Ea nu a fost deloc speriată când a spus, „Ești o proiecție astrală!" (Este posibil ca ea să fi folosit un alt termen, cum ar fi „stafie", dar, într-un fel sau altul, înțelegea perfect despre ce era vorba).

Am întrebat-o unde locuia și în ce an eram, dar ea nu a putut să-mi dea un răspuns, astfel că m-am întors spre cele două persoane de pe pat. Am încercat să fiu prudent, pentru a evita să-i sperii sau să-i enervez, dar era evident că ei erau deja. I-am întrebat în ce an eram, dar păreau că nu înțeleg (nu există concept de timp în superconștient?).

M-am concentrat asupra bărbatului și l-am întrebat numele său și unde locuia. El a răspuns enervat. M-am îndepărtat, fiindcă devenea tot mai deranjat și m-am uitat pe fereastră, pentru a încerca să identific zona.

Dincolo de fereastră era un mic acoperiș, asemănător celui de deasupra unei intrări. Mai încolo era o stradă, cu mulți copaci și o insulă îngustă de iarbă în mijloc. Era o mașină parcată lângă bordură, o Berlină de culoare închisă.

Am simțit nevoia să mă întorc în corpul fizic și m-am întors spre cei trei oameni. I-am întrebat dacă ar dori să mă vadă „când îmi iau zborul", la care fetița a devenit nerăbdătoare, iar adulții păreau ușurați.

Am folosit tehnica extinderii, am trecut prin tavan și m-am reîntors în corpul fizic, fără probleme. Motivul rechemării: Uscăciunea gâtului datorată respirației orale. Durata ieșirii din corp, patruzeci și două de minute.

Comentariu: Am verificat telefonic și am localizat această familie la adresa pe care bărbatul mi-a dat-o. Dacă aș invoca un pretext, ar fi oare potrivit să-i vizitez fizic?

De aici rezultă că ar fi necesar un efort mult mai mare și mai bine organizat pentru validarea substanțială a activităților în ținutul I. Un subiect și un grup divers format din oameni de știință și psihiatri nu este suficient. De asemenea, poate fi menționat

nat că vizitele neașteptate, făcute unor persoane nepregătite, nu pot fi utile în acest stadiu de control. Poate că s-ar putea câștiga mai mult, dacă asemenea oameni ar putea fi intervievați despre ceea ce au văzut și simțit în timpul acestor imixtiuni în viața lor. Dificultatea constă în localizarea acestor oameni. Este o excepție obținerea unor date suficiente pentru identificarea locului vizitat, așa cum s-a întâmplat în exemplul de mai sus.

De asemenea, când e posibil, este interesant să se determine inconsistența observațiilor asupra activităților în Tărâmul I, în timp ce ești în Starea a Doua. Cu excepția unor împrejurări neobișnuite, impulsurile „vizuale" sunt în nuanțe de alb și negru. Aceasta pare să fie adevărat, în orice condiții de iluminare. Totuși, o lumină puternică și umbre creează percepții greșite. De exemplu, o lumină puternică, reflectată de părul negru al unui bărbat, dă impresia de păr mai degrabă blond decât negru.

Iată un exemplu extras din note:

05.05.1961.

Temperatură 15,5°C, umiditate ridicată, presiunea atmosferică medie, neutru fizic. După cină, seara devreme, într-o încercare planificată de a-l vizita pe dr. Puharich, când s-a folosit tehnica respirației cu gura deschisă pentru relaxare și s-a obținut starea de vibrație, după unele dificultăți, pentru care s-a utilizat tehnica de extindere la 90°. Am aplicat ridicarea mentală simplă și m-am concentrat asupra dorinței de a-l vizita pe dr. Puharich. După o călătorie scurtă, m-am oprit într-o cameră. Acolo era o masă lungă și îngustă, cu câteva scaune și rafturi de cărți. Un bărbat stătea la masă și scria. El semăna cu dr. Puharich, dar avea părul mult mai deschis la culoare, sau blond. L-am salutat, iar el s-a uitat în sus și a zâmbit, apoi a declarat că va dedica mai mult timp proiectului nostru, pentru care s-a scuzat că a fost așa de neglijent. Am spus că am înțeles, apoi am simțit o jenă care mă solicita în fizic și i-am explicat că trebuia să plec. El a declarat că îmi înțelege prudența, iar eu m-am întors și m-am îndreptat rapid, înapoi, spre corpul fizic. Am reintrat în acesta fără dificultate și am constatat că circulația sangvină a brațului drept era scăzută din cauza poziției neconfortabile și, astfel, era evident motivul pentru rechemare.

Comentariu: Când am verificat cu dr. Puharich, locul era corect, acțiunea a fost și ea corectă, dar el nu-și amintea de vizită. Lumina puternică de deasupra capului său putea cauza reflexia de păr „blond".

Cele de mai sus ilustrează, de asemenea, și problema comunicării. Dr. Puharich în stare de veghe, dar conștient de faptul că au fost făcute încercări specifice de a-l „vizita", nu și-a amintit de nicio asemenea întâlnire. Toți ceilalți factori s-au verificat cu precizie, cu excepția „discuției" raportate. Acest lucru s-a întâmplat atât de frecvent în împrejurări asemănătoare, încât a devenit sursa multor discuții. La început, s-a sugerat că fabulam în legătură cu aceste comunicări. Părea mai probabil că, dacă procedam astfel, apelam la cunoștințele mele despre cel vizitat – la un nivel inconștient – pentru a crea o conversație „autentică". Această teorie a fost infirmată, atunci când unele comunicări au scos la iveală date cunoscute numai de al doilea interlocutor.

Încă o dificultate a călătoriei în Tărâmul I constă în factorul timp. Deși nefavorabile, cele mai propice perioade pentru producerea unei relaxări profunde – atât de necesară pentru a crea Starea a Doua – sunt orele târzii din noapte.

Așadar, este destul de firesc să profiți de asemenea momente, când este posibil. Este necesar un efort mai mic, iar separația este mai rapidă. Totuși, condițiile fiziologice și psihice care ajută la inducerea stării sunt imprevizibile și cunoscute incomplet. Acest dezacord determină ca numeroase experimente conduse pentru obținerea unor date verificabile să se termine cu eșecuri. Persoana vizitată nu efectua acțiuni raportabile, în afară de faptul că era culcat și cufundat într-un somn profund. Aceste date au fost total scoase din categoria dovezi. Cei mai mulți oameni execută în fiecare noapte acest fel de „acțiuni".

În mod similar, încercările de a valida experimente desfășurate la lumina zilei au produs partea lor de complicații. Fără o

promisiune de a realiza un „contact" la o oră și un minut precizate, cei mai mulți oameni au continuat cu treburile lor obișnuite. Astfel, când au fost făcute asemenea „vizite", ei nu erau găsiți neapărat într-o acțiune sau într-o condiție specială. Ca rezultat, micile activități – în mod normal lipsite de importanță – observate în cursul acestor vizite nu erau decât amintiri vagi ale contactatului, atunci când era nevoie de confirmare.

Avem tendința majoră să uităm detaliile unei activități de rutină. Puteți să vă convingeți singuri de acest lucru. Pur și simplu, încercați să vă reamintiți cu precizie și în detaliu ce ați făcut, să spunem, ieri după-amiază, la ora trei și treizeci și trei. Dacă ați desfășurat o activitate de rutină, există șansa să vă reamintiți doar acțiunea. Detaliile exacte vă vor scăpa.

Totuși, experimentarea vizitării în Tărâmul I este extrem de importantă, pentru moment poate mai mult decât oricare altă încercare. Fiindcă numai prin vizite verificabile în Tărâmul I pot fi obținute suficiente date sigure despre Corpul Doi și Starea a Doua. Adică suficiente pentru a determina studii serioase ale unor oameni de știință cu autoritate ai timpului nostru.

Numai prin asemenea studii concentrate și exhaustive poate fi realizată o breșă de natură revoluționară referitoare la Corpul Doi, progres apoi aplicabil cunoștințelor de bază ale omului. În lipsa acestora, ele vor rămâne, în cel mai bun caz, o enigmă nerezolvată și, în cel mai rău caz, o fantezie ridiculizată și inacceptabilă atât filozofului, cât și omului de știință.

Din această cauză, leit-motivul în rapoartele experimentelor este: ***Obțineți date verificabile.*** Iată deci un ultim experiment în Tărâmul I, efectuat în laboratorul de EEG al unui spital dintr-un campus universitar important.

Experimentul EEG-5

19 iulie 1966

Sosit la laboratorul EEG al spitalului, la ora nouă seara, după ce am condus mașina o sută doisprezece kilometri de la Richmond. Fără senzație particulară de oboseală. Somnolență

mai devreme în timpul zilei, în jurul orei 13,00, dar nu m-am odihnit. Zi activă de la aproximativ ora șase și treizeci dimineața. Pe la ora nouă treizeci seara au fost atașați toți electrozii de către tehniciană, care a fost singura persoană prezentă când am sosit. M-am culcat pe un pat portabil de campanie, într-o cameră semiîntunecată, care avea o pernă și un cearșaf, mi-am scos cămașa, dar am păstrat pantalonii.

Am simțit disconfort în așezarea confortabilă a capului, în special datorită urechii presate pe pernă. La fel ca atunci când se doarme „pe o parte", indiferent pe care anume, din cauza electrozilor atașați la urechi, ambele erau la fel de neconfortabile. După găsirea unei stări de confort aparent, am încercat să mă relaxez în mod natural, dar fără rezultat. Am intrat, în cele din urmă, în modul de relaxare fragmentară (numărare care crește de la unu, apoi asociezi fiecărui număr o parte a corpului, care începe de la picioare) și am urmărit cu ochii închiși acea parte a corpului, în timp ce mă gândeam la număr și la comanda mentală de relaxare.

Am simțit o „deplasare" obișnuită a gândurilor în diferite momente și mi-am forțat de fiecare dată atenția înapoi spre tehnica de relaxare. Am trecut prin toate secvențele, fără a atinge relaxarea completă, astfel că am reluat totul de la început. După aproximativ patruzeci și cinci de minute, fără să ating relaxarea completă, am decis să iau o pauză, așa că m-am ridicat (pe jumătate) și am chemat tehniciana. M-am ridicat parțial, am fumat o țigară și am discutat cu tehniciana aproximativ cinci sau opt minute, apoi am decis să încerc iar. După un timp petrecut în încercarea de a ușura disconfortul de la ureche, m-am concentrat asupra ei, pentru a o desensibiliza, însă cu succes parțial. Apoi, am intrat din nou în relaxare fragmentară. La jumătatea procedurii, în stare de perfectă conștiență (sau care așa părea), a apărut senzația de căldură. Am decis să încerc metoda „rostogolirii în afară" din corpul fizic (adică începerea rotirii ușoare în jurul axei, exact cum te-ai roti în pat cu ajutorul corpului fizic).

Am început să simt că mă învârteam și m-am gândit că pivotam cu adevărat corpul fizic. M-am simțit cum mă rostogoleam peste marginea patului de campanie și am întins mâna pentru a atenua căderea pe podea. Faptul că nu am lovit-o imediat, m-a făcut să înțeleg că mă separasem.

M-am depărtat de corpul fizic, apoi am trecut printr-o zonă întunecată și am ajuns deasupra a doi bărbați și o femeie. „Vederea" nu era prea bună, dar a devenit mai bună, pe măsură ce mă apropiam. Femeia, înaltă, cu părul negru, de aproximativ patruzeci de ani (?), stătea pe o un fotoliu dublu, sau sofa. Așezat la dreapta ei era un bărbat. În fața ei, dar ușor mai spre stânga, era al doilea bărbat. Toți trei îmi erau necunoscuți și purtau o discuție pe care nu am putut-o auzi.

Am încercat să le atrag atenția, dar nu am reușit. În cele din urmă, m-am dus la ei și am ciupit-o pe femeie (foarte blând) pe partea stângă, imediat sub cutia toracică. Părea că reacționează, dar tot fără comunicare. Am decis să revin în corpul fizic pentru a mă orienta și să încep din nou. Înapoierea în fizic a fost realizată simplu, prin gândul la întoarcere. Când am deschis ochii fizici, totul părea în regulă. Am înghițit ca să-mi umezesc gâtul uscat și am închis ochii, apoi am lăsat să apară valul de căldură și am folosit aceeași tehnică de rostogolire. De data aceasta m-am lăsat să plutesc spre podea, lângă pat. Am coborât ușor și am putut să mă simt cum treceam printre diferitele fire ale aparatului EEG, în drumul spre în jos.

Am atins ușor podeaua și atunci am putut să „văd" lumina care trecea prin ușa deschisă spre celelalte camere EEG. Cu grijă pentru a mă menține „local", am intrat sub pat, dar am păstrat un ușor contact tactil cu podeaua și am plutit într-o poziție orizontală.

În timp ce vârfurile degetelor atingeau podeaua pentru menținerea poziției, am trecut încet prin ușă. Căutam tehniciana, dar nu am găsit-o. Ea nu se afla în camera din dreapta (camera consolei de control), așa că am ieșit în camera mai îndepărtată, luminată intens. M-am uitat în toate direcțiile și,

deodată, am găsit-o acolo. Dar nu era singură. Era cu un bărbat care stătea în picioare, la stânga ei cum priveam eu.

Am încercat să-i atrag atenția și am fost aproape imediat recompensat cu o izbucnire de bucurie caldă și fericire că am reușit să realizez ceea ce ne străduiam împreună să facem. Ea era cu adevărat emoționată și m-a îmbrățișat bucuroasă și încântată. I-am răspuns la fel, însă am sesizat ușoare conotații sexuale, pe care aproape am reușit să le ignor.

După un moment, m-am retras, mi-am pus cu blândețe palmele pe fața ei – câte una pe fiecare obraz – și i-am mulțumit pentru ajutor. Totuși, nu a existat comunicare obiectivă, inteligentă, directă cu ea, alta decât cea de mai sus. Nu eram obosit, pentru că eram prea emoționat de realizarea, în cele din urmă, a separării și a reușitei de a rămâne „pe loc".

Apoi m-am întors spre bărbatul din cameră, care era cam de aceeași înălțime ca ea, cu părul ondulat, iar unele bucle îi cădeau pe laturile frunții. Am încercat să-i atrag atenția, dar nu am reușit. Din nou, cu rezervă, am decis să-l ciupesc cu blândețe, ceea ce am și făcut. Nu a manifestat vreun răspuns clar. Am simțit ceva care mă rechema în corpul fizic, așa că m-am întors, am trecut prin ușă și am alunecat ușor în corpul fizic. Motivul disconfortului: gât uscat și pulsații ale urechii.

După ce am verificat că integrarea s-a făcut complet, că „mă simțeam" normal în toate părțile corpului, am deschis ochii, m-am sculat și am chemat tehniciana. Ea a intrat în cameră și i-am spus că am reușit în cele din urmă, că am văzut-o, dar împreună cu un bărbat. A răspuns că era soțul ei. Am întrebat-o dacă el a fost afară, iar ea a răspuns că a fost într-adevăr, că a venit să stea cu ea pe durata acestor ore târzii. Am întrebat-o de ce nu l-am văzut mai înainte, iar ea mi-a spus că „politica" era să nu se permită unor străini să vadă subiecții sau pacienții. Mi-am exprimat dorința să-l întâlnesc și a acceptat.

Tehniciana mi-a îndepărtat electrozii și am mers împreună afară, unde l-am cunoscut pe soțul său. Avea aproximativ aceeași înălțime cu ea și părul cârlionțat. După câteva fraze de

politețe, am plecat. Nu am chestionat-o pe tehniciană sau pe soțul ei dacă au văzut, simțit sau remarcat ceva. Totuși, am avut impresia că el a fost cu adevărat omul pe care l-am observat în timpul activității non-fizice. Cea de-a doua mea impresie a fost că tehniciana nu fusese în camera consolei, atunci când i-am vizitat, ci într-o altă cameră, unde stătea în picioare, împreună cu el. Ar putea fi greu de stabilit dacă există o regulă strictă ca tehniciana să fie întotdeauna la consolă. Dacă ea ar putea fi convinsă că adevărul este mai important în acest caz, poate că acest al doilea aspect ar putea fi validat. Singura dovadă verificabilă – alta decât ce s-a înregistrat eventual cu aparatul EEG – constă în prezența soțului, de care nu am știut înainte de experiment. Acest din urmă fapt poate fi confirmat doar de tehniciană.

Urmare ulterioară importantă: Într-un raport făcut doctorului Tart, tehniciana a confirmat că ea a fost într-o încăpere alăturată, împreună cu soțul său, în timpul „separării" indicate.

De asemenea, a confirmat că eu nu știam de prezența lui și nu îl întâlnisem în prealabil. Dr. Tart declară că în timpul activității extracorporale, aparatul EEG a înregistrat trasee neobișnuite și unice.

Capitolul 5

INFINITATE, ETERNITATE

Cea mai bună introducere în Tărâmul II este să ne închipuim o încăpere care are deasupra intrării o inscripție: „Vă rugăm lăsați aici toate ideile preconcepute despre lumea fizică". Dacă obișnuirea cu ideea unui Corp Doi a fost o experiență dificilă, Tărâmul II poate fi acceptat cu dificultate. Este sigur că produce efecte emoționale – fiindcă pășește cu fermitate, pe ceea ce am acceptat ca realitate. Mai mult decât atât, multe dintre doctrinele și interpretările noastre religioase devin deschise întrebărilor.

Este suficient să spunem că numai unele dintre vizitele în Tărâmul II, prin Corpul Doi, au produs date verificabile, fiindcă aceste vizite nu se lasă ușor probate. În consecință, o bună parte din materialul despre Tărâmul II este o extrapolare prudentă.

Totuși, câteva sute de experiențe din această zonă au oferit o conexiune logică definită. Dacă A plus B egal C de șaizeci și trei de ori, există o probabilitate destul de mare ca A plus B să fie egal cu C și a șaizeci și patra oară.

***Postulat:* Tărâmul II este un mediu „nematerial", ce are legi ale mișcării și materiei, care sunt destul de diferite de cele din lumea fizică. Este o imensitate ale cărei limite sunt necunoscute (acestui experimentator) și care are profunzime și dimensiuni de neînțeles minții finite, conștiente. În această vastitate se găsesc toate atributele raiului și iadului (vezi Capitolul 8), care sunt doar o parte din Tărâmul II. Este locuit – dacă acesta este cuvântul – de către entități cu diferite grade de inteligență, cu care comunicarea este posibilă.**

Așa cum se menționează în analiza procentuală dintr-un capitol ulterior, noțiunile de bază sunt modificate în Tărâmul II. Timpul, după standardele lumii fizice, este inexistent. Există o succesiune de evenimente, un trecut și un viitor, dar nu există o separație ciclică între ele. Amândouă continuă să existe între aceleași limite cu „acum". Măsurătorile – de la microsecunde, la milenii – sunt inutile. Alte măsuri ar putea reprezenta acești factori în calcule abstracte, dar aceasta nu este sigur. Legile conservării energiei, teoriile câmpurilor de forță, mecanica ondulatorie, gravitația, structura materiei – totul rămâne să fie dovedit de cei mai versați decât mine, în aceste domenii.

Înlocuirea tuturor pare să fie o primă lege. Tărâmul II este o stare de existență, în care ceea ce noi catalogăm ca gând, reprezintă izvorul existenței. Este forța creativă vitală care produce energie, dă formă „materiei" și oferă canale de percepție și comunicație. Suspectez că, în Tărâmul II, însuși sinele, sau sufletul, nu este altceva decât un vârtej organizat, sau o discontinuitate, a acestei esențe. Ești exact așa cum gândești.

În acest mediu nu există echipamente mecanice. Nu sunt necesare mașini, nave, avioane, sau rachete pentru transport. Te *gândești* la deplasare – și aceasta se realizează. Nici telefonul, radioul, televiziunea, sau alte mijloace de comunicație nu au valoare. Comunicarea este instantanee. Nu se văd ferme agricole, grădini, ferme zootehnice, fabrici de prelucrare, sau piețe și magazine. În niciuna dintre vizitele mele experimentale nu a fost remarcată nevoia de alimente, ca sursă de energie. Nu se cunoaște cum se face realimentarea cu energie – dacă aceasta se consumă cu adevărat.

„Simplul" gând este forța care satisface orice nevoie sau dorință – iar ceea ce gândești este matricea acțiunii, a situației și a poziției tale în această realitate superioară. Acesta este, în esență, mesajul pe care religia și filozofia au încercat să-l transmită de-a lungul secolelor – deși poate mai puțin eficient și, adesea, distorsionat. O fațetă descoperită a acestui mediu al gândurilor explică multe. Ea este: *Ceea ce se aseamănă, se atrage.*

Nu mi-am dat seama că ar exista o asemenea lege care acționează atât de precis. Pentru mine, ea a fost mai mult sau mai puțin o abstracție. Proiectați aceasta în exterior și veți începe să apreciați infinitele variații găsite în Tărâmul II. Destinația voastră pare să fie bazată complet pe cele mai intime și *constante* motivații, emoții și dorințe. S-ar putea să nu vrei, în mod conștient, să *„mergi"* acolo – dar nu ai de ales. Supraconștientul tău (sufletul?) este mai tare și, de regulă, ia deciziile pentru tine. Ceea ce se aseamănă, se atrage.

Aspectul interesant în această lume (sau lumi) a gândului din Tărâmul II este că aici se percepe ceea ce pare a fi materie solidă, dar și obiecte asemănătoare celor din lumea fizică. Ele sunt, evident, „create" de trei surse. Mai întâi, ele sunt produsul gândurilor celor care au trăit cândva în lumea fizică, a căror modele încă persistă. Aceasta se realizează automat, fără o intenție deliberată. A doua sursă este constituită de cei cărora le-au plăcut anumite lucruri materiale în lumea fizică, pe care le-au re-creat – aparent, pentru a mări atractivitatea mediului în Tărâmul II. Presupun că cea de-a treia sursă este constituită din ființe de inteligență superioară – mai conștiente de mediul din Tărâmul II, decât cei mai mulți dintre locuitorii acestuia. Scopul lor pare să fie acela al simulării mediului din lumea fizică – cel puțin temporar – în beneficiul celor care tocmai au părăsit acea lume prin „moarte". Aceasta este realizată pentru a reduce trauma și șocul „nou-veniților", prin introducerea, în stadiile timpurii de conversie, a unor forme și aranjamente familiare.

Deja se poate începe înțelegerea relației între Corpul Doi și Tărâmul II. Tărâmul II este mediul *natural* al Corpului Doi. Principiile implicate în activitatea sa, compoziția, percepția și controlul, toate corespund celor din Tărâmul II. Aceasta este deci cauza pentru care – în majoritatea încercărilor de realizare a unor călătorii experimentale – am fost condus involuntar, undeva, în Tărâmul II. Corpul Doi nu aparține, de fapt, lumii fizice. A-l folosi pentru a merge să vizitezi casa lui George, sau spre alte destinații fizice, este ca și cum ai cere unui scufundă-

tor să coboare pe fundul oceanului, fără costum de scafandru sau aparat pentru respirat. El poate să facă aceasta – dar nu pentru mult timp, și nu de prea multe ori. Pe de altă parte, el poate merge în fiecare zi la magazinul aflat la un kilometru și jumătate, fără efecte nocive. Astfel, călătoria spre puncte din lumea fizică este un proces „forțat" în Corpul Doi. Dacă profitați de cea mai ușoară relaxare mentală, Supraconștientul vă va ghida Corpul Doi în Tărâmul II. Este un lucru „natural" pentru el.

Conceptul nostru tradițional despre spațiu are mult de suferit când e vorba despre Tărâmul II. El pare că se întrepătrunde cu lumea fizică, însă întinderea sa ajunge mult dincolo de înțelegerea noastră. În cursul timpului, au fost avansate multe teorii despre „unde" anume s-ar afla Tărâmul II – dar puține sunt cele care recurg la spiritul științific modern.

Toate vizitele experimentale în această zonă au ajutat prea puțin la formularea unei teorii mai acceptabile. Cel mai convenabil este conceptul ondulator – vibrațional – care presupune existența unei infinități de lumi, care să lucreze la frecvențe diferite, dintre care una este cea a lumii fizice. Exact la fel cum undele de frecvențe diferite din spectrul undelor electromagnetice pot ocupa simultan spațiul, tot așa mulțimea lumilor din Tărâmul II poate să fie întrepătrunsă cu lumea noastră fizică, materială. Cu excepția unor condiții neobișnuite, sau rare, simțurile noastre „naturale" și instrumentele noastre – care sunt, de fapt, extensia acestora – sunt complet incapabile să perceapă și să relateze această posibilitate. Dacă luăm în considerare această premisă, întrebării „unde" i se răspunde clar. „Unde" este „aici".

Istoria științelor umane susține această premisă. Nu am avut ideea că există sunete dincolo de limitele auzului uman, până nu am dezvoltat instrumente pentru a le detecta, măsura și crea. Până recent, cei ce pretindeau că pot percepe ceea ce alții nu erau în stare, erau considerați nebuni, sau persecutați ca vrăjitori ori magicieni. Până la sfârșitul secolului trecut, am fost capabili să percepem spectrul undelor electromagnetice, numai în termeni de căldură și lumină. Încă nu suntem conștienți de

capacitatea creierului uman – un organism electrochimic – în termeni de transmisia și recepția radiației electromagnetice. Cu acest gol necompletat, e ușor de înțeles de ce știința modernă nu a început să ia în considerare capacitatea minții umane de a pătrunde într-o zonă unde nu a fost încă emisă o teorie serioasă.

Sunt atât de multe de spus despre Tărâmul II, încât nu ar fi practic să citățm direct din sutele de pagini de note. Vizitele apropiate sau îndepărtate în Tărâmul II sunt cuprinse în cele mai multe rapoarte din capitolele următoare. Doar suma experiențelor poate conduce la evidențierea unui model, pe baza căruia să avansăm întrebări la care se așteaptă răspunsuri. Pentru fiecare cunoscută, pot exista un milion de necunoscute – dar, cel puțin, aici este un punct de plecare.

În Tărâmul II, realitatea este compusă din cele mai profunde dorințe și cele mai înfricoșătoare spaime. Gândul este acțiune – și niciun strat de inhibiție sau de condiționare a interiorului vostru nu vă protejează de ceilalți, unde onestitatea este cea mai bună politică, fiindcă aici nu poate exista alta.

Dacă ținem seama de standardele de bază descrise mai sus, existența este într-adevăr diferită. Această diferență creează marile probleme ale acomodării, chiar când se încearcă o vizită acolo, în timp ce te afli în Corpul Doi. Emoția brută, reprimată cu atâta grijă în civilizația noastră fizică, este eliberată cu toată puterea. A spune că, la început, aceasta este copleșitoare, ar însemna că folosesc doar un eufemism. În lumea conștientă fizică, o asemenea stare ar fi catalogată ca fiind de tip psihotic.

Primele mele vizite în Tărâmul II mi-au scos la suprafață toate tiparele emoționale reprimate, pe care presupuneam vag că le-aș avea – plus multe despre care nu știam că există. Ele mi-au dominat în așa măsură acțiunile, încât m-am întors în corpul fizic, stupefiat și jenat de enormitatea lor, precum și de inabilitatea mea de a le controla.

Frica a fost tema dominantă – frica de necunoscut, de ființe stranii (non fizice), de „moarte", de Dumnezeu, de încălcarea regulilor, de descoperire, de durere – pentru a numi doar

câteva. Asemenea frici erau mai puternice decât dorința sexuală de unire, care, așa cum este menționat în altă parte, era prin ea însăși un obstacol enorm.

Una câte una, dureros și laborios, exploziile emoționale incontrolabile trebuia să fie totuși stăpânite. Până când aceasta nu a fost realizată, nu a fost posibil niciun gând rațional. Fără respectarea riguroasă a acestui mod de a proceda, ele au început să revină. Este foarte asemănător procesului lent de învățare din nebunie, a gândirii calme și obiective. Un copil învață să fie „civilizat" în creșterea sa din copilărie până la stadiul de adult. Suspectez că ceva asemănător se întâmplă, din nou și din nou, în adaptarea la Tărâmul II. Dacă aceasta nu se întâmplă în timpul vieții fizice, ea devine activitatea primordială după moarte.

Aceasta implică faptul că zonele din Tărâmul II „cele mai apropiate" (în frecvență a vibrațiilor?) de lumea fizică sunt populate, preponderent, cu nebuni sau aproape nebuni, controlați de emoții. Acest lucru pare adevărat, în cea mai mare parte. Ei îi includ pe cei vii, dar adormiți, sau drogați și ieșiți în Corpul lor Doi – și, foarte probabil, pe cei care sunt „morți", dar totuși conduși de emoțiile lor. Există dovezi relativ la primii, iar pentru cei din urmă pare probabil să fie așa.

Este de înțeles că această zonă apropiată nu este una în care să-ți facă plăcere să fii. Este un nivel, sau un plan, de care „aparții" până nu înveți mai mult. Nu știu ce se întâmplă cu cei care nu învață. Probabil rămân acolo pentru totdeauna. În momentul în care te disociezi de fizic prin Corpul Doi, te afli la marginea acestei secțiuni apropiate de Tărâmul II. Aici se întâlnesc tot felul de personalități descompuse și ființe agitate. Nu am remarcat să existe acolo un fel de mecanism de protecție pentru neofiți. Numai prin experimente prudente și uneori terifiante, am fost în stare să învăț arta sau trucul de a trece prin zonă. Încă nu sunt prea sigur de toate elementele în acest proces de învățare și de aceea le-am prezentat numai pe cele evidente. Oricare ar fi procesul, din fericire nu am întâmpinat dificultăți în aceste traversări, timp de câțiva ani.

În afară de hărțuitori și de cele câteva conflicte deschise, notate în rapoartele următoare, motivația principală a acestor locuitori ai zonei apropiate este descărcarea sexuală, în toate formele sale. Dacă este considerată ca produsul civilizației recente – care îi include atât pe cei „vii, dar adormiți", cât și pe cei „morți" – este destul de simplu de înțeles nevoia eliberării de presiunea acestei necesități fundamentale. Cheia este că toți cei aflați în această secțiune apropiată încearcă practicarea sexualității în termenii corpului fizic. Nu există nici cunoașterea, nici conștiința despre impulsul sexual, așa cum se manifestă el în zone mai îndepărtate ale Tărâmului II. Influențat de condiționarea încă prezentă, indusă de propria noastră societate, mi-a fost adesea greu să nu particip, dat fiind că reacția era automată. Din fericire, poți învăța să controlezi acest factor.

Ceea ce se aseamănă, se atrage.

Până acum, în niciun experiment nu am observat procesul morții. Totuși, concluzia că unele forme de existență din Tărâmul II urmează activitatea din timpul vieții din lumea fizică cunoscută, este mai mult decât o presupunere. Experiențe asemănătoare celor ce urmează – care sunt consecvente sub aspectul conținutului, de-a lungul ultimilor doisprezece ani – ar putea fi explicate oarecum printr-un alt concept. Însă, până acum, nimic altceva nu se potrivește atât de bine.

Într-unul dintre cazuri, tocmai părăsisem corpul fizic, când am simțit o nevoie urgentă de a merge „undeva". În timp ce am cedat insistenței, m-am deplasat la o distanță ce părea scurtă și m-am oprit deodată într-un dormitor. Un băiat era culcat în pat, singur. Părea să aibă zece sau unsprezece ani. În mine acționa acea percepție interioară a identității de-acum familiară, mai degrabă decât numai „vederea". Băiatul era însingurat și speriat și părea bolnav. Am stat cu el câtva timp și am încercat să-i aduc alinare, apoi când s-a calmat, am plecat, dar i-am promis că voi reveni. Întoarcerea în fizic a fost lipsită de probleme și nu aveam idee unde am fost.

Câteva săptămâni mai târziu, am ieșit din corpul fizic și eram pe punctul să mă concentrez asupra unei anumite destinații, când mi-a apărut același băiat. M-a văzut și s-a apropiat de mine. Era derutat, dar nu speriat.

S-a uitat la mine și m-a întrebat: „Ce să fac acum"?

Nu m-am putut gândi pe loc ce să-i răspund, așa că mi-am petrecut brațul pe după umerii săi și l-am alinat cu o îmbrățișare. M-am gândit: cine eram eu oare să-l învăț, sau să-i dau un sfat, în ceea ce părea un moment vital pentru el? Băiatul s-a liniștit și s-a relaxat în prezența mea.

„Unde merg eu?", m-a întrebat, cât se poate de natural.

Eu am spus singurul lucru ce părea logic atunci. I-am spus să aștepte acolo unde era, pentru că niște prieteni de-ai săi vor veni peste puțin timp și că îl vor duce acolo unde trebuia să meargă.

Răspunsul meu părea să-l satisfacă, iar eu l-am ținut pe după umeri pentru un timp. Apoi am devenit nervos din cauza unui semnal venit de la corpul fizic, așa că l-am bătut prietenește pe umăr și am plecat. Revenit în corpul fizic, mi-am găsit gâtul înțepenit din cauza poziției incomode. După ce mi-am îndreptat gâtul, am revenit din nou în Corpul Doi, pentru a-l căuta pe băiat. Plecase, sau nu am reușit să-l găsesc.

O informație colaterală interesantă. În ziua următoare, ziarele au relatat despre moartea unui băiat de zece ani, care suferea de o boală îndelungată. El a murit în cursul după-amiezii, la scurt timp după ce am început eu experimentul. Am încercat să mă gândesc la o scuză acceptabilă pentru a-i aborda pe părinții săi, atât în ideea de a obține mai multe confirmări, cât și ca să le ușurez durerea, dar nu am găsit vreuna.

Numai atunci când ai reușit să treci peste stadiul de „emoție brută", poți să intri în nesfârșit de variatele, dar aparent bine organizatele grupări de activități ale Tărâmului II. Este imposibil să transmiți altcuiva „realitatea" acestei eternități nonfizice. Așa cum au tot afirmat mulți, în decursul secolelor trecute – trebuie să experimentezi tu însuți.

Foarte important esste faptul că în multe dintre locurile vizitate locuitorii sunt „încă" umani. Diferiți, într-un mediu schimbat, dar încă cu caracteristici umane (de înțeles).

Într-o vizită, am ajuns într-un mediu asemănător unui parc, cu flori bine îngrijite, copaci și iarbă, cu alei care traversau zona. În lungul aleilor se aflau bănci și erau sute de oameni care se plimbau alene sau stăteau pe bănci. Unii erau calmi, alții puțin îngrijorați, iar mulți aveau aerul că sunt șocați sau dezorientați. Păreau nesiguri, pentru că nu știau ce se va întâmpla în continuare. Am știut cumva că acesta era un loc de întâlnire, unde nou-sosiții își așteptau rudele sau prietenii. Din acest Loc al Întâlnirii, prietenii îl vor lua pe fiecare nou-venit și îl vor duce în locul potrivit – cel căruia persoana respectivă „îi aparține". Nu am avut niciun motiv pentru care să rămân acolo mai mult – în apropiere nu era nimeni pe care să-l recunosc – așa că m-am reîntors, fără incidente, în corpul fizic.

Altă dată am pornit în mod deliberat să explorez, în speranța că voi găsi un răspuns pe care să-l iau cu mine înapoi.

După disocierea în Corpul Doi, am început să mă mișc rapid, deoarece m-am concentrat asupra gândului că doresc să merg acolo unde există inteligențe mai înalte. Am continuat să mă concentrez, pe măsură ce mă deplasam în mare viteză printr-un spațiu vid, ce părea nesfârșit. În cele din urmă, m-am oprit. Eram într-o vale îngustă, care părea normală din toate punctele de vedere. Acolo se aflau bărbați și femei îmbrăcați în robe de culoare închisă, lungi până la glezne. De data asta, am decis, dintr-un motiv oarecare, să acționez altfel. M-am apropiat de câteva femei și le-am întrebat dacă știu cine eram. Toate au fost foarte politicoase și m-au tratat cu mult respect, dar mi-au dat răspunsuri negative. M-am întors și am pus aceeași întrebare unui bărbat îmbrăcat într-o rasă de călugăr, care îmi părea nespus de familiar.

„Da, te cunosc", mi-a răspuns bărbatul. În atitudinea sa era un sentiment puternic de înțelegere și prietenie.

L-am întrebat dacă eu însumi știam cu adevărat cine eram. El s-a uitat la mine ca și cum ar fi privit un vechi și drag prieten, care acum este amnezic.

„Ai să știi." A zâmbit blând când a spus asta.

L-am întrebat dacă știe cine am fost eu *ultima oară*. Încercam să-l fac să-mi rostească numele.

„Ultima oară ai fost un călugăr în Coshocton, Pennsylvania", a răspuns el.

Am început să mă simt stânjenit, așa că m-am scuzat și am plecat, cu gândul să mă întorc în corpul fizic. De curând, un prieten preot catolic și-a dat osteneala să cerceteze posibilitatea ca, într-o viață trecută, eu să fi fost călugăr. Spre marea mea surpriză și spre încântarea sa, există o obscură mănăstire în apropiere de Coshocton. El s-a oferit să mă ducă acolo într-o vizită, dar n-am avut timpul (curajul?) necesar. Poate mai târziu...

Aș putea relata multe asemenea experiențe, fără să pot descrie în totalitate scopul și dimensiunea Tărâmului II. Am făcut vizite unor oameni ce păreau a fi în uniforme, care manevrau un echipament de mare tehnicitate și care se identificau pe ei înșiși ca fiind „Armata Țintă" (așa a interpretat spiritul meu ceea ce s-a spus). Erau sute, fiecare aștepta o „însărcinare". Scopul lor nu a fost dezvăluit.

O altă vizită m-a dus într-un oraș bine administrat, unde prezența mea a fost imediat percepută ca fiind una ostilă. Am putut să evit să fiu „capturat", numai prin desfășurarea unor acțiuni de evadare, de fugă, de ascundere și, în final, de ridicare drept în sus. Nu-mi dau seama ce pericol reprezentam pentru ei.

Într-un mod mai direct, apariția acțiunilor foarte agresive încearcă să confirme din nou că Tărâmul II nu este numai un loc de liniște și fără conflicte. Într-o altă călătorie, am fost acostat de către un om îmbrăcat într-un mod destul de obișnuit. Îngrijorat, de data aceasta am așteptat să văd ce va face.

„Îl cunoști, sau îți aduci aminte de Arrosio LeFranco?", m-a întrebat el tărăgănat.

Încă prudent, i-am răspuns că nu.

„Sunt sigur că îți vei reaminti de el, dacă te vei gândi la trecut", a spus omul ferm.

Era o subtilă poruncă în glasul său, ceea ce m-a făcut să mă simt stânjenit. I-am răspuns că sunt sigur că nu-mi reaminteam de nimeni cu acest nume.

„Nu cunoști chiar pe nimeni acolo, jos?", m-a întrebat el.

În momentul când i-am spus că nu cunosc, brusc am devenit neputincios și omul m-a prins. M-a apucat de un braț, dar am simțit și pe altcineva cum mă prinde de celălalt și încep să mă târască în direcția a ceea ce păreau a fi trei pete strălucitoare de lumină. M-am zbătut, iar în cele din urmă am scăpat și mi-am amintit să folosesc semnalul „du-te în corpul fizic". Am plecat repede, iar după puțin timp eram înapoi în birou și în corpul fizic. Era evident că, din fericire, am fost luat drept altcineva.

O altă călătorie a avut caractere mai „umane". Am ajuns, nu într-un loc anume, ci doar într-o zonă gri, și încercam să decid ce să fac, când s-a apropiat de mine o femeie.

„Eu fac parte din Biserica ..... și mă aflu aici să te ajut", a spus ea calm.

A venit mai aproape și i-am simțit imediat sexualitatea feminină, dar m-am retras, fiindcă mă gândeam că Biserica ..... nu intenționa să mă ajute în acest fel. Greșeam.

După un moment, i-am mulțumit și m-am întors să văd un bărbat care stătea în apropiere și privea.

El a „vorbit" cu voce tare, grea de atâta sarcasm. „Ei bine, *acum* ești pregătit să înveți secretele universului?"

Mi-am ascuns jena și l-am întrebat cine era.

„Albert Mather!", a spus el aproape strigând. De asemenea, am avut impresia că el îmi dădea *mie* acest nume.

„Sper că ești pregătit", a continuat el, cu vocea plină de mânie, „fiindcă nimeni nu și-a dat osteneala să-mi spună *mie* când am ajuns *eu* înapoi acolo".

Nu am mai auzit restul. Era ca și cum ar fi intervenit un fel de uruit static. M-am deplasat, nesigur de modul în care se va manifesta mânia sa și m-am întors în corpul fizic, fără probleme.

Am verificat, dar nu am găsit nicio înregistrare istorică semnificativă despre un Albert Mather (cu a lung), care părea a nu avea nicio legătură cu pastorul Cotton Mather, din secolul al XIX-lea.

Multe experiențe în Tărâmul II au fost mai prietenoase, așa cum este indicat în altă parte a cărții. În ansamblu, nu pare a exista un tipar clar, care ar putea lămuri ce m-a atras în unele situații stranii. Poate că, în cele din urmă, acesta va fi vizibil.

Atunci când mă refer la această zonă, trebuie să adaug două situații neobișnuite, care se repetau. De câteva ori, mișcarea în timpul deplasării, care de obicei este rapidă și lină, a fost întreruptă de ceea ce semăna cu o rafală violentă de vânt, apărută în mediul prin care avea loc deplasarea.

Este ca și cum ai fi azvârlit de această forță necontrolată, purtat la întâmplare de ici-colo, la nesfârșit, ca o frunză în bătaia vântului. Îți este imposibil să te miști împotriva acestui șuvoi, sau să i te opui, ci doar te lași purtat de el. În cele din urmă, ești împins la marginea curentului și ieși din el, nevătămat. Nu există ceva care să-l identifice, dar este perceput mai degrabă ca un fapt natural, decât creat artificial.

A doua este semnul de pe cer. L-am observat de cinci sau șase ori, atunci când eram escortat de „Ajutoare". Este o serie incredibilă de simboluri rudimentare, înșirate pe un arc de cerc, direct deasupra unei părți a Tărâmului II. Când se face deplasarea prin zonă, toți trebuie să meargă în jurul acestei bariere, fiindcă este solidă, nemișcată, de nedeplasat.

Simbolurile, atât cât a putut să stabilească „văzul" meu, erau rudimentare, asemănătoare figurii alungite a unui bărbat, a unei femei mai bătrâne, a unei case și a ceea ce părea a fi ecuații algebrice. Am aflat istoria acestor semne, de la unul dintre „Ajutoare". El mi-a spus-o cu un oarecare umor, și aproape că se scuza. Se pare că în urmă cu un timp aproape nemăsurat de lung, o femeie foarte bogată (nu mi-a fost precizat după ce standarde) și puternică a dorit să se asigure că fiul ei va ajunge în rai. O biserică s-a oferit să-i garanteze acest lucru, cu condiția ca ea să plătească o imensă sumă de bani (sic!).

Femeia a plătit bisericii, dar fiul ei nu a ajuns în rai. Furioasă și răzbunătoare, femeia și-a folosit tot restul averii și puterea pentru a pune semnul pe cerul raiului, astfel ca, pentru eternitate, toți cei ce îl văd să afle despre necinstea și nemernicia acelei biserici.

Era ceva bine făcut. Numele femeii, al fiului ei și al bisericii s-au pierdut în negura timpurilor. Dar semnul a rămas neschimbat, în ciuda eforturilor oamenilor de știință care, de-a lungul epocilor, au încercat să-l dărâme sau să-l distrugă. Motivul ușoarei jene și a încercării de a da o explicație erau datorate nu perfidiei vreunei secte obscure, ci imposibilității de a înlătura semnul! Ca rezultat, toate studiile asupra acestei părți a Tărâmului II trebuie să-l includă. Situația este foarte asemănătoare celei în care cineva ar crea un element chimic, situat între cobalt și cupru. Dacă ai studiat chimia, trebuie să incluzi acest element „ciudat". Sau altfel, dacă ar fi creată o imensă Lună artificială și ar fi mai presus de puterea științei noastre să o dea jos, studenții de la astronomie ar include-o în lecțiile lor, ca pe ceva obișnuit.

Aceasta este povestea, așa cum mi-a fost ea spusă.

Cea mai mare dificultate este incapacitatea minții conștiente, antrenate și condiționate de lumea fizică, să accepte existența acestui infinit Tărâm II. Tinerele noastre științe mentale vestice tind să-i nege existența. Religiile noastre îi afirmă existența, printr-o abstracție vagă și distorsionată. Științele acceptate contrazic o asemenea posibilitate și nu pot găsi dovezi care să susțină că există, prin intermediul instrumentelor lor de măsurare și cercetare.

Mai presus de orice, există Bariera. De ce există ea, nimeni nu știe cu adevărat – cel puțin în lumea vestică. Aceasta este aceeași perdea care se lasă atunci când te trezești din somn și ți se șterge din memorie ultimul vis – sau amintirea vizitei tale în Tărâmul II. Asta nu implică faptul că orice vis este produsul unei vizite în Tărâmul II, dar unele dintre ele pot fi, la fel de bine, interpretări ale unor experiențe în Tărâmul II.

Interpretarea – reprezentarea în simboluri a experienței în Tărâmul II – nu face neapărat parte din Barieră. Mai degrabă, pare a fi efortul conștientului de a interpreta evenimentele supraconștiente din Tărâmul II, care sunt în afara capacității sale de a înțelege sau vizualiza.

Observațiile făcute prin intermediul Corpului Doi, în Tărâmul I (Aici-Acum) au dovedit că funcțiile, sau acțiunile cele mai comune erau supuse unei interpretări greșite – mai ales atunci când erau observate în afara contextului. Tărâmul II, un mediu total nefamiliar conștientului, oferă o marjă și mai mare pentru erori de interpretare.

Așa cum se poate deduce, suspectez că mulți, majoritatea ființelor umane – sau chiar toate – au vizitat Tărâmul II, cândva, în timpul stării de somn. De ce sunt necesare asemenea vizite, nu știu. Poate că într-o zi, într-un an oarecare, științele noastre despre viață vor descoperi această cunoștință și o nouă eră se va naște pentru omenire.

Cu aceasta va apărea o întreagă știință bazată pe datele despre Tărâmul II și relațiile noastre cu această lume minunată.

Cândva, într-o bună zi.

Asta, dacă omenirea va putea aștepta atât de mult.

Capitolul 6

IMAGINE INVERSATĂ

În mod paradoxal, astăzi, omul de știință poate să conceapă mult mai ușor posibilitatea existenței zonei etichetate aici drept Tărâmul III, decât a Tărâmului II. De ce? Fiindcă se potrivește cu ultimele sale descoperiri din fizică – mici dovezi pe care le-a descoperit în experimentele sale de bombardare a materiei, acceleratori, ciclotroane etc.

Cea mai bună cale de a te familiariza cu Tărâmul III este să iei, direct din note, experiențe semnificative care duc la el.

11/5/58 După-amiaza.

Vibrațiile au apărut rapid și ușor, și nu erau deloc neplăcute. Când au devenit puternice, am încercat să mă desprind de fizic, dar fără rezultat. Orice gând sau combinație am încercat, rămâneam blocat acolo unde eram. Atunci mi-am amintit de trucul cu rotația, care operează exact ca și cum te-ai roti în pat. Am început să mă rotesc și am remarcat că fizicul nu se „rotea" împreună cu mine. M-am mișcat încet, iar după un moment eram „cu fața în jos", sau în opoziție directă cu amplasamentul corpului meu fizic. În momentul când am ajuns în această poziție la 180° (defazaj, polaritate opusă?), a apărut un orificiu. Este singurul mod de a-l descrie. El părea, conform simțurilor mele, a fi un orificiu într-un perete cu o grosime de circa șaizeci de centimetri și care se întindea la nesfârșit în toate direcțiile (în plan vertical).

Conturul orificiului avea exact forma corpului meu fizic. Am atins peretele și el părea neted și tare. Marginile orificiului

erau relativ rugoase. (Toate aceste palpări au fost făcute cu mâinile non-fizice). Dincolo de orificiu nu era decât întuneric. Nu era întunericul unei camere întunecoase, ci sentimentul unei distanțe și a unui spațiu infinite, ca și cum mă uitam printr-o fereastră, la ceva îndepărtat. Am simțit că, dacă aș avea o vedere suficient de bună, aș putea probabil să văd stelele și planetele apropiate. Așadar, impresia mea a fost de spațiu exterior profund, dincolo de sistemul nostru solar, departe, la o distanță incredibilă.

M-am deplasat atent prin orificiu, ținându-mă de marginile lui și trecându-mi capul prin el, cu multă grijă. Nimic. Nimic decât ceva negru. Nu erau oameni, nimic material. M-am retras în mare viteză, din cauza senzației deosebite de straniu. M-am rotit înapoi cu 180° și am simțit cum mă contopesc cu corpul fizic și m-am ridicat. M-am trezit în plină zi, lumina era exact așa cum o lăsasem, aparent cu doar câteva minute mai înainte. Durata reală: o oră și cinci minute!

18.11.1958. Noaptea.

Vibrațiile au apărut cu putere, dar nimic altceva. Din nou, m-am gândit să încerc rotația. Când am făcut-o, procedeul a funcționat și m-am rotit încet la 180°. Erau acolo peretele și orificiul, precum și spațiul negru de dincolo de el. De data aceasta eram mult mai prudent. Am strecurat cu grijă o mână prin orificiu, în întuneric. Am fost stupefiat când o altă mână mi-a luat-o pe a mea și a scuturat-o ca într-un salut! O percepeam ca o mână de om, caldă la atingere. După acel contact, mi-am retras mâna rapid. Încet, am reintrodus mâna în orificiu. Cealaltă mână mi-a strâns-o din nou pe a mea și mi-a plasat o carte de vizită în ea. Mi-am retras mâna și m-am „uitat" la cartea de vizită. Pe ea era scrisă o anumită adresă. Am returnat cartea de vizită prin orificiu, ne-am dat mâinile din nou, mi-am retras mâna, m-am rotit înapoi la poziția normală, m-am contopit cu fizicul și m-am ridicat.

Foarte neobișnuită întâmplare. Voi cerceta această adresă de pe Broadway, dacă este în New York.

05.12.1958. Dimineața.

M-am rotit din nou și iarăși am găsit orificiul. Încă prudent, m-am apropiat de orificiu, dar de data aceasta mi-am băgat ambele mâini prin el. Instantaneu, ambele au fost apucate de alte două mâini. Atunci, pentru prima oară în decursul tuturor experimentelor mele, mi-a fost rostit numele. O voce – feminină, slabă, ascuțită și presantă (exact ca și cum cineva încerca să mă trezească din somn, dar fără să mă sperie prea tare) – m-a chemat, „Bob! Bob!". Am fost speriat la început, apoi mi-am revenit și am întrebat, „Cum te numești?"(am căutat mereu o dovadă verificabilă!) Când am „rostit" aceste vorbe, acolo părea că se desfășoară o mișcare sau o activitate intensă, ca și cum vorbele mele creaseră efectul căderii unei pietre într-un lac cu apă liniștită – valuri, agitație, trosnituri etc. Vocea mi-a repetat numele, eu am repetat întrebarea, iar cele două mâini mi le țineа încă pe ale mele.

Pentru a fi sigur că eram complet conștient, că rosteam corect cuvintele, mi-am retras mâinile, m-am rotit la 180°, m-am contopit cu fizicul, m-am ridicat și am rostit întrebarea cu voce tare. Satisfăcut, m-am culcat înapoi, m-am rotit și am pus din nou întrebarea prin orificiu. Nu mi s-a răspuns. Am continuat să încerc, până am simțit cum vibrațiile slăbeau și, în acel moment, am știut că nu mai puteam menține starea aceea, mult timp. Atunci m-am rotit, m-am întors înapoi în fizic și la normalitate.

27.12.1958. Noaptea.

După instalarea vibrațiilor, așa cum mă așteptam, am găsit din nou orificiul. Mi-am adunat curajul și, încet, mi-am strecurat capul prin orificiu. În momentul când am făcut acest lucru, am auzit o voce care spunea cu mare emoție și surpriză: „Vino aici repede! Privește!" Nu am văzut pe nimeni (aceasta putea să fie rezultatul faptuluzi cînchiderii ochilor, pentru a

menține efectul vibrațiilor, adică distragerea atenției de vederea fizică). Acolo era tot întuneric. Celălalt nu părea să vină, așa că vocea a chemat din nou, grăbită și emoționată. Vibrațiile păreau să slăbească, așa că mi-am retras capul afară din orificiu și m-am rotit înapoi în fizic, fără incidente.

15.01.1959. După-amiaza.

Vibrațiile au apărut în cele din urmă, iar eu m-am rotit pentru a examina din nou orificiul. Era acolo, la 180°. Am fost puțin nervos când mi-am trecut o mână prin el. Dar mi-am spus, în timp ce zâmbeam mental și relaxat, ei bine, fie ea mână, gheară sau labă, eu sunt prietenos. Cu aceasta, o mână mi-a apucat-o pe a mea și mi-a strâns-o în chip de salut, iar eu am răspuns la strângere. Am simțit în mod clar un sentiment de prietenie din cealaltă parte. M-am întors în fizic prin rotație, după o mică dificultate. Emoționat, uitasem atât rotația, cât și semnalul de reîntoarcere la normal!

21.01.1959. Noaptea.

Ca o acțiune preliminară am încercat iarăși orificiul. După ce au început vibrațiile, rotația a decurs lin și atunci mi-am introdus un braț, adânc în orificiu. Când am trecut prin orificiu și cel de-al doilea braț, ceva ascuțit părea că se înfige în palma mea, ca un cârlig, iar când am încercat să mi-o retrag s-a înfipt tot mai adânc. În cele din urmă, am reușit, însă oarecum supărat. Am simțit ca și cum „cârligul" mi-ar fi trecut chiar prin mână. Nu era neapărat dureros, dar efectul era neplăcut. M-am rotit spre fizic și m-am uitat la mâna dreaptă, fizică. Nu existau urme fizice sau senzoriale (deși sentimentul înțepării era prezent).

25.01.1959. Noaptea.

Alt experiment cu orificiul, cu aceeași schemă de vibrație, cu rotire la 180°. Am pătruns cu grijă în orificiu. O mână a prins-o din nou pe a mea și a ținut-o ferm (fără cârlig!). Apoi,

mâna a trecut-o pe a mea unei a doua mâini. Am desfăcut ușor această a doua mână și am pipăit în sus. Era chiar un braț și un umăr. Eram pe cale să explorez mai mult, când vibrațiile păreau că se atenuează, iar eu mi-am tras brațul înapoi și m-am rotit în fizic. Nu au existat indicii de nevoie pentru reîntoarcerea în fizic, nici brațe sau picioare amorțite, nu se auzeau zgomote. Probabil reîntoarcerea mi-a fost declanșată de un sunet ocazional.

05.02.1959. După-amiază.

Poate că îngrijorarea mea în ceea ce privește orificiul este justificată. Am urmat aceeași schemă de abordare, vibrații și rotație la 180°, am pătruns în orificiu și la început nu am simțit nimic. Am pătruns mai adânc și deodată am simțit ca și cum o mână mi-ar fi fost cufundată, brusc, în apă fierbinte, încărcată electric (cea mai precisă descriere). Am retras-o foarte repede, m-am rotit și m-am ridicat fizic. Mâna fizică era fără putere și mă furnica. Din poziția corpului meu nu reieșea că ar fi fost vorba de o proastă circulație sangvină. În aproximativ douăzeci de minute, amorțeala și furnicăturile au dispărut lent.

15.02.1959. După-amiază.

Am experimentat ridicarea și coborârea pe verticală, apoi m-am rotit spre orificiu. Plin de curaj, m-am împins prin el într-o mișcare rapidă, exact cum un înotător s-ar strecura printr-un orificiu sub apă. I-am simțit cealaltă parte, iar peretele era asemănător cu cel de pe partea „mea". Am încercat să „văd", dar nu era altceva decât ceva negru profund. M-am decis să rezolv problema, odată pentru totdeauna. M-am împins cu putere în direcția opusă orificiului și m-am întins mai departe, în aceeași linie cu acesta.

Am început să mă mișc lent și curând am accelerat rapid. Am continuat să mă mișc mai repede, și aveam doar o senzație slabă de frecare pe corp. În timp ce mă deplasam cu ceea ce părea o viteză foarte mare, am continuat să aștept și să sper că „ajung" undeva. După ceea ce mi s-a părut a fi un interval foarte

mare de timp, am devenit îngrijorat. Tot nu „vedeam" nimic, nu simțeam nimic. În cele din urmă, am devenit nervos. Frica de a nu mă pierde a început să mă cuprindă. Am încetinit, m-am oprit, m-am întors și m-am extins înapoi, în direcția orificiului. Întoarcerea mi-a luat exact tot atâta timp cât depărtarea. Eram destul de îngrijorat când, în sfârșit, am văzut lumina prin orificiul de deasupra. Am plonjat spre el, am trecut, m-am rotit și m-am sculat în corp fizic. Durata a fost de trei ore și cincisprezece minute!

23.02.1959. Noaptea.

Orificiul este populat! În această seară (la șapte și jumătate), am trecut prin vibrație și rotire la 180°, dar de data aceasta, fără multă ezitare, m-am împins prin orificiu și m-am ridicat. Imediat m-am simțit în prezența cuiva care era acolo, în picioare. I-am simțit mai degrabă prezența, decât l-am văzut (impresia: bărbat). Pentru un motiv pe care nu-l înțeleg încă nici măcar acum, când îmi reamintesc în liniște, m-am aruncat plin de recunoștință în fața lui și am izbucnit în plâns. După un moment m-am calmat, m-am retras cu grijă, am trecut prin orificiu, m-am rotit înapoi în corpul fizic și m-am ridicat. Cine a fost? De ce am reacționat eu atât de emoțional?

27.02.1959. Noaptea.

Decis să aflu câteva răspunsuri (sau măcar unul) despre orificiu, am aplicat schema de vibrație și rotație la 180°, și am trecut intenționat prin el. Era tot negru și întunecat, dar nu neplăcut, fără mâini și fără prezențe. Am putut să simt ceva solid sub mine, așa că m-am străduit foarte tare să deschid ochii și să „văd". Am reușit și am văzut totul. Stăteam în apropierea unei clădiri (mai degrabă un hambar decât o casă), într-o zonă întinsă, asemănătoare unei fânețe. M-am gândit să încerc să mă ridic spre cerul senin, albastru intens, fără nori), dar nu părea că mă ridic de la pământ. Poate că aici aveam greutate. La o distanță de circa treizeci de metri, era ceea ce părea a fi o scară, așa că m-am dus spre ea și am înțeles că era un fel de turn, cam de

trei metri înălțime. Ca o pasăre care are nevoie de spațiu ca să-și ia zborul, m-am cățărat până în vârful turnului, am păşit lateral și mi-am luat zborul, dar m-am prăbușit imediat pe pământ, cu o bufnitură puternică! Cred că am fost surprins, la fel cum trebuie să se simtă o pasăre cu aripile tăiate. M-am ridicat în picioare și am înțeles ce nebunește am acționat. Nu urmasem procedurile corecte. Chiar și „aici", acestea trebuia respectate. Mi-am ținut mâinile întinse în sus și m-am ridicat cu ușurință. În vreme ce mă deplasam lent deasupra pajiștii și mă bucuram de priveliște, ceva a trecut în zbor pe lângă mine. M-am întors la timp pentru a-l vedea cum se îndrepta spre perete și orificiu. Într-un fel, îmi era frică. M-am gândit că acest ceva va trece prin orificiu și va încerca să intre în corpul meu, așa că m-am rotit în zbor și m-am grăbit să trec înapoi. Prea târziu am înțeles că ceea ce crezusem că este orificiul era o fereastră, pe o latură a clădirii, așa că am trecut prin fereastră și am intrat în întuneric. Am pipăit împrejur și acolo se afla conturul orificiului. Am trecut prin el, m-am rotit și m-am sculat în corp fizic.

Totul părea normal, eram acolo unde trebuia, momentul trecerii era corect, așa că m-am dus înapoi! Pentru că vibrațiile erau încă puternice, m-am rotit la 180°, am trecut prin orificiu și afară în plină lumină. Mai atent în această călătorie, am remarcat doi oameni, un bărbat și o femeie, care stăteau pe scaune afară, în apropierea clădirii. Nu am putut să intru în contact cu bărbatul, dar femeia (fără altă identificare fizică) părea să știe că sunt acolo. Am întrebat-o dacă știa cine sunt, dar nu am primit altceva în afară de sentimentul că era conștientă de mine. Vibrațiile au început să slăbească, așa că m-am retras, am plonjat în orificiu, m-am rotit și m-am sculat. Durata întregului episod a fost de patruzeci de minute.

Ce concluzii se pot trage din aceste experiențe? Luate așa cum par, ele se adaugă oricum unor halucinații neobișnuite. În cel mai bun caz, observațiile arată o schemă de evoluție.

Mai întâi, se pare că nu există nimic scris despre asemenea experiențe, pentru a avea un termen de comparație. Acestea

nu au fost incidente spontane, ci unele deliberat planificate și repetate sistematic. Luate ca atare, ele ar părea a fi unice.

În al doilea rând, experimentele erau repetabile după următoarea schemă: 1) Instalarea „vibrațiilor"; urmate de 2) o rotație cu 180°; și 3) apariția „orificiului". Experimentul nu s-a produs o singură dată, ci de cel puțin unsprezece ori. Rotația cu 180° oferă o speculație interesantă. Referirea la „defazaj" și deplasarea aparent identică, exact în direcție opusă, merită atenția fizicianului. Studiul relațiilor de fază a formelor ondulatorii aplicate acestui caz ar putea conduce la o teorie productivă.

Întunecimea orificiului a fost determinată, în mod evident, de înșeși limitele „văzului" meu. În experimentele de început, reducerea vederii a fost autoimpusă, fiindcă am simțit-o ca pe o cerință necesară pentru a menține starea de vibrație. Dovada pare a fi faptul că, atunci când am decis sau am încercat să văd, am și reușit. Într-adevăr, ar fi fost interesant dacă aș fi decis să-mi folosesc văzul în timpul „zborului" aceluia foarte lung, de explorare. S-ar fi putut afla multe răspunsuri.

Experiența cu „mâinile" desfide orice explicație. Nu există dovezi care să indice că aș fi fost condiționat, sau influrnțat când am descoperit mâna pentru prima dată. A doua și următoarele experiențe puteau totuși să aibă asemenea surse. Dar această supoziție nu invalidează, în niciun fel, prima dintre aceste impresii. Cartea de vizită cu adresa poate fi clasificată printre amintirile din trecut, asociată cu strângerea de mână a unei prime întâlniri. Rămâne totuși inexplicată „înfigerea cârligului" în palma mea.

A rosti numele cuiva nu e ceva neobișnuit în alte împrejurări. Există numeroase rapoarte referitoare la asemenea voci fără sursă, atât în stare de veghe, cât și în stare de somn. Au fost formulate diferite teorii psihologice pentru a explica evenimentul, dar cu un succes parțial.

Cel mai interesant a fost relatarea privind faptul că o altă persoană sau grup a descoperit că am pătruns prin orificiu. Conform cu rapoarele publicate, făcute de alți experimentatori, pătrunderea în „orificiu" a fost vizibilă pentru o persoană, sau o

inteligență situată într-o anume poziție, alta decât ce aflată în imediata apropiere. Dacă această experiență a urmat schema unor alte asemenea rapoarte, elementul timp ar trebui să fie identic. Nu există niciun mijloc de a verifica, într-un fel sau altul, acest aspect. Reacția mea emoțională față de întâlnirea cu „Cineva" a avut multe dintre trăsăturile unei experiențe mistice. Este semnificativ faptul că am trăit o stare de extaz smerit, care mi-a declanșat o descărcare emoțională.

Acesta a fost începutul. Au urmat o serie de experimente care erau remarcabile prin consistența datelor și care sfidau orice explicație istorică. Intelectul curios nu poate să nege experiența colectivă, pe motiv că ar fi o halucinație.

Dacă rezumăm, Tărâmul III s-a dovedit a fi o lume fizică-materială, *aproape* identică cu a noastră. Mediul natural înconjurător este același. Există copaci, case, orașe, oameni, obiecte și toate accesoriile unei societăți rezonabil de civilizate. Există cămine, familii, afaceri și oameni care lucrează pentru a-și câștiga existența. Există drumuri pe care circulă vehicule. Există căi ferate și trenuri.

Acum să examinăm acel „aproape". La început, m-am gândit că Tărâmul III nu era altceva decât o parte a lumii noastre, necunoscută atât de mine, cât și de cei interesați. Avea toate aparențele să fie așa. Totuși, un studiu mai atent a arătat că nu poate fi nici din prezentul, nici din trecutul lumii noastre materiale.

Dezvoltarea științifică nu este compatibilă cu cea de aici. Nu există aparate electrice de niciun fel. Electricitate, electromagnetism și tot ceea ce este înrudit cu acestea sunt inexistente. Nu există lumină electrică, telefoane, radiouri, televizoare sau surse de energie electrică. Nu există mașini cu combustie internă, benzină, sau țiței ca surse de energie. Totuși, este folosită energia mecanică. O examinare atentă a unei locomotive care trăgea un șir de vagoane de pasageri de modă veche, s-a dovedit a fi acționată de o mașină cu aburi. Vagoanele păreau a fi confecționate din lemn, iar locomotiva din metal, doar că avea o formă diferită față de locomotivele noastre. Ecartamentul căii

ferate era mult mai mic decât al nostru, mai mic decât cel al liniilor ferate înguste, din munții noștri.

Am observat în detaliu modul de manevrare al unei locomotive. Nu a fost folosit nici lemn, nici cărbune ca sursă de căldură pentru a produce abur. În loc de acestea, niște rezervoare mari de lichid erau deplasate cu grijă de sub cazan, desprinse și apoi duse pe niște cărucioare mici, într-o clădire cu pereții mari și groși. Containerele aveau niște protuberanțe asemănătoare unor țevi care ieșeau din partea superioară. Oamenii, protejați de niște ecrane, schimbau containere cu prudență și nu-și slăbeau vigilența ce le intrase în reflex, până când acestea erau în siguranță în clădire, iar ușa era închisă. Conținutul containerelor era „fierbinte" – fie datorită căldurii, fie datorită radiațiilor. Acțiunea tehnicienilor indica, mai degrabă, a doua variantă. Străzile și drumurile sunt diferite, în principal ca dimensiuni. „Benzile" pe care circulă vehiculele sunt cam de două ori mai largi decât ale noastre. Automobilele lor sunt mult mai late. Chiar și cel mai mic vehicul are o singură banchetă, pe care încap cinci sau șase persoane. Vehiculul standard are doar o banchetă fixă, cea a șoferului. Celelalte locuri sunt, mai degrabă, ca niște scaune de salon, plasate în jurul unui spațiu care măsoară aproximativ cinci pe șapte metri. Sunt folosite roți, dar fără cauciucuri umflate. Schimbarea direcției este realizată cu o singură bară orizontală. Sursa de energie mecanică este plasată, undeva, în spate. Viteza lor de deplasare nu este foarte mare – ceva între douăzeci și cinci și treizeci de kilometri pe oră. Traficul nu este aglomerat.

Vehiculele autopropulsate există sub forma unor platforme cu patru roți, care sunt conduse cu picioarele, prin acțiunea asupra roților din față. Un mecanism acționat de brațe transferă energie la roțile din spate, foarte asemănător cu mașinuțele cu pedale ale copiilor de altădată. Acestea sunt folosite pe distanțe mici. Acolo, obiceiurile și rânduierile nu sunt ca ale noastre. Cele câteva pe care le-am aflat au un fundal istoric, cu diferite evenimente, nume, locuri și date. Totuși, în timp ce stadiul de evoluție a omului (mintea conștientă interpretează locui-

torii ca oameni) pare să fie identic, evoluția tehnică și socială nu sunt complet la fel.

Cea mai importantă descoperire am făcut-o la puțin timp după ce mi-am luat curajul de a extinde expedițiile în Tărâmul III. În ciuda indicațiilor de început, oamenii de acolo nu erau conștienți de prezența mea, până când nu am întâlnit și m-am „contopit" temporar și involuntar cu cineva, care poate fi descris doar ca „eu" care locuiește „acolo". Singura explicație la care mă pot gândi este că eu, complet conștient că exist și trăiesc „aici", am fost atras și am început temporar să locuiesc în corpul unei persoane foarte asemănătoare mie însumi, de „acolo".

Când acest fapt a avut loc – și a început să fie un proces automat când mergeam în Tărâmul III – am preluat, pur și simplu, corpul „său". Atunci când l-am înlocuit temporar, nu aveam conștiința prezenței sale mentale. Cunoștințele despre el și activitățile lui, despre trecutul său mi-au fost relevate de către familia sa și din ceea ce, în mod evident, era banca de date din creierul său. Deși știam că eu nu sunt el, am putut să simt obiectiv șabloanele emoționale ale trecutului său. M-am întrebat ce neplăceri i-am cauzat, ca rezultat al perioadelor de amnezie create prin intruziunea mea. Unele probabil că i-au provocat multe neplăceri.

Iată care era viața lui: la prima intruziune, „eu de acolo" era un om relativ singuratic. Nu avea succes în domeniul său (arhitect-constructor) și nu era prea sociabil. Provenea din ceea ce se poate clasifica a fi un grup cu venituri mici și a reușit să intre în ceea ce noi numim un colegiu de mâna a doua. A petrecut perioada de început a carierei sale într-un oraș mare, într-un serviciu obișnuit. Locuia cu chirie, la etajul doi al unei case cu apartamente mobilate și lua un autobuz pentru a merge la serviciu. Orașul îi era străin și și-a făcut puțini prieteni. (Întâmplător, autobuzul era foarte lat, avea opt locuri unul lângă altul, iar locurile urcau în spatele șoferului în șiruri succesive, astfel că toți puteau să vadă drumul din față). Prima mea intruziune l-a prins tocmai când cobora din autobuz. Șoferul s-a ui-

tat la el cu suspiciune, când am încercat să plătesc călătoria. Se pare că acolo nimeni nu plătește.

Următoarea intruziune s-a întâmplat într-un moment de criză emoțională. „Eu de acolo" a întâlnit-o pe Lea, o femeie tânără și bogată, cu doi copii, un băiat și o fată, ambii cu vârste sub patru ani. Lea era tristă, melancolică și o persoană cumva preocupată, care părea să fi suferit o tragedie majoră în viață. Aceasta avea ceva legătură cu fostul ei soț, dar nu era clar ce anume. „Eu de acolo" am întâlnit-o accidental și am fost profund atras de ea. Cei doi copii au aflat în el un companion minunat. Lea părea puțin interesată la această primă întâlnire. Răspunsul său major consta în atenție și căldură pentru copiii ei.

La scurt timp după aceea, a avut loc o altă intruziune în acel corp, tocmai când „eu de acolo" și Lea îi anunțam pe prietenii ei că urma să ne „căsătorim" (care are o conotație ușor diferită). Prietenii au fost consternați, în principal datorită faptului că trecuseră numai treizeci de zile (?) de la evenimentul major întâmplat în viața ei (divorț, moartea soțului, sau o debilitate fizică). „Eu" eram încă puternic atras de ea, iar Lea era în continuare tristă și reținută.

O intruziune ulterioară s-a întâmplat când Lea și „eu" trăiam într-o casă dintr-un mediu semipastoral. Casa era situată pe o colină joasă, avea ferestre rectangulare lungi și streșini foarte largi, asemănătoare pagodelor. Calea ferată se curba după colină, la o distanță de circa trei sute de metri, iar șinele veneau în linie dreaptă dinspre partea dreaptă, treceau apoi prin fața colinei, o înconjurau spre spate și spre stânga. Acolo era o iarbă verde, înaltă, de la scările de intrare în casă și până în jos, peste colină. În spatele casei, „eu de acolo" aveam un birou – o clădire cu o singură cameră, unde lucram.

De data acesta, Lea a intrat în birou și a venit spre masa de lucru, tocmai când am pătruns în acel corp.

„Muncitorii vor să împrumute câteva dintre uneltele tale", a spus ea. M-am uitat la ea năuc. Nu eram sigur ce să spun, așa că am întrebat-o care muncitori.

„Oamenii care lucrează la drum, desigur". Ea încă nu remarcase nimic anormal. Înainte să înțeleg ce efect ar putea avea, am spus că nu erau muncitori care să lucreze la drum. Atunci ea s-a uitat fix la mine, cu o suspiciune care creștea. Nu eram deloc sigur ce trebuia să fac în continuare, așa că am părăsit corpul și m-am întors prin orificiu.

O altă intruziune plină de rezultate a avut loc atunci când „eu de acolo" am organizat laboratorul. El nu era prea calificat pentru cercetări, dar a decis că era capabil să facă un fel de noi descoperiri. Intrase în posesia unei enorme magazii (probabil cu ajutorul averii Leei), pe care a împărțit-o în încăperi mici în care făcea un fel de experimente. L-am înlocuit în corpul său în mijlocul uneia dintre ele, dar nu am fost capabil să-mi dau seama ce urma să se întâmple în activitatea sa de rutină. Exact atunci, Lea a intrat în încăpere împreună cu niște vizitatori, în principal să le arate genul de activitate desfășurată de el în renovarea clădirii. Eu (în corpul lui „eu de acolo") stăteam, incapabil să vorbesc, atunci când Lea m-a rugat să le relatez despre munca pe care o făcusem. Cumva stânjenită, Lea a condus cuplul într-o altă cameră. Am ezitat, când „eu de acolo" ar fi trebuit să-i urmeze.

Am încercat să „simt" un model de activitate pe care el ar fi trebuit să o desfășoare. Tot ceea ce am putut afla a fost că el încerca să dezvolte noi modalități de spectacole teatrale, să proiecteze scene de teatru, sisteme de iluminare și scaune – totul într-o încercare de a face din vizionarea unei piese, o experiență puternic subiectivă. Doar cu aceste informații din ceea ce își amintea el, am părăsit corpul când i-am auzit că se întorc, pentru a evita, astfel, să-i complic în continuare viața.

La o altă intruziune, era în derulare o vacanță în munți. „Eu de acolo", Lea și cei doi copii mergeau de-a lungul unui drum montan cu serpentine, fiecare cu câte un vehicul autopropulsat, de tipul celui descris mai sus. L-am „înlocuit" fără să vreau, tocmai când au ajuns la baza unui deal și începeau urcușul pe un altul. Pentru că vehiculul îmi era necunoscut, am încercat să-l fac să urce următorul deal, dar curând m-am rosto-

golit în afara drumului, pe o mică grămadă de noroi. În vreme ce ei așteptau ca eu să ajung înapoi pe drum, am început să comentez că existau modalități mult mai bune de deplasare decât acesta. Acest comentariu a declanșat ceva în Lea, care a devenit deodată tăcută. De ce, nu știam. (Sunt sigur că „eu de acolo" știa). Am încercat să-i spun că eu nu eram cine credea ea, dar am înțeles că această mărturisire nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Am decis să „plec" spre orificiu și în corpul fizic.

În intruziunile ulterioare, „eu de acolo" și Lea nu mai trăiam împreună. El a avut un oarecare succes, dar o acțiune a sa a înstrăinat-o. Singur, el se gândea mereu la ea și regreta profund slăbiciunea care a supărat-o. A întâlnit-o din întâmplare odată, într-un oraș mare, și a rugat-o să-i dea voie să o viziteze. Lea a fost de acord, doar ca să vadă cum vor evolua lucrurile. Locuia într-un apartament, la etajul trei al unei clădiri rezidențiale. El a promis că-i va face o vizită.

Din nefericire, a pierdut sau a uitat adresa pe care i-a dat-o, astfel că la ultima intruziune „eu de acolo" eram un bărbat singur și frustrat. Cu siguranță, Lea va interpreta pierderea adresei ca pe o indiferență din partea sa și un alt exemplu al instabilității sale. El lucra, dar își consuma timpul liber pentru a încerca să o găsească pe Lea și pe copii.

Cum poți să interpretezi toate acestea? Dacă ținem cont de circumstanțele prea puțin idilice, cu greu ar putea fi calificate ca evadări din realitate datorate inconștientului. Nici nu este tipul de viață pe care cineva l-ar putea alege pentru a gusta substituirea unei alte persoane.

Se poate doar specula, dar și aceste speculații despre sine trebuie să ia în considerare concepte inacceptabile pentru știința de azi. Totuși, activitatea zilnică „dual, dar diferită", poate conduce la un indiciu „unde" se află Tărâmul III.

Cea mai importantă presupunere este că Tărâmul III și Tărâmul I (Aici și Acum) nu sunt identice. Această presupunere este bazată pe diferențele în dezvoltarea științifică. Tărâmul III nu este mai avansat – poate, dimpotrivă. În istoria noastră cu-

noscută, nu avem o perioadă în care știința să fi fost la stadiul celei din Tărâmul III. Dacă Tărâmul III nu este nici trecut cunoscut, nici prezent și nici viitorul probabil al Tărâmului I, atunci ce este el? Nu este nici parte din Tărâmul II, unde doar gândul este necesar sau utilizat.

Ar putea fi o amintire – de neam sau de alt fel – a unei civilizații fizice pământene, care a precedat istoria cunoscută. Ar putea fi o altă lume de tip Pământ, situată în altă parte a Universului, care este cumva accesibilă prin manipulare mentală. Ar putea fi un duplicat de antimaterie al acestei lumi materiale pământene, unde suntem aceiași, dar diferiți, ținuți împreună prin forțe care sunt dincolo de înțelegerea noastră actuală.

Dr. Leon M. Lederman, profesor de fizică la Universitatea Columbia, a declarat: „Fizica fundamentală este pe deplin în acord cu conceptul cosmologic al unei antilumi, în sens literal, de stele și planete, compuse din atomi de antimaterie, deci care au nuclee negative, înconjurate de electroni pozitivi. Putem considera ca fascinantă ideea că aceste antilumi sunt populate cu antioameni, ai cărei antisavanți sunt chiar acum surescitați de descoperirea materiei."

Capitolul 7

POST MORTEM

Orice recunoaștere a existenței Corpului Doi ridică imediat vechea întrebare pusă de omenire, din ziua în care a învățat să gândească: Continuăm oare să trăim? Există viață dincolo de mormânt? Religiile ne spun: credeți, aveți încredere! Însă acest îndemn nu este suficient pentru gânditorul silogist, ce caută premise valabile care să fie clare, care să conducă la o afirmație categorică. Tot ceea ce pot face este să fiu, pe cât posibil, un reporter obiectiv, într-o experiență fundamental subiectivă. Poate că, pe măsură ce veți citi, premisele mele să fie valabile și pentru voi.

L-am întâlnit prima oară pe doctorul Richard Gordon în 1942, la New York. Era doctor în medicină, specialist în medicină internă. Am devenit prieteni și el a ajuns medicul nostru de familie. A avut o activitate de succes datorită experienței dobândite de-a lungul anilor și avea un rar simț cinico-sarcastic al umorului. Era un om cu picioarele pe pământ, cu înțelepciunea derivată din experiență. Atunci când ne-am întâlnit prima dată avea peste 50 de ani, așa că nu l-am cunoscut niciodată ca om tânăr. Era scund și slab, cu păr alb și drept, cu tendință de chelie.

Doctorul Gordon avea două manierisme vizibile. Pentru că decisese să trăiască mult, își reglase viața cu grijă. Umbla, în mod deliberat, cu pași rari, bine măsurați. Nu se grăbea decât atunci când era absolut necesar. Sau, mai corect spus, se plimba alene, cu o nonșalanță studiată.

Al doilea era acela că, atunci când îl vizita cineva la cabinet, îi arunca o privire furișă de pe pragul ușii din interior și apoi

îl privea atent. Nu dădea niciodată bună ziua, nici nu dădea din cap și nu saluta cu mâna. Pur și simplu, privea fix, de parcă ar fi zis: „ce naiba o mai fi și cu ăsta?" Fusesem cu dr. Gordon într-o relație plăcută, apropiată, fără să ne fi referit vreodată la acest fapt. Era unul dintre acele lucruri care se întâmplă fără vreo explicație, fără un motiv logic. Nu aveam prea multe în comun, în afara faptului că treceam amândoi printr-o experiență deosebită, în aproape același moment al vieții.

În primăvara lui 1961 l-am vizitat pe doctor la cabinetul său și am luat masa cu el acolo, masă pregătită de vechea lui asistentă, pe o lampă Bunsen. Părea obosit și preocupat, fapt pe care l-am și comentat cu el.

„Nu mă simt prea bine", răspunse el, ca apoi să-și revină brusc la felul sau de a fi. „Ei, ce naiba, nu poate fi și doctorul bolnav uneori?" Am râs și i-am sugerat să facă ceva, ca, de pildă, să-și consulte medicul de familie.

„Așa voi face", promise el absent, apoi, după câteva clipe, își reveni și spuse, „dar mai întâi plec în Europa".

I-am răspuns că face foarte bine.

„Am deja biletele", continuă el. „Am mai fost până acum de câteva ori, dar de data aceasta doresc să văd o mulțime de locuri pe care nu le-am vizitat. Ai fost vreodată în Grecia, în Turcia, Spania, Portugalia, Egipt?"

„Nu", i-am răspuns.

„Ei bine, ar trebui să mergi", zise el și își împinse farfuria din față. „Du-te când ai ocazia. Nu ar trebui să te lipsești de vizitarea unor asemenea locuri. Eu nu voi rata această șansă".

I-am spus că mă voi strădui, dar că eu nu am un asemenea cabinet, cu clientelă bogată, care să aștepte să mă întorc. Însă el continuă cu seriozitate:

„Bob..."

Am așteptat să continue.

„Nu-mi place cum mă simt", spuse el cu grijă... „Nu-mi place... Ce-ar fi să ne însoțiți, tu și soția ta, în această călătorie în Europa?"

Ce bine era dacă mergeam cu el!

După aproximativ o săptămână, doctorul Gordon și soția lui s-au îmbarcat pe un vapor spre Spania. N-am mai auzit nimic despre ei, așa că mi-am închipuit că se bronzau undeva pe Mediterana. După șase săptămâni, mă sună doamna Gordon. Doctorul s-a îmbolnăvit în Europa și a trebuit să-și întrerupă călătoria. A refuzat tratamentul dincolo de Ocean și a insistat să se întoarcă acasă. Avusese dureri mari și s-a internat imediat în spital, pentru o explorare laparatomică. Nu am putut să-l vizitez la spital, dar am soția sa m-a ținut la curent cu starea lui. Operația exploratorie a fost o reușită. Au găsit ceea ce căutau – un cancer abdominal, netratabil. Tot ceea ce i se mai putea face era să i se creeze o stare cât mai confortabilă. Nu va mai părăsi niciodată spitalul. Adică viu. Sau, mai corect spus, viu fizic.

După aflarea acestei situații, am simțit că trebuia să găsesc o cale de a-l vedea pe dr. Gordon. Totul era foarte clar acum, așa cum sunt multe lucruri în retrospectivă. Sunt sigur că știa foarte bine ce boală avea încă din ziua aceea, din cabinetul lui. La urma-urmei, era un internist. Cu siguranță putuse să discearnă semnele și simptomele în propriul său laborator. Acesta era motivul călătoriei sale subite în Europa. Categoric, nu dorea să scape această ultimă șansă. Și nu a scăpat-o.

Simțeam o nevoie urgentă să vorbesc cu doctorul Gordon. În niciuna dintre conversațiile noastre nu i-am menționat vreodată despre „talentul meu aiuritor", sau prin ceea ce trecusem. Cred că mi-a fost frică să-i văd reacția – cum își dă capul pe spate, izbucnește în hohote de râs, după care mă trimite la fiul său, care era psihiatru.

Acum era altceva. Era confruntat cu o situație în care aș fi putut, eventual, să-l ajut. Nu știam *cum* i-ar fi putut fi de folos cele prin care trecusem eu, dar eram profund convins că îl va ajuta. Am încercat de mai multe ori să-l văd, dar în salonul lui era admisă doar soția sa. În cele din urmă, am rugat-o pe doamna Gordon să mă ajute să-i văd. Mi-a explicat că doctorul avea dureri atât de mari, încât, cea mai mare parte a timpului, era

menținut sub sedative puternice. Ca urmare, foarte rar era conștient și lucid. De obicei, pe ea o recunoștea dimineața devreme, dar nici asta nu se întâmpla în fiecare zi. I-am spus că am ceva foarte important să-i spun. Nu am detaliat. Chiar și în durerea ei, doamna părea să recunoască faptul că intenționam să-i aduc un mesaj mult mai important decât cuvinte de încurajare din partea unui prieten. Intuitivă, femeia a găsit o soluție.

„De ce nu-i scrii o scrisoare?" a sugerat. „I-o duc eu." I-am mărturisit că îmi era teamă că nu va putea să o citească.

„Dacă i-o scrii", a spus ea, „i-o voi citi eu când va fi destul de conștient să o înțeleagă".

Așa am și făcut. Astfel că doamna Gordon i-a tot citit scrisoarea, ori de câte ori doctorul era conștient. Mai târziu, mi-a spus că aceste citiri repetate au fost făcute la solicitarea doctorului, nu la sugestia ei. Era în scrisoare ceva ce voia să-i fie ferm întipărit în minte? Când am auzit acest lucru, am simțit un mare regret. Poate că doctorul nu și-ar fi dat capul pe spate să râdă în hohote. Poate că ne-am fi împărtășit mult mai multe, dacă mi-aș fi făcut curaj să discut cu el despre „activitățile" mele.

Iată aici câteva extrase din acea scrisoare:

„...și îți amintești toate acele teste și examinările pe care mi le-ai prescris, deoarece știai că mă îngrijora ceva. Ei bine, atunci a început! Acum, de vreme ce ești în spital pentru o perioadă, ai putea să încerci și să afli de unul singur. În acest fel nu va trebui să mă crezi pe cuvânt. Îți va da ceva de făcut în perioada recuperării. Mai întâi, va trebui să accepți posibilitatea, oricât de redusă ți-ar părea – nu implica aici marea ta experiență de medic – că poți să acționezi, să gândești și să existi fără restricțiile unui corp fizic. Nu-i spune soției tale să mă trimită la fiul tău, psihiatrul! Este nevoie de mai mult decât Freud, pentru a rezolva acest lucru. De altfel, fiul tău face destui bani și așa. Nu mi s-a părut potrivit să menționez acest subiect în conversațiile noastre. Dar atâta vreme cât ești imobilizat la pat, consideră acest subiect ca serios. Ar putea fi de folos mai târziu, și sper că vei putea descoperi câte ceva din cele prin care am trecut eu. Totul depinde

dacă vei putea să-ți dezvolți și tu posibilitatea de a-ți „părăsi" corpul fizic, în timp ce mai lenevești în acel pat de spital. Dacă vei reuși, ai putea găsi multe căi care ți-ar putea fi de folos. Ar putea fi o cale de a scăpa de durerile fizice. Nu știu, încearcă!"

... Dick, cu toată sinceritatea de care sunt capabil, te îndemn să te gândești la asta. În momentul când nu vei face altceva decât să accepți ideea că acest Corp Doi al tău, ne-fizic, ar putea, într-adevăr, exista, deja ai trecut peste o mare piatră de hotar. Odată ce ai realizat acest lucru, singura barieră rămâne frica. Dar nu trebuie nici ea să existe, deoarece aceasta ar fi ca și cum te-ai teme de propria-ți umbră, de tine însuți. Este, mai degrabă, ceva natural decât straniu. Obișnuiește-te cu această idee – că lipsa de experiență conștientă cu acest Corp Doi nu înseamnă că ar fi ceva de care să te temi. Necunoscutul ne sperie, atâta vreme cât rămâne necunoscut. Dacă accepți acest fapt, nu va mai exista temere. Atunci – și doar atunci – încearcă formula descrisă aici. Nu știu ce efect au medicamentele pe care le iei. Ele ar putea ajuta, sau împiedica tehnica. Dar încearcă. S-ar putea să reușești de prima dată, sau nu."

... Este foarte important să mă înștiințezi cum merge. Când te vei simți mai bine, poate că voi trece pe la tine și vom discuta toate acestea în detaliu. Aș fi venit și acum, dar știi cât de riguroși sunt cei din spital când e vorba de reguli. Dacă îi spui soției tale despre vreo încercare, sunt sigur că ea îmi va transmite. Dar aș prefera să le aud de la tine personal, mai încolo. Tu doar anunță-mă ..."

Doamna Gordon nu mi-a spus dacă a încercat, sau nu. Mi s-a părut nepotrivit să o întreb mai multe amănunte, atunci. Era mult prea copleșită de tristețe, pentru că aflase că starea doctorului Gordon era terminală. Încă nu sunt sigur dacă ea a înțeles că scrisoarea mea putea fi interpretată ca o sugestivă pregătire pentru moarte. Câteva săptămâni mai târziu, doctorul Gordon a intrat în comă. A murit liniștit, fără să-și recapete cunoștința.

Timp de luni de zile m-am gândit să încerc „să merg" la doctorul Gordon, oriunde ar fi fost. El era prima persoană apro-

piată care a murit de când mi-am dezvoltat acest „talent aiurit or". Eram atât curios, cât și obiectiv. Ar fi fost prima ocazie de acest fel. Cred că doctorul Gordon nu ar fi avut nimic împotrivă, dacă el continua să existe. Fără să știu ceva despre aceste lucruri, am decis că proba-bil avea nevoie de odihnă, înainte să interferez cu ceea ce făcea, oricare ar fi fost acel ceva. De asemenea, trebuia să-mi mai adun ceva curaj. Nu mai încercasem un experiment asemănător până acum. Putea fi cu adevărat periculos.

În cele din urmă, într-o sâmbătă după-amiază, am făcut încercarea. Mi-a trebuit cam o oră să intru în starea de vibrație, după care să ies din trup și să strig mental „vreau să-l văd pe doctorul Gordon!" După un moment, am început să mă mișc repede în sus și, curând, tot ceea ce puteam vedea era o urmă neclară de mișcare, după care am perceput ceea ce părea a fi un curent puternic de aer foarte rarefiat. Am simțit, de asemenea, o mână sub cotul meu stâng. Cineva mă ajuta să ajung acolo.

După o călătorie ce păruse fără sfârșit, m-am oprit brusc (sau am fost oprit). Stăteam aproape uluit, într-o cameră spațioasă. Îmi făcea impresia că eram într-un soi de instituție. Mâna de sub cotul meu mă dirija spre portalul unei uși deschise, dar m-a oprit imediat dincolo de ea, de unde puteam privi în camera alăturată. O voce de bărbat mi-a vorbit direct în urechea stângă.

„Dacă stai aici, doctorul te va vedea într-un minut."

Am dat din cap afirmativ și am rămas acolo, în așteptare. În cameră era un grup de bărbați. Trei sau patru ascultau un tânăr de vreo 22 de ani, care gesticula și le vorbea cu multă vervă. Nu l-am văzut pe dr. Gordon și continuam să aștept să apară în orice moment. Cu cât așteptam mai mult, cu atât părea că mi se face mai cald. În cele din urmă, am devenit atât de înfierbântat, încât mă simțeam extrem de incomod. Nu știam ce îmi cauza această fierbințeală și nici nu eram sigur că o mai puteam suporta. Simțeam ca și cum mi-ar fi curs pe față șiroaie de sudoare.

Știam că nu puteam sta mai mult; nu mai suportam căldura. Dacă dr. Gordon nu apărea în curând, trebuia să plec fără

să-l văd. M-am întors și m-am uitat din nou la acei bărbați, cu gândul să-i întreb de dr. Gordon. Chiar în acea clipă, tânărul scund și slab, cu o claie de păr pe cap, s-a oprit în mijlocul conversației și s-a uitat fix la mine pentru o clipă. După această scurtă privire, s-a întors spre grupul de bărbați și și-a continuat discuția sa animată.

Căldura devenise greu de suportat și am decis că trebuie să plec. Nu-l mai puteam aștepta pe dr. Gordon. În timp ce mă foloseam de mișcarea învățată, m-am deplasat repede în sus și afară din cameră. A fost o călătorie lungă de înapoiere. După reintegrare, mi-am controlat corpul fizic. Îmi era frig și eram puțin înțepenit. bineînțeles că nu-mi șiroia transpirația pe față.

Dezamăgit, m-am ridicat și am consemnat note despre călătorie. Nu reușisem dintr-un motiv oarecare. N-am fost capabil să-l găsesc pe dr. Gordon. Timpul petrecut în afara corpului era de două ore! Întrucât eram de o încăpățânare ereditară, în sâmbăta următoare am încercat iarăși. În momentul în care mi-am părăsit corpul și am început să-l strig pe dr. Gordon, am auzit lângă mine o voce, aproape iritată.

„De ce vrei să-l vezi iar? Doar l-ai văzut sâmbăta trecută!"

Am fost atât de surprins, încât am reintrat în corpul fizic, aproape instantaneu. M-am ridicat și m-am uitat prin birou. Nu era nimeni în încăpere. Totul era normal. M-am gândit să încerc din nou, dar am decis că în acea zi era deja prea târziu pentru o nouă ieșire. Sâmbăta trecută... Nu fusese nimic interesant sâmbăta trecută. Nu reușisem. Mi-am recitit notițele de „sâmbăta trecută". Brusc, am aflat.

„Doctorul te va vedea într-un minut." Deci, ce se întâmplase după acel „un minut": un tânăr scund, subțire, cu o claie de păr, s-a întors și m-a privit fix. S-a uitat la mine fără să spună o vorbă, ca și cum s-ar fi gândit. Ceea ce îmi notasem era, de fapt, o descriere perfectă a doctorului Gordon, pe când avea douăzeci și doi de ani – și nu șaptezeci.

Aceasta m-a făcut să dau mai mare credibilitate experienței decât orice altceva. Mă așteptasem să văd un om de șaptezeci

de ani. Nu l-am recunoscut, deoarece el nu era așa cum mă așteptam să-l văd. Dacă ar fi fost o halucinație, era de așteptat să găsesc un dr. Gordon de șaptezeci de ani.

Mai târziu, într-o vizită făcută văduvei doctorului Gordon, am cerut o fotografie veche de-a lui, de când *era* de douăzeci și doi de ani. Desigur, nu i-am spus doamnei Gordon de ce voiam să văd fotografia. Figura se potrivea perfect cu omul văzut de mine, și care mă văzuse și el „acolo". Doamna a mai menționat că la acea vârstă doctorul era foarte activ și nerăbdător, veșnic pe fugă și, da, fusese posesorul unei bogate podoabe capilare de păr blond. Într-o bună zi, voi încerca iarăși să-l vizitez pe dr. Gordon.

Altă dată, dorind să ne mutăm, am vândut casa în care locuiam, atunci când a apărut brusc un cumpărător. Ca măsură temporară, am închiriat o casă pentru anul dinaintea mutării.

Era o casă interesantă, construită pe vârful unei stânci, direct deasupra unui râuleț. O închiriasem printr-un agent, fără să fi întâlnit vreodată sau să ajungem în contact cu proprietarul. Soția și cu mine am ales dormitorul principal, care se afla la etaj.

La aproximativ o săptămână după instalarea în noua locuință, am mers la culcare, iar soția mea a adormit imediat. Culcat în semiîntuneric, mă uitam, prin ferestrele cât tot peretele, la cerul nopții. Fără să vreau, am simțit că încep acele vibrații familiare și mă întrebam dacă ar fi nimerit să las să se întâmple fenomenul în noua locuință. Patul nostru era plasat la peretele dinspre nord. În dreapta patului, când erai culcat, se afla ușa spre hol. La stânga se afla ușa spre baia principală.

Mă aflam chiar pe punctul de a mă „ridica" din fizic, când am observat ceva în pragul ușii. Era ceva alb, cu forma și dimensiunea unei persoane.

Pentru că am devenit extrem de precaut față de „străini", am așteptat să văd ce se va întâmpla. Forma albă a intrat în cameră, a ocolit patul, a trecut cam la 30 de cm de partea mea de pat și a intrat în baie. Am putut să văd că era o femeie de statură mijlocie, cu un păr lins, negru, cu ochi situați adânc în orbite, nici tânără, nici bătrână. A stat în baie doar câteva clipe, apoi a

ieșit de acolo și a refăcut același traseu în jurul patului. M-am ridicat non-fizic – sunt convins de acest lucru – și m-am întins s-o ating, să văd dacă, într-adevăr, pot.

Când mi-a observat gestul, s-a oprit și m-a privit, iar când a început să vorbească, am putut să o aud foarte clar. Puteam să văd fereastra și perdelele din spatele femeii – *prin* ea.

„Ce ai de gând să faci cu picturile?" Era vocea femeii și i-am putut vedea buzele cum se mișcau.

Pentru că nu știam ce să-i spun, am încercat să-i dau un răspuns satisfăcător. I-am spus să nu-și facă probleme, că voi avea grijă de ele. Când a auzit răspunsul, a zâmbit ușor. Apoi, și-a întins ambele palme și mi-a prins palma într-ale ei. Degetele ei păreau reale, normal de calde și vii. După ce mi-a strâns mâna ușor, i-a dat drumul încet, a ocolit patul și a ieșit pe ușă.

Am așteptat, dar nu s-a mai întors. M-am întins pe pat, mi-am activat fizicul, apoi m-am strecurat afară din pat. Am ieșit în hol și m-am uitat și în celelalte camere. Nu era nimeni. Am intrat în toate camerele de la parter, dar nu am găsit nimic. Am decis să notez experiența, după care m-am întors în dormitor și m-am culcat. Peste câteva zile l-am întâlnit pe psihiatrul care locuia în casa de lângă noi, doctorul Samuel Kahn. (Continuam să întâlnesc, din întâmplare, psihiatri!) L-am întrebat dacă îi cunoscuse pe proprietarii casei noastre.

„Da, da, i-am cunoscut chiar foarte bine", a spus dr. Kahn. „Doamna W. a murit de aproximativ un an. După aceea, domnul W. a refuzat să mai intre în casă și s-a mutat. Nu s-a mai întors." I-am răspuns că era păcat, pentru că locuința era foarte frumoasă.

„Știi, casa fusese a ei", răspunse dr. Kahn. „De fapt, ea a murit acasă, chiar în camera în care dormiți voi acum." Mi se părea interesant. Probabil că ea a ținut mult la această casă.

„O, da", răspunse el. „Era pasionată de picturi. Le-a expus peste tot în locuință. De fapt, casa a fost întreaga ei viață."

L-am întrebat dacă avea cumva vreo fotografie a doamnei.

„Să mă gândesc." După o clipă, zise: „Da, cred că era într-o poză de grup, făcută la club. Să văd dacă o găsesc".

Dr. Kahn s-a întors după câteva minute. Avea în mână o poză în care erau cam 50-60 de femei și bărbați, cei mai mulți dintre ei doar chipuri, așa cum stăteau așezați în rânduri.

Doctorul a examinat fotografia. „Trebuie să fie pe aici, pe undeva, sunt sigur". Am privit peste umărul lui fotografia. În rândul doi era o față cunoscută. Am arătat-o cu degetul și l-am întrebat pe doctor dacă era doamna W.

„O, da, da, ea este doamna W." Se uită la mine curios, apoi, de parcă și-ar fi dat seama, spuse: „Probabil că ai dat de vreo fotografie de-a ei, pe undeva, prin casă."

I-am răspuns că da, așa era. Apoi, l-am întrebat, fără vreo intenție, dacă doamna W. avusese vreun obicei comportamental neobișnuit, sau ceva asemănător.

„Nu, nu-mi amintesc de ceva special", răspunse el. „Dar mă voi gândi la asta. Trebuie să fi fost ceva." I-am mulțumit și am vrut să plec, dar m-am întors la chemarea lui.

„Stai puțin, era totuși ceva", spuse dr. Kahn.

L-am întrebat despre ce era vorba.

„Ei bine, ori de câte ori era bucuroasă sau recunoscătoare, îți lua mâna și ți-o strângea ușor între palmele ei. Te ajută asta cu ceva?"

Da, m-a ajutat!

Eram convins că de îndată ce voi avea mai multă experiență, aș putea încerca mult mai multe în acest domeniu care era, cu siguranță, neobișnuit. Un prieten foarte apropiat, Agnew Bahnson, era cam de vârsta mea și aveam multe în comun. Îl cunoșteam de vreo opt ani. Printre altele, era și pilot, astfel că adesea pilota avionul companiei sale. Unul dintre interesele lui în domeniul cercetării era problema antigravitației – temă pe care o discutam frecvent. Avea un laborator unde conducea experimente în acest domeniu. Printre subiectele discutate referitor la studiile sale asupra gravitației a fost și întrebarea legată de modul în care una sau două persoane ar putea avea rezultate

efective în domeniul antigravitației, în această perioadă în care se fac cercetări cu echipe mari de cercetători și cu instrumente extrem de costisitoare.

În 1964, eram la New York cu niște probleme de afaceri. Într-o după-amiază, mă aflam în camera mea de hotel și, pentru că aveam o oră la dispoziție să mă odihnesc, am decis să trag un pui de somn. M-am întins pe pat și, când eram pe punctul de a adormi, aud vocea lui Bahnson.

„Există o cale de a dovedi antigravitația. Tot ceea ce trebuie să faci este să ți-o demonstrezi ție însuți – și ai fost antrenat în acest sens." M-am ridicat în capul oaselor, complet treaz. Știam la ce se referea vocea, dar nu avusesem curajul să încerc. Dar, oare de ce mi s-a părut vocea lui Bahnson atât de reală în acest vis? M-am uitat la ceasul de lângă pat. Era ora trei și un sfert. Eram deja mult prea treaz pentru a mai putea adormi, așa că m-am sculat și am ieșit. Când, după două zile, m-am întors acasă, soția mea era foarte tăcută. Am întrebat-o ce s-a întâmplat.

„N-am vrut să te supăram, în timp ce erai cu probleme la New York", zise ea, „dar Agnew Bahnson a murit". „A murit în timp ce încerca să aterizeze cu avionul său pe un mic câmp de lângă Ohio."

Mi-am amintit de vocea lui Bahnson la New York. Am întrebat-o pe soția mea dacă Bahnson a murit acum două zile, la aproximativ ora trei și un sfert. Înainte de a-mi răspunde, s-a uitat lung la mine. „Da, atunci s-a întâmplat." Nu m-a întrebat de unde știam. Trecuse de mult de acest stadiu.

Nu am făcut nicio încercare de „a merge" la Agnew Bahnson, timp de câteva luni. Bănuiam, fără niciun fel de motivație, că avea nevoie de repaos. Era ceva în legătură cu o moarte violentă, deși încă nu eram sigur că aveam dreptate.

În cele din urmă, am devenit nerăbdător. Într-o duminică după-amiază, m-am întins în pat, cu scopul deliberat de a merge să-l vizitez pe Bahnson. După aproximativ o oră de pregătiri, am ieșit, în sfârșit, din corpul fizic și am început să călătoresc rapid

prin ceva care părea să fie doar întuneric. Mental, strigam mereu *Agnew Bahnson*, în timp ce călătoream.

Deodată, m-am oprit – sau *am fost* oprit. Mă aflam într-o cameră destul de întunecată. Cineva mă ținea nemișcat în picioare. După un moment de așteptare, un nor de gaz alb păru că iese printr-un orificiu din podea. Norul luă formă și ceva îmi spunea că era Bahnson, deși nu-l vedeam prea bine pentru a-l identifica. Începu să vorbească imediat, foarte agitat și fericit.

„Bob, n-ai să crezi niciodată tot ceea ce s-a întâmplat de când sunt aici!" Doar atât. La un semnal dat de cineva, norul de gaz alb și-a pierdut forma umană și părea să se retragă prin gaura din podea. Mâinile de pe coatele mele mă îndemnau să plec, așa că am pornit înapoi în fizic.

Acesta era modul în care trăise Agnew Bahnson – prea interesat de lucruri și experiențe noi, pentru a-și pierde vremea cu trecutul, cu „atunci". La fel ca și doctorul Gordon. Dacă a fost o halucinație autoindusă, cel puțin a fost una originală. Nu am citit nimic asemănător. Explică, oare, această coincidența în timp cu cele întâmplate în camera de hotel din New York?

Dar mai este încă o întâmplare. Tatăl meu a murit în 1964, la vârsta de 82 de ani. Deși în tinerețe fusesem un rebel față de autoritatea părintească, în ultimii anii m-am simțit destul de apropiat de el. Sunt sigur că și tata se simțea apropiat de mine.

Cu câteva luni înainte de moarte, suferise un atac cerebral care l-a lăsat aproape paralizat și incapabil să vorbească. Această din urmă stare era, evident, cea mai supărătoare, cum era și normal pentru un om care a fost lingvist, a cărui viață fusese devotată studiului și predării limbilor străine.

În acea perioadă, atunci când l-am vizitat, mi se rupea inima când îl vedeam cum făcea eforturi disperate să-mi vorbească, să-mi spună ceva. Ochii lui mă implorau să înțeleg. Buzele sale nu puteau să scoată decât niște murmure slabe. Am încercat să-l liniștesc, să-i vorbesc. El se străduia să-mi răspundă. Nu aș putea spune nici măcar dacă îmi înțelegea cuvintele. Tata a murit liniștit, în somn, într-o după-amiază. Trăise o

viață plină, una de succes, iar moartea lui ne-a provocat sentimente amestecate, de tristețe și de eliberare.

Am înțeles, iar și iar, importanța unor concepte practice pe care le-am învățat de la tata. Îi voi rămâne veșnic recunoscător.

De data aceasta, cu cineva foarte apropiat și decedat de curând, aveam mai puține emoții decât înainte. Sau poate familiaritatea, ori cel puțin sentimentul ei, m-a făcut să fiu mai puțin precaut și mai încrezător. Singurul motiv pentru care am așteptat câteva luni ca „să-l vizitez", era o chestiune de a găsi momentul potrivit. Alte treburi presante, din viața mea personală și de afaceri, păreau să mă priveze de abilitatea necesară relaxării. Totuși, într-o zi de lucru, m-am trezit la ora trei dimineața și am simțit că aș putea încerca să-i fac o vizită tatălui meu.

Am parcurs ritualul meu obișnuit și vibrațiile au apărut repede și ușor. În câteva momente m-am desprins fără efort de corpul fizic și m-am ridicat liber în întuneric. De această dată nu m-am folosit de strigătul mental. M-am concentrat asupra personalității tatălui meu și „m-am întins" spre locul unde se găsea el.

Am început să mă mișc repede prin întuneric. Nu vedeam nimic, dar aveam simțământul unei deplasări uluitoare, cuplată cu antrenarea unui mediu de consistența unui lichid ce-mi trecea pe lângă corp. Era ceva asemănător cu pătrunderea în apă, după o plonjare. Deodată, m-am oprit. De data aceasta, nu-mi amintesc să mă fi oprit cineva și nici n-am simțit mâna pe cotul meu. Mă aflam într-o cameră mare și întunecoasă. Mi se părea că era ceva ca un spital, sau un loc pentru convalescență, dar nu se făcea niciun tratament, așa cum știm noi că se practică într-un asemenea loc.

Am început să-l caut pe tata. Nu știam la ce să mă aștept, dar speram cu nerăbdare la o întâlnire fericită. Din camera în care mă aflam se putea intra în alte câteva mai mici. M-am uitat în două dintre ele și în fiecare erau mai multe persoane care nu mi-au acordat nicio atenție. Am început să mă întreb dacă nu ajunsesem într-un loc nepotrivit. A treia cameră nu era mai mare ca o chilie de călugăr, cu un geam mic, situat la înălțimea

umărului, pe peretele din partea opusă ușii. În apropierea ferestrei, rezemat de perete, era un om care se uita afară. Când am intrat, nu i-am văzut decât spatele.

Atunci s-a întors și m-a văzut. Pe față i-a apărut expresia unei enorme mirări, iar tatăl meu „mort" mi-a vorbit.

„Ce faci *tu* aici!" A spus aceasta exact în modul în care ar spune o persoană care a înconjurat jumate din glob și se întâlnește cu cineva de la care tocmai își luase rămas-bun.

Eram prea emoționat să pot vorbi și stăteam acolo, cu speranța că se va produce reuniunea fericită pe care o așteptasem. Aceasta a venit imediat. Tata s-a întins spre mine, m-a ridicat de subsuori și, fericit, m-a aruncat în sus, deasupra capului, și apoi din nou, exact așa cum îmi aminteam că făcea când eram copil mic; așa cum fac cei mai mulți tați, cu copilașii lor. M-a lăsat jos, m-a pus din nou în picioare și acum m-am simțit destul de sigur pentru a-i putea vorbi.

L-am întrebat cum se simțea.

„Mult mai bine acum", a spus el. „Nu mai am dureri."

Era ca și cum i-aș fi reamintit ceva ce dorea să uite. Părea că îl părăsesc puterile și s-a întors, arăta obosit. Pe când îl observam, parcă uitase că eram acolo. Arăta mai zvelt și de aproximativ 50 de ani, apreciere bazată pe una dintre pozele lui de la acea vârstă. Am simțit că întâlnirea luase sfârșit. Deocamdată, nu se putea mai mult. Discret, am ieșit din cameră, m-am întors, m-am „întins" și m-am înapoiat în corpul fizic. Mi-a trebuit un timp mult mai scurt la întoarcere, decât la dus.

Să fi fost așa? Să fi fost durerea lui atât de intensă, în acele ultime zile când nu se putea face înțeles pentru a fi ajutat? Dacă acesta este adevărul, ce închisoare teribilă trebuie să-i fi fost trupul bolnav. Moartea a fost, într-adevăr, o binecuvântare.

Voi încerca să-l *„văd"* din nou? Nu știu. Nu știu dacă ar trebui să o fac.

Sunt multe alte experiențe – mai puțin personale, dar la fel de impresionante. Toate m-au condus la inevitabila concluzie empirică – aceea care a justificat multele ore de chinuri, nesigu-

ranță, teamă, singurătate și deziluzie. Cea care a constituit punctul de plecare spre ceea ce unii numesc salt cuantic în gândire, și începutul unui nou punct de vedere și a unei noi perspective; care au permis durerilor și plăcerilor lui „Aici și Acum" să dobândească importanța lor reală (ce înseamnă un minut, o oră, sau un an, într-o existență infinită?). Cea care a deschis poarta spre o realitate ce ar putea să se dovedească, în cele din urmă, de neînțeles minții conștiente omenești – dar, cu toate acestea, va continua să-l hărțuiască pe curios și să-l incrimineze pe intelectual.

Să fie acesta răspunsul *meu*? Combinați aceste experiențe, cu acea cunoaștere a faptului că personalitatea umană poate să opereze în afara trupului fizic – și o și face – iar răspunsul poate fi doar unul singur.

Dacă această carte conține un Mare Mesaj, acesta ar putea fi suficient.

Capitolul 8

„PENTRU CĂ BIBLIA ÎMI SPUNE AȘA"

Dacă ființa umană are acel Al Doilea Corp, dacă acel Al Doilea Corp supraviețuiește morții – așa cum o numim noi – dacă personalitatea și caracterul continuă să existe în această nouă-veche formă... atunci? Din nou această întrebare, veche de milenii, care cere un răspuns.

La ora actuală, după doisprezece ani de activitate non-fizică, nu găsesc nicio dovadă care să valideze noțiunea biblică de Dumnezeu, sau viață după moarte într-un loc ce se numește Rai. Sau poate l-am găsit, dar, pur și simplu, nu l-am recunoscut. Este foarte posibil. S-ar putea să nu fiu „calificat" s-o fac. Pe de altă parte, multe din câte am întâlnit ar putea fi elemente de bază care fuseseră distorsionate de-a lungul secolelor.

Să începem cu rugăciunea, care se presupune a fi o comunicare directă cu Dumnezeu. Așa cum suntem învățați să ne rugăm astăzi, este ca și cum s-ar recita o formulă chimică, fără vreo cunoaștere a intenției inițiale sau a înțelesului ingredientelor. Sau, așa cum cântă copiii noștri „Cățeluș cu părul creț", fără a avea habar de semnificația originară a cântecului. Întreaga noastră civilizație este plină de asemenea obiceiuri irațională. Evident, rugăciunea este una dintre acestea.

Undeva, cineva știa cum să se roage. Acel cineva a încercat să-i învețe pe ceilalți. Câțiva au învățat metoda. Alții au reținut mecanic doar cuvintele, iar cuvintele s-au schimbat, între timp. Treptat, tehnica rugăciunii s-a pierdut, pentru ca, de-a lungul secolelor, să fie redescoperită, din când în când, întâmplător

În aceste cazuri, numai uneori redescoperitorul a fost capabil să-i convingă pe ceilalți că Vechea Cale bine stabilită nu era tocmai corectă. Asta este tot ceea ce pot să spun. Vechea Cale Instituită nu este suficientă. Sau, așa cum afirmam, poate eu nu sunt calificat. Mai rău, s-ar putea ca felul în care am învățat să mă rog să fi fost insuficient sau impropriu. În orice caz, la mine nu a funcționat.

Iată un exemplu. Într-una dintre excursiile mele non-fizice, eram în mare viteză prin vid, înapoi spre fizic – și totul era, aparent, bine controlat. Fără o prealabilă avertizare, m-am izbit de un perete solid, făcut dintr-un material impenetrabil. Nu eram rănit, însă am fost total șocat. Materialul era dur și părea să fie făcut din plăci masive de oțel, care se petreceau ușor la margini, și care erau sudate între ele. Fiecare era ușor curbată, de parcă făcea parte dintr-un glob. Am încercat să trec prin el, dar n-am putut. Am luat-o în sus, în jos, la dreapta, la stânga. Eram ferm convins că trupul meu fizic se afla dincolo de această barieră.

După ceea ce mi s-a părut o oră de zgâriat, de agățat și împins în această barieră, m-am rugat. Am folosit fiecare rugăciune pe care am învățat-o vreodată – și chiar am inventat câteva speciale. Am crezut fiecare cuvânt, mai mult decât am crezut orice în viața mea, atât eram de speriat.

Nu s-a întâmplat nimic. Încă eram lipit de barieră, incapabil să trec prin ea, pentru a mă întoarce în corpul fizic. M-a cuprins panica. M-am agățat, am țipat și am plâns în hohote. După ce totul a rămas fără rezultat, în final m-am liniștit, dar numai pentru că eram epuizat emoțional. Pentru că mă simțeam pierdut, am rămas acolo și m-am odihnit, lipit de peretele rece și solid. Nu știu cât am zăcut acolo, probabil până când mi-a revenit capacitatea de a gândi obiectiv. Dar a revenit. Nu puteam rămâne acolo pe vecie, sau cel puțin nu *voiam* acest lucru.

Părea o situație imposibilă. Unde, oare, am mai întâlnit înainte o asemenea situație imposibilă? Mi-am amintit! Cu ani în urmă, împreună cu un prieten, am cumpărat un avion ale cărui caracteristici nu le cunoșteam. Singurele motive pentru care am

cumpărat acel avion erau prețul mic și starea lui bună. După mai multe zboruri de antrenament în jurul câmpului aviatic, am decis să ne înălțăm pentru acrobații. Aveam parașute împrumutate, așa că am decolat și ne-am ridicat la o înălțime de aproximativ trei mii de metri. Am trecut prin câteva opturi mai lente, câteva loopinguri în picaj și câteva răsuciri. Totul părea în regulă. După ce am luat din nou înălțime, am coborât ușor botul avionului și am tras brusc mansa și direcția, ca să intrăm într-o răsucire lentă orizontală. Apoi, ne-am dat seama că am intrat într-o vrie.

Am centrat mansa, apoi am împins-o înainte – de fapt, procedura acceptată de revenire. Ea funcționase perfect înainte, dar nu de data aceasta. Răsucirea se făcea acum cu o rază mai mică, mai rapidă, transformându-se în zvâcneli. Schimbarea direcției în sens opus rotirii, ambalări bruște de motor, nimic nu avea vreun efect asupra răsucirii. Răsucirea se accentua, iar pământul se apropia rapid. Bill, care s-a uitat în jur de pe locul din față al carlingii, era livid. Îmi urlă, ca să acopere vuietul vântului: „Ar fi mai bine să ieșim de aici".

Eram pregătit s-o fac și eu. Singurul lucru care mă mai reținea acolo câteva secunde în plus era posibila pierdere a avionului, pentru care economisisem atât de mult. M-am gândit că am încercat totul, cu excepția unui procedeu care nesocotea regulile – unicul lucru care nu trebuia făcut, dacă ai intrat în vrie. Să *tragi* de mansă. Deci, ce aveam de pierdut? Am tras mansa! În acea clipă, imediat avionul s-a îndreptat, și-a revenit din răsucire și a început să prindă viteză de zbor. Am continuat astfel, până când solul a fost acolo unde îi era locul. După ce am aterizat în siguranță, ne-am repezit afară din avion și, epuizați, ne-am așezat pe jos. Am intrat într-o răsucire *exterioară*. Niciunul din noi nu văzuse așa ceva, darămite să și încerce s-o facă.

Mi-am amintit de această răsucire exterioară. Am încercat să aplic conceptul atunci când zăceam lipit de barieră. Înainte, sus, jos, la dreapta, la stânga... nu era bine. Mai rămăsese doar o singură direcție, deși, după câte știam, categoric nu era cea mai eficientă. Oricum, o încercare nu putea înrăutăți lucrurile,

așa că am încercat și după doar câteva momente eram din nou în corpul fizic, zguduit, dar în siguranță.

Încotro? Retrospectiv, era evident: îndepărtarea de barieră, înapoi în direcția din care venisem. De ce a funcționat, nu știu. Nu știu nici ce fusese acea barieră. Ne-am putea gândi că poate rugăciunea a avut efect. Doar m-am întors, nu? Dacă m-a ajutat rugăciunea, aceasta nu a fost în maniera în care m-a învățat religia. Niciun înger nu s-a grăbit să-mi vină în ajutor și să-mi aducă alinare.

Cu altă ocazie, când mi-am vizitat fratele și familia lui, am rămas peste noapte la ei. Nu mult după ce m-am retras în camera de oaspeți, m-am culcat pentru că aveam mare nevoie de odihnă. Dacă are vreo relevanță, căpătâiul patului era lipit de peretele ce despărțea camera mea de cea a nepoatei mele, în vârstă de patru ani. Patul ei era de cealaltă parte a aceluiași perete. În timp ce mă întindeam în pat, în întuneric, au început să apară bine cunoscutele vibrații, astfel că am decis să mă strecor afară din fizic pentru o clipă, doar să încerc cum este să fii în această stare, departe de casă.

În momentul părăsirii corpului fizic, mi-am dat seama de prezența a trei ființe în cameră. Pe măsură ce acestea se apropiau, am rămas precaut în apropierea corpului fizic. Începuseră să tragă de mine, nu tare, dar în mod deliberat, curioși parcă de ce voi face. Se distrau de minune pe seama mea.

Am încercat să rămân calm, dar ei erau trei. Nu eram sigur dacă eram în stare să reintru destul de repede în fizic, înainte ca ei să mă tragă de acolo. Așa că m-am rugat. Din nou, am încercat fiecare rugăciune știută.

L-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute. M-am rugat în numele lui Iisus Christos să fiu ajutat. Am încercat să mă rog la câțiva sfinți de care auzisem de la soția mea, care este catolică. Rezultatul? Cei care mă chinuiau râdeau în hohote și își continuau acțiunea asupra mea, cu și mai mult entuziasm.

„Auzi cum se roagă la zeii lui!", chicoti unul dintre ei cu mult dispreț. „Auziți-l!"

Cred că m-am enervat puțin când am auzit ceea ce spunea. Am început să mă retrag și să mă apropii de corpul fizic, apoi să plonjez în el. Nu m-am luptat cu ei, dar, cu siguranță, nu am rămas pasiv. M-am ridicat în capul oaselor în corpul fizic, ușurat că m-am întors. Chiar când stăteam așa, am auzit un plânset de copil, care venea din camera vecină, de dincolo de perete. Am așteptat câteva minute, pentru că speram să vină cumnata mea să calmeze fetița și să o adoarmă din nou. După vreo zece minute, fetița, „J", nu se oprise încă din plâns. M-am ridicat și am intrat în camera vecină. Cumnata mea, care era deja acolo și ținea copilul în brațe, încerca să o calmeze, însă fetița continua să plângă. Am întrebat ce s-a întâmplat și dacă puteam să ajut cu ceva.

„Cred că o să-i treacă în curând", răspunse cumnata mea. „O fi avut un coșmar sau un vis urât și se pare că n-o pot trezi".

Am întrebat-o de când plângea fetița.

„Doar cu câteva minute înainte de a fi intrat tu. Nu i s-a mai întâmplat. De obicei, doarme profund." M-am oferit din nou să o ajut dacă era nevoie și m-am întors în camera mea. Nu peste mult timp micuța „J" s-a liniștit și, evident, a adormit. Să fi fost coșmarul ca o transă al nepoatei o simplă coincidență? Sau poate că este nevoie de o nouă tehnică de rugăciune din partea mea?

Sunt multe asemenea incidente, dar ele au urmat cam același tipar, când am încercat abordarea convențională și acceptată de a mă ruga.

Cu toate acestea, sunt și alte aspecte mai pozitive de relatat cu referire la rai și iad. Dacă ele există, acestea se află, undeva, în Tărâmul II.

În călătoriile non-fizice în Tărâmul II, adesea se află un nivel sau un tărâm prin care trebuie să se treacă, așa cum s-a menționat anterior. Se pare că este partea din Tărâmul II cea mai apropiată de Aici-Acum și, într-un fel, cea mai înrudită cu acesta. Este ca un ocean negru-cenușiu flămând, unde cea mai ușoară mișcare atrage ființe care te mușcă și te chinuie.

Este ca și cum ai fi momeala care plutește în derivă în această zonă vastă. Dacă te miști încet și nu reacționezi la acești

„pești" curioși care vin să te cerceteze, treci prin zonă fără prea multe incidente. Mișcă-te violent și luptă-te, și atunci tot mai mulți rezidenți excitați ai acestui tărâm se reped să muște, să împingă, să tragă, să înghiontească. Poate fi acesta hotarul iadului? Este ușor să tragi concluzia că o pătrundere oricât de scurtă în acest strat apropiat conduce la ideea că „demonii" sau „diavolii" sunt locuitorii principali de aici. Ei par a fi subumani, deși dau dovadă că sunt în măsură să acționeze independent.

Cine și ce sunt ei? Nu știu! Nu mi-am dat silința să stau acolo suficient de mult ca să aflu. Doar prin metoda terifiantă a încercărilor repetate, am găsit calea de a trece prin această zonă, într-o pace rezonabilă.

În aceste lumi – în care gândurile nu sunt numai obiecte, ci sunt totul, inclusiv tu însuți – otrava și perfecțiunea sunt propria ta creație. Dacă ești un criminal fără remușcări, poți sfârși în acea parte a Tărâmului II, unde toți sunt de aceeași teapă. Pentru asemenea persoane, aici va fi, cu adevărat, iadul, fiindcă aici nu vor fi victime inocente sau fără apărare.

Extrapolați acestea, și puteți începe să percepeți miile de variante. Destinația ta spre raiul sau iadul din Tărâmul II pare să fie determinată complet de motivațiile, emoțiile și impulsurile cele mai profunde și *constante* (și poate inconștiente) ale personalității tale. Cele mai consistente și puternice dintre acestea acționează ca un dispozitiv de „ghidare spre acasă", atunci când intri în acest tărâm.

Sunt sigur de acest lucru, fiindcă *întotdeauna* a acționat astfel, când am călătorit non-fizic în Tărâmul II. Acționează întotdeauna așa – fie că vreau, fie că nu. Cea mai mică dorință răzleață, apărută într-un moment nepotrivit, sau o emoție profund înrădăcinată, de care nu eram conștient, abătea călătoria mea într-o „astfel" de direcție. Unele destinații rezultate în acest mod au avut, pentru mine, toate aspectele iadului. Altele însă ar putea fi interpretate drept rai, iar unele, în practică, diferă foarte puțin de activitățile din Aici și Acum.

Deci, dacă Tărâmul II pare să aibă porțiuni de iad și, în general, nu prea împlinește așteptările noastre legate de rai, ce putem spune? Unde trebuie să căutăm indicatorul de direcție? Unde se află Raiul și Dumnezeul pe care Îl venerăm? Să-mi fi scăpat oare ceva? Cu toate acestea, uneori, în timp ce vizitez Tărâmul II, are loc periodic un eveniment neobișnuit. Indiferent unde, în Tărâmul II, evenimentul este același.

În mijlocul activității normale, oricare ar fi ea, se aude din depărtare un Semnal, aproape ca acela al unor trompete heraldice. La acest Semnal toți reacționează cu calm și la apariția lui fiecare încetează să vorbească, sau să mai facă ceva. Este Semnalul că El (sau Ei) trece (sau trec) prin Regatul Său.

Nu se cade în genunchi, în semn de venerare. Atitudinea este, de regulă, absolut normală și prozaică. E vorba despre o apariție cu care toți s-au obișnuit și, a te supune ei, este mai presus de orice altceva. Nu există excepții.

La Semnal, fiecare entitate vie se întinde – impresia mea e că se întind pe spate, cu trupul ușor arcuit pentru a expune abdomenul (nu părțile genitale), cu capul întors într-o parte, astfel încât să nu-L vadă pe El când trece. Scopul pare să fie alcătuirea unui drum viu, peste care să treacă El. Am aflat că, ocazional, El selectează pe cineva din acest pod viu, iar această persoană nu mai este văzută și nu se mai aude nimic despre ea. Scopul acestei expuneri abdominale este expresia credinței și supunerii totale, iar abdomenul este cel mai vulnerabil punct al corpului, sau partea care poate suferi cel mai ușor o traumă. La trecerea Sa nu există mișcare, nici măcar gând. Când trece El, absolut totul încremenește complet, pentru un moment.

În cele câteva dăți când am trăit acest fenomen, m-am culcat și eu alături de ceilalți. În acele momente, gândul să fac altfel era de neconceput. Când trece El, se aude o muzică asurzitoare și ai o senzație de forță vie, irezistibilă, de putere supremă, care atinge paroxismul deasupra capului tău, ca apoi să se atenueze la distanță. Îmi aduc aminte că m-am întrebat odată ce

mi s-ar întâmpla, oare, dacă El ar descoperi prezența mea de vizitator temporar. Nu eram sigur că doream să aflu.

După trecerea Lui, toți se ridică și-și reiau activitatea. Nu se comentează, nu se amintește incidentul, nu se mai gândește nimeni la el. Îl acceptă în totalitate, ca parte normală a vieții lor și aceasta este, de fapt, marea – și totuși, subtila – diferență. Este o acțiune tot atât de obișnuită ca a te opri la semafor într-o intersecție aglomerată, sau a aștepta la o barieră de cale ferată, când se aude semnalul că vine trenul; nu-ți faci griji și totuși simți acel respect tainic pentru puterea reprezentată de trenul care trece. Evenimentul este la fel de impersonal.

Este oare Dumnezeu? Sau fiul Lui? Sau reprezentatul Lui?

În trei rânduri „m-am dus" într-un loc pentru care nu am cuvinte care să-l descrie cu precizie. Din nou apare această viziune, această interpretare, acea vizită temporară a acestui „loc", sau starea de existență ce aduce mesajul pe care l-am auzit de atâtea ori, de-a lungul istoriei omenirii. Sunt convins că acesta poate fi parte din Raiul suprem – așa cum îl concep religiile noastre. Trebuie să fie, de asemenea, Nirvana, Samadhi, experiența supremă relatată nouă de misticii tuturor timpurilor. Este cu adevărat o stare de a fi – foarte probabil interpretată în mod diferit, de către fiecare individ.

Pentru mine a fost un loc, sau o stare de pace pură – și totuși, de emoții minunate. Era ca și cum ai pluti în nori moi și calzi, unde nu există sus sau jos și unde nimic nu există ca element material distinct. Căldura nu se află doar în jurul tău, ci face parte din tine și se manifestă prin tine. Percepția ta este copleșită și orbită de acest Mediu Perfect.

Norul în care plutești este brăzdat de raze de lumină, de forme și nuanțe veșnic schimbătoare și fiecare este plăcută, atunci când te scalzi în ele și când te pătrund. Raze de lumină roșii rubinii, sau unele care se află dincolo de ceea ce știm că este lumina, fiindcă nicio lumină nu a fost *simțită* vreodată ca fiind atât de plină de semnificație. Toate culorile spectrului vin și trec mereu, niciodată nu deranjează, și fiecare aduce o altă

imagine, sau o fericire odihnitoare. Este ca și cum ai fi în norii care înconjoară un înflăcărat și etern apus de soare – și, totodată, o parte din ei – iar odată cu fiecare model schimbător de culoare vie, te schimbi și tu. Tu răspunzi și absorbi eternitatea nuanțelor de albastru, galben, verde, roșu, precum și complexitatea culorilor intermediare. Toate îți sunt familiare. Acesta este locul căruia îi aparții. Aici este Acasă.

Pe măsură ce te miști ușor și fără efort prin nor, ești învăluit de muzică. Nu este ceva de care să fii conștient. Ea e acolo tot timpul și tu vibrezi în armonie cu muzica. Practic, ceea ce ai cunoscut acolo este mai mult decât muzică. Acolo sunt numai acele armonii, pasajele melodice delicate și dinamice, contrapuncte multi-vocale și nuanțe subtile, care evocă în tine emoții clare, profunde. Tot ce-i lumesc lipsește. Coruri de voci ce par umane răsună în cântece fără cuvinte. Motive infinite de melodii pentru instrumente cu corzi, în toate nuanțele de armonii subtile, se întrețes în teme ciclice și totuși cu dezvoltări permanente – iar tu rezonezi cu ele.

Nu există vreo sursă de la care să vină Muzica. Ea este acolo, în jurul tău, în tine, tu ești parte din ea, ea este tu.

Este puritatea unui adevăr de care ai avut parte doar printr-o privire fugară. Acesta este festinul, iar cele câteva firimituri pe care le-ai gustat mai înainte, te-au făcut să speri în existența Întregului. Emoția de nedescris, dorul, nostalgia, sentimentul destinului pe care le-ai simțit aici, când admirai apusul cu nori din Hawaii, când stăteai liniștit în calmul dintre copacii înalți care se unduiau în pădurea tăcută, când un pasaj muzical, sau vreun cântec ți-a reamintit un moment din trecut, când ți-a fost provocată nostalgia după ceva pe care nu-l puteai asocia cu nimic din amintiri, când simțeai dorul după un loc căruia îi aparții – fie el oraș, țară, națiune sau familie – acestea sunt acum împlinite. Ești Acasă. Ești acolo de unde aparții. Acolo unde ar fi trebuit să fii mereu.

Dar cel mai important lucru constă în faptul că nu ești singur. Cu tine, alături de tine, întrețesuți în tine sunt alții. Ei nu au

nume, nu ești conștient de forma lor, dar îi cunoști și ești legat de ei printr-o imensă unică cunoaștere. Ei sunt exact ca și tine, ei sunt tu, și, la fel ca tine, ei sunt Acasă. Simți împreună cu ei – ca și cum ai fi pătruns de blânde unde electrice ce trec prin voi – o iubire totală, din ale cărei fațete ai cunoscut doar segmente și porțiuni incomplete. Doar aici, emoțiile nu au nevoie de etalări intense sau demonstrații.

Dăruiești și primești într-o acțiune automată, fără vreun efort deliberat. Nu este ceva de care să ai tu nevoie sau să fie nevoie de tine. Nu mai este nevoie de vreo „mână de ajutor". Interschimburile decurg natural. Nu ești conștient de diferențele de sex, fiindcă tu, ca parte din întreg, ești atât femeie, cât și bărbat, pozitiv și negativ, electron și proton. Iubirea bărbat-femeie vine spre tine și emană din tine, cea părinte-copii-frați-idoli, idile și idealuri, toate se întrepătrund în unduiri blânde în jurul tău, în tine și prin tine. Te găsești într-un echilibru perfect, pentru că te afli acolo de unde aparții. Te afli Acasă.

Pentru că ești cufundat în toate acestea, dar nu faci parte din ele, ești conștient de sursa întregii tale experiențe, de tine, de vastitatea de dincolo de capacitatea ta de a o cuprinde sau imagina. Aici știi, și este ușor să accepți existența Tatălui. Adevăratul tău Tată. Tatăl, Creatorul a tot ceea ce există sau a existat. Tu ești una dintre nenumăratele Sale creații. Cum și de ce, nu știi. Dar aceasta nu are importanță. Ești fericit, pur și simplu, fiindcă ești în Locul tău Potrivit, căruia îi aparții cu adevărat. De fiecare dată, în cele trei rânduri când am mers Acolo, nu m-am întors de bunăvoie.

Am revenit tot timpul trist și mereu m-am opus. Cineva mă ajuta să mă întorc. De fiecare dată, după ce m-am reîntors, am suferit zile întregi de o profundă nostalgie și singurătate. M-am simțit precum un străin care s-ar afla printre ființele unui ținut unde nimic nu era „corect", unde totul era atât de diferit, de „greșit" în comparație cu locul căruia îi aparții. Simțeam o singurătate acută, o nostalgie înrudită cu dorul de casă.

Atât de profunde mi-au fost aceste sentimente, încât n-am încercat să mai merg iarăși Acolo. A fost acesta raiul?

Odată am încercat să simulez acel Acasă în *această* lume. Mi-am amintit că în copilărie înotam într-un bazin care avea proiectoare dispuse pe pereții bazinului, sub apă, ce dădeau o lumină viu colorată. Mi-am adus aminte foarte clar care bazin dispunea de acele lumini.

Casa noastră de la țară avea un bazin de înot, așa că m-am apucat de lucru. Am instalat proiectoare subacvatice, pe care le-am înzestrat cu filtre colorate. Oricât am încercat, n-am reușit să redau acele nuanțe vii de care îmi aminteam. Era nevoie de prea multă energie electrică. Am introdus, de asemenea, și difuzoare subacvatice, pentru ca atunci când pluteai pe apă, cu urechile cufundate, să auzi muzica venită de la sistemul electronic din casă. Acest lucru reușise destul de bine. Dar nu a fost ca Acolo, sau măcar aproape de ceea ce este Acolo.

Mai era un ultim amănunt. Când am vizitat locul copilăriei, bazinul de care îmi aminteam era tot acolo, dar nu avea lumini subacvatice colorate. Nimeni, nici chiar prieteni mai în vârstă, care înotaseră cu mine atunci în bazin, nu-și amintea ca acesta să fi avut vreodată lumini colorate subacvatice.

Realitate! Realitate!

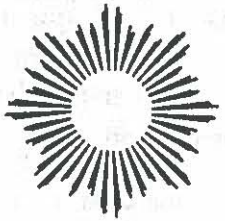

Capitolul 9

ÎNGERI ȘI ARHETIPURI

Una dintre cele mai mari enigme ale acestor întâmplări constă în existența cuiva, sau poate a mai multora, care mă ajutase din când în când în asemenea experimente. Poate ei sunt cu mine mereu, iar eu nu sunt conștient de prezența lor. Nu știu cine sunt aceste ajutoare sau de ce mă ajută.

Cu siguranță, nu par a fi îngeri păzitori, deși o persoană mai convențional orientată i-ar putea interpreta astfel. Ei nu răspund întotdeauna când am nevoie și nici nu răspund mereu la rugăciuni. Țipetele și agoniile mele mentale au adus, uneori, pe unul dintre ei. De altfel, ei mă ajută mai des când nu cer niciun ajutor – sau, când nu-mi dau seama că totuși cer ajutor. Ajutorul pare mai degrabă grija și alegerea lor, decât a mea.

Sunt rareori „prietenoși" – în sensul în care înțelegem noi termenul acesta. Totuși, există un sens definit de înțelegere, cunoaștere și scop în acțiunile lor pentru mine. Nu simt din partea lor nicio intenție de a-mi vrea răul și am încredere în indicațiile date. Mare parte din ajutorul primit a fost acordat subtil.

De pildă, „mâinile" care m-au ridicat în sus, pe dealul către casa doctorului Bradshaw, m-au ajutat, evident, să realizez ceea ce doream. Cu toate acestea, chiar înainte de ajutor, am văzut pe cineva care stătea în poziție yoga, cu robă și turban. Să fi fost acesta „ajutorul"?

În Capitolul 10, aceluiași om în robă – cu ochi și față obsedant de familiare, care a răspuns cu prezența lui la chemările mele disperate, atunci când voiam să scap de acei „paraziți" – i-a păsat prea puțin de suferința mea emoțională. Totuși, era clar că

venise să mă ajute. A venit ca rezultat al problemei *mele*. Totuși, nu mi-a oferit nicio vorbă de alinare și nici nu a încercat să mă liniștească. Nu l-am văzut niciodată pe cel care m-a ajutat în voiajul făcut pentru a-l vizita pe doctorul Gordon în Tărâmul II. I-am simțit mâinile și i-am auzit vocea, nimic altceva. Același lucru s-a întâmplat cu ajutorul care, peste o săptămână, atunci când încercasem să merg din nou la dr. Gordon, comentase că făcusem deja acea călătorie. Fără îndoială că există o acceptare inerentă a acestui ajutor. Rareori mi s-a întâmplat să mă întorc și să-l identific pe cel care mă ajuta. Pare un lucru mai degrabă normal.

Cei doi tineri care m-au dus la apartamentul unde se făcea ședința de spiritism nu par să intre în această categorie. Aveam simțământul clar că au venit acolo doar cu acel scop precis, și pentru nimic altceva. Aceasta evidențiază următoarea particularitate. Dintre toate ajutoarele pe care le-am văzut suficient de des pentru a le putea identifica, doar pe unul singur am fost capabil să-l recunosc a doua oară. În vizita mea la Agnew Bhanson, în Tărâmul II, cineva m-a ținut într-o poziție ca să-l pot vedea. Senzația unor mâini care m-au prins cu blândețe, dar ferm, era foarte puternică. Aceleași mâini care m-au întors să plec, la fel cum este ghidat un nevăzător, nu puteau fi mai vii de atât. A fost un alt caz, când un ajutor a răspuns la o anumită dorință a mea.

În momentul când m-am panicat, am țipat și m-am rugat, pentru că mă aflam la acea barieră pe drumul de întoarcere, nu a venit niciun ajutor. Când am fost tracasat și chinuit atât de sălbatic de acele entități, nu am primit ajutor. N-am fost ajutat nici când mă atacaseră acele ființe sălbatice și răuvoitoare. Mai precis, dacă m-au ajutat, nu mi-am dat seama de acest lucru.

Care este diferența? Cum decid „ei" când să mă ajute, sau când să mă lase singur? Nu știu! Dar, mai ales, cine a fost cel care a insistat cu calm să mă întorc în fizic, când pluteam în acea aparentă eternă fericire? Nu știu dacă ar trebui să fiu recunoscător sau trist pentru ajutorul din acel caz special.

Pe „Gazda" (din Capitolul 12) nu o clasific drept un ajutor de același fel – deși poate că fusese. El este unul dintre aceia

pe care știu că l-aș recunoaște cu ușurință, dacă l-aș vedea din nou. Era diferit, prin faptul că mi-a dat impresia de caldă amiciție și camaraderie, dar, într-un fel, nu era la fel ca mine – era mai în vârstă și mai versat. Era diferit, prin faptul că a apărut și mi-a oferit ajutorul.

Aceasta a fost una dintre puținele dăți în care opțiunea a fost a mea. Curios, în alte situații când aveam mare nevoie de ajutor, n-a apărut nimeni – spre exemplu, în experiențele înfricoșătoare când părea că mă aflu în corpul fizic al altcuiva (Capitolul 12). La o privire superficială, aceasta părea a fi o situație extrem de serioasă, care necesita ajutor imediat. Notele mele nu conțin nimic altceva decât eliberarea prin propriile mele eforturi. Nu există până acum un mod clar de ajutorare.

Iată unele dintre multe alte relatări din notele mele, care pot ilustra anumite aspecte ascunse, referitoare la ajutoare.

14.09.1958

Seara devreme, pe verandă, intru în sistemul de relaxare. Se instalează imediat vibrațiile de înaltă frecvență. Experimentat ieșirea și intrarea rapidă din și în fizic. Într-una dintre ieșiri am dificultăți la intrarea în fizic. Două mâini îmi prind coapsele și mă răsucesc în poziția normală. I-am mulțumit mental, dar nu știu cine a fost.

18.03.1962. După-amiază

E.W. era la noi într-o vizită și amândoi ne-am decis să ne odihnim înainte de cină, cam pe la cinci după-amiază. Am intrat în camere alăturate. Aproape imediat după ce m-am culcat, am auzit voci, ca și cum E.W. discuta ceva cu altcineva. Credeam atunci că-l aud cum vorbea fizic cu o altă persoană, afară, pe hol. (E.W. mi-a spus că s-a culcat imediat, că n-a vorbit cu nimeni înainte de a adormi și nu-și aducea aminte deloc de eveniment). Imediat după ce am auzit această conversație în surdină, am ieșit din corp și o voce îmi vorbea aproape peste umăr.

„Dacă simți că trebuie să știi, bănuiesc că va trebui să-ți spunem."

Am simțit cum cineva mă ia de braț, iar eu l-am urmat de bunăvoie. Am parcurs o distanță care mi s-a părut mare, apoi ne-am oprit într-o casă întunecată. Impresia mea distinctă era că aici se afla un club, o asociație, o confrerie, sau un ceva asemănător. Erau niște oameni tăcuți într-o cameră, la dreapta, și se părea că știu de existența altora, undeva, mai sus, la etaj. Cum stăteam acolo și așteptam, ceva asemănător unui proiector de film de 16 mm a pornit și am văzut un cadru alb, proiectat pe un perete sau pe un ecran, de dimensiune asemănătoare celei de la cinematograf. Scris de mână, negru pe alb, era acest mesaj:

Pentru rezultate paranormale pure,
ia șase picături dintr-o substanță chimică,
într-un pahar de apă.

Am devenit extrem de incitat și m-am dus la proiector să încerc să-l rulez înapoi și să recitesc mesajul, ca să fiu sigur că l-am înțeles corect. Am tot încercat să găsesc butonul de inversare, dar n-am reușit să-l găsesc. (Imaginea dispăruse deja). Atunci am văzut cum filmul începea să se desfășoare pe podea și am crezut că am stricat mecanismul, când am umblat la el. Acest lucru m-a enervat și, ca să evit neplăcerile, m-am întors și m-am reintegrat cu ușurință.

03.05.1960. După-amiază

Stau întins, complet treaz, iar vibrațiile se accelerează, până devin doar o senzație de căldură. Stau cu ochii închiși. Eram pe punctul de a mă ridica din fizic, când două mâini mi-au ținut în fața ochilor închiși, o carte. Cartea a fost răsfoită cu repeziciune, întoarsă pe toate părțile, ca să pot vedea că era o carte. Apoi, a fost deschisă și am început să citesc. Esența celor citite era că, dacă doream să retrăiesc voluntar o anume stare, era necesar să re-creez sentimentul trăit într-o experiență similară, care a avut loc în trecut (adică, exista în memorie). Am interpretat aceasta ca și cum trebuia să te gândești la „ce ai sim-

ţit" atunci, mai degrabă decât la detaliile incidentului. Mi-au fost arătate câteva exemple, ca apoi, treptat, pe măsură ce vibraţiile slăbeau, cartea să fie văzută tot mai neclar şi, oricât încercam, n-am mai putut continua să citesc. În cele din urmă, m-am ridicat fizic şi mi-am scris notele.

09.03.1959. Noaptea

Cum eram întins în întuneric, cu vibraţii foarte puternice, într-o întunecime specială pe care o puteam „vedea" cu ochii închişi, întunericul a început să se lumineze într-un punct, ca şi cum s-ar îndepărta nişte nori prin rostogolire înapoi, pentru ca, în final, să apară o rază albă de lumină, de undeva, de deasupra capului meu. (Puteam încă auzi gălăgia produsă de activităţile din casă ale familiei şi eram total conştient de spaţiu-timp. Eram încă în corp şi complet conştient.)

Deodată am devenit surescitat, dar am reuşit să rămân pe loc. Din centrul razei albe, tocmai în locul unde atingea norii, a început să se înalţe un vârf de munte. Mi-am făcut curaj şi am întrebat care era răspunsul fundamental la întrebările mele de bază. Nu ştiu de ce am făcut-o, dar se părea că aşa ar trebui *să fac. Pe când aşteptam răbdător, o voce frumoasă, profundă – deşi nu tocmai voce şi, desigur, nu vocea conştiinţei mele – mi-a răspuns.*

„Eşti absolut sigur că vrei să ştii?" Venea mai degrabă dinspre raza de lumină. Am răspuns că eram sigur.

„Eşti destul de puternic să primeşti adevăratele răspunsuri?" Vocea avea o mică inflexiune, dar era lipsită de emoţie.

Am răspuns că da, cred că sunt. Am aşteptat, deşi mi s-a părut că a trecut foarte multă vreme, până ce vocea a început să vorbească din nou.

„Întreabă-l pe tatăl tău despre marele secret."

Tocmai când am început să întreb care era înţelesul exact al acestui răspuns, cineva din familie a venit zgomotos în sus pe scări şi a aprins lumina pe holul din faţa camerei. Odată cu aprinderea luminii, raza albă a început să păleascu încet, oricât de mult am încercat să o fac să rămână, iar norii s-au schimbat

din cenuşiu, în negru. Când norii au dispărut total, am deschis ochii. (Nu am avut nicio trecere de la „viziune" la somn şi apoi la starea de veghe. În toată această perioadă fusesem treaz, aşa cum definim această stare). A fost, într-adevăr, o experienţă emoţionantă, dar nu poate fi numită ieşire din corp.

De atunci, am analizat întâmplarea din două direcţii. Am încercat să re-creez experienţa, dar fără succes. În al doilea rând, i-am scris tatălui meu fizic, care era încă în viaţă şi care era interesat de aceste evenimente. I-am pus întrebarea fără să-i dau sursa. Mi-a răspuns oarecum evaziv şi mă informa că ar fi cel puţin cincizeci de răspunsuri, aşa că mă întreba pe care îl doream. De altfel, şi celălalt „tată" va trebui să-mi dea un răspuns, la un moment dat.

15.03.1959. Noaptea

În timp ce încercam să continui, iată ceea ce s-a întâmplat. Stăteam întins în procedeul de relaxare şi repetam mental cuvintele, „Tată, ghidează-mă. Tată, spune-mi secretul cel mare". După câteva minute, am o bruscă pierdere a conştienţei şi mă trezesc într-o cameră cu plafon înalt, cu grinzi. Am părăsit casa şi am traversat o platformă, către un fel de vehicul (ca un tren) care aştepta, apoi m-am oprit şi m-am întors. Cineva mă strigase. Alături de mine, în picioare, era o femeie slăbuţă, cu pielea mai închisă la culoare, într-o rochie lungă, sau o robă. Prima mea impresie a fost că era o negresă cu trăsături mici şi regulate, cu păr lins, de culoare închisă şi cu breton. (Dacă privesc retrospectiv, îmi dau seama că putea fi egipteancă sau din Orientul Mijlociu, dar nu orientală, dacă mă ghidam după structura ochilor ei.)

Ea mi-a spus că făcusem ceva greşit, cu implicaţii mai mult spre ceva eronat, decât malefice. Am întrebat-o despre ce era vorba şi mi-a spus că-mi va arăta. Am început să ne mişcăm şi am ocolit colţul unei clădiri mari. Am păşit într-o curte mare, pavată. Ne-am oprit, şi era exact ca şi cum am fi privit un film color tridimensional, în mărime naturală.

Un grup de oameni stătea în partea stângă și dădea impresia că erau autorități. La dreapta, întinsă pe jos în curte, se afla o fetiță cu păr închis la culoare, de aproximativ 12-13 ani. Părea legată, sau cumva neajutorată. Eram și eu în scenă, pentru că stăteam lângă femeie și priveam. Simțeam fiecare acțiune și emoție a acelui „Eu" din scenă.

Oamenii autorității i-au spus Eu-lui meu de acolo să execute anumite acțiuni dăunătoare fetiței. El simțea că n-ar trebui, iar fata se ruga de el să n-o facă. Așa că s-a adresat oficialităților, încercând să evite să execute ordinele. Autoritățile erau total indiferente la tot ce se întâmpla, dar mai ales la lacrimile fetiței. Ei i-au declarat că, dacă nu îndeplinea el acea acțiune (religioasă?), urma să vină alții și o vor face aceia. Au adăugat că ar fi mai bine pentru fetiță să o îndeplinească el, decât cei care vor veni, fiindcă va fi mai puțin rău pentru ea. Cu inima îndoită, Eul din scenă s-a întors și a executat ordinul autorităților. După câteva momente, femeia m-a condus afară din curte și ne-am aflat din nou pe platformă. (În clipa părăsirii curții, am pierdut orice contact cu Eul din scenă).

„Ei, acum înțelegi?", întrebă femeia.

Uluit, i-am declarat că nu am înțeles, iar ea se uită la mine lung, și mai degrabă trist, după care s-a întors și a plecat. Pentru că nu știam ce să fac, m-am gândit la corpul fizic, însă mi-a trebuit mult timp să mă întorc, dar, în cele din urmă, am reintrat în corp. M-am ridicat și m-am gândit îndelung la cele întâmplate. Cine era femeia? Care era marele secret? Dacă privesc la istoria vieții mele de aici, cred că încep să știu.

18.08.1961. După-amiază

Din nou mâinile și cartea. De această dată, la birou. Ora trei după-amiază, vreme ploioasă și umedă, dacă asta are vreo însemnătate. Vibrațiile apăruseră, eram complet conștient și treaz. Clipeam din ochii fizici și mă uitam la ceas, pentru a mă verifica și controla. Am închis ochii. Timpul trecea normal. Din nou, mâinile îmi plasează cartea în fața ochilor închiși. Cartea era întoarsă, răsfoită repede și ținută în multe poziții, cu mișcări

ușor de urmărit, ca să fie sigur că recunosc că era o carte. M-am gândit să încerc să-i văd titlul și, prompt, cartea a fost ținută astfel încât să-l văd, dar literele erau prea mici, sau eu eram prea miop. Oricât încercam, nu puteam să-l citesc.

În cele din urmă, am renunțat, iar cartea a fost deschisă și am putut să văd ambele pagini tipărite. Am încercat iarăși să o citesc, dar textul nu-mi era clar. Apoi, am sugerat mental că aș putea citi, dacă aș lua literă cu literă. Drept răspuns, o literă a sărit din rând și a zburat pe lângă mine, așa că abia am văzut-o. Am încercat iar și iar, cu multă grijă, și cu greutate am deslușit patru cuvinte: „Evocă ființe nefericite prin ...".

Am încercat din nou și din nou să citesc mai mult, dar era evident că mă concentram prea tare, pe măsură ce devenea tot mai greu. Am observat valul de nori mari, albi, deasupra mea, iar asta mi-a distras atenția. Ploaia s-a oprit. Începuse să se însenineze. Voiam să ies și să mă înalț, printre munții și văile de pe cer. Cu aceasta, am început să mă ridic ușor.

Mâinile au închis cartea, au luat-o și atunci îmi apăru în minte un gând îngăduitor, amuzat și prietenos: „Ei, dacă zborul într-acolo este atât de plăcut, atunci du-te". Era ca și cum, pe moment, un învățător renunțase să mențină trează atenția unui copil care era prea neliniștit pentru a se concentra.

Am țâșnit afară prin ușă, sus spre cer, și m-am simțit minunat printre nori, după care m-am reîntors în fizic, fără niciun incident. (Norii erau într-adevăr acolo, sus, după ce am revenit în corp fizic – exact așa cum îi percepusem, deși când am început experimentul, fusese înnorat.)

Poate că, într-o bună zi, cei care m-au ajutat se vor identifica. Bănuiesc că răspunsul ar putea fi surprinzător.

Capitolul 10

ANIMALE INTELIGENTE

De-a lungul istoriei umane, relatările au concordat una cu alta. Există demoni, spirite, drăcușori, vârcolaci și tot soiul de entități subumane, care mișună în jurul oamenilor, ca să le facă viața mizerabilă. Să fie acestea, mituri? Halucinații? Haideți mă car o dată să nu respingem acest subiect, înainte de a-l examina cu mai multă atenție. Poate că toate aceste lucruri își au originea în imaginație. Întrebarea este: din ce surse își făurește imaginația aceste ființe? Următoarele extrase din notele mele oferă mai multe posibilități.

18.04.1960. Dimineața

În jurul orei zece, stăteam întins pe canapea. Am început relaxarea fracțională. Camera strălucea în lumina dimineții. La jumătatea celei de-a doua încercări, au început vibrațiile. După un moment de „acordare" (cu maxilarul), mi-am deschis ochii fizici, să văd dacă vibrațiile continuau. Așa era. Cu ochii fizici deschiși, m-am decis să încerc să „mă ridic" din corpul fizic și să văd ce se întâmpla cu vederea mea. Ceasul era vizibil. Conform secundarului, orientarea în timp era normală. Eram cam la douăzeci de centimetri de corpul fizic, când – cu coada ochiului – zăresc o mișcare. Pe lângă corpul meu, venea un trup care părea să aibă formă umană. (Întorcând ochii spre dreapta, am putut să-i văd numai jumătatea inferioară a corpului). Era gol, fără haine și de sex masculin. Părea în vârstă de zece ani, cam de un metru înălțime, picioare subțiri, cu puțin păr pubian și organele genitale nedezvoltate.

Calm, ca și cum ar fi fost o apariție de fiecare zi – ca un băiat care încalecă pe calul lui preferat – și-a azvârlit un picior peste spatele meu și se urcă pe mine. Îi simțeam picioarele în jurul mijlocului și trupul lui mic lipit de spate. Am fost atât de surprins, încât nu am apucat să mă tem. (Poate din cauza mărimii lui!) Am așteptat rigid, mi-am rotit ochii spre dreapta și i-am văzut piciorul drept care atârna în lungul corpului meu. Piciorul arăta precum cel al unui băiat de zece ani, perfect normal. Încă mai pluteam chiar deasupra corpului fizic și mă tot întrebam îngrijorat ce, sau cine, putea fi? „El" părea să nu-și dea seama de faptul că aveam cunoștință de prezența lui – sau, dacă își dădea seama, nu-i păsa. Simțeam că nu trebuia să mă confrunt cu el, oricine ar fi fost, într-un mediu în care, evident, era mai în largul lui decât mine, așa că m-am retras repede în corpul fizic, mi-am întrerupt vibrațiile și am început să scriu aceste însemnări.

Nu știu ce era. Mi-am dat seama că nu avusesem curajul să mă întorc și să mă uit mai bine la „el" (măcar dacă aș fi avut!). Avea, cu siguranță, formă umanoidă, dar, dacă mă gândesc mai bine, nu părea să aibă inteligență umană. Părea mai mult un animal, sau... M-am simțit insultat de totala siguranță cu care a venit și s-a urcat pe mine. Părea convins că nu va fi descoperit, probabil după lungi asocieri cu oameni cărora le era invizibil. Dacă a fost o halucinație, a fost o imaginație foarte reală – în plină zi, cu secundarul care mătura parcă cadranul ceasului și cu posibilitatea de a relata, folosind două dintre simțurile fizice.

28.04.1960. Noaptea

La aproximativ șapte treizeci, la birou, în timp ce folosesc procedeul numărătorii, vibrațiile s-au instalat ușor. Am început să ies din fizic cu grijă și am simțit că s-a urcat ceva pe spatele meu! Mi-am adus aminte de micuțul de dinainte și, desigur, nu doream să încerc să merg undeva cu el pe spatele meu. Am lăsat vibrațiile să continue și m-am întins în jos, pe o parte, ca să-l prind de picior, fără să fiu sigur că mâinile mele non-fizice nu vor trece prin el. Am rămas surprins când mâinile mele au atins

ceva! Consistența simțită era ca de carne, avea temperatura normală a corpului și era cumva ca de gumă; părea că se putea întinde.

Am tras, dar cu cât trăgeam mai tare, cu atât se întindea tot mai mult. În cele din urmă, am crezut că am reușit să-l trag complet de pe spate, cu excepția unui picior ce părea încă sub corpul meu. Apoi, am reușit să scot și piciorul, după care am împins întreaga masă pe un raft de lângă canapea. (Părea încă foarte vioi). Mi s-a părut că încearcă să se cațere din nou pe mine, așa că am încercat să-l țin departe. Devenise o luptă serioasă (fără răutăți din partea sa, făcea doar eforturi să ajungă din nou pe mine) și am început să intru puțin în panică. Îmi ajunsese până peste cap! M-am gândit să aprind chibrituri și să încerc să-l ard, sau să fac altceva, orice. Părea că nu pot să-l împiedic să se urce pe mine, până în momentul când am reintrat în corpul fizic.

Am discutat episodul cu unele persoane și am urmat diferitele lor sfaturi. Am încercat să rămân calm, deși nu era ușor. Mi-am făcut cruce de câteva ori, fără efect. Am repetat frecvent și fierbinte Tatăl Nostru, dar acest fapt nu l-a ținut departe de mine; atunci am țipat după ajutor.

Apoi, pe când încercam să-l țin departe pe primul, un al doilea s-a urcat pe spatele meu. În vreme ce îl țineam pe primul cu o mână, m-am întins înapoi și l-am smuls și pe al doilea de pe mine, ca apoi să plutesc în mijlocul biroului, cu câte unul în fiecare mână și să țip după ajutor. M-am uitat atent la fiecare, dar cu cât mă uitam, cu atât fiecare se transforma în copia fidelă a uneia din cele două fiice ale mele. (Psihiatrul va avea cu ce să se distreze!) Brusc, am înțeles imediat că acesta era un camuflaj deliberat din partea lor, cu scopul de a-mi crea o stare emoțională care să mă determine să fac uz de iubirea părintească față de fetele mele și, astfel, să mă împiedice să le mai fac ceva.

În clipa în care mi-am dat seama de trucul lor, cei doi nu mai păreau a fi fiicele mele. Disperat să găsesc o soluție, m-am

gândit la foc, și acest lucru părea să ajute puțin. Cu toate acestea, mi-a făcut impresia că amândoi se amuzau, ca și cum nu aș fi putut să le fac vreun rău. Deja plângeam în hohote și ceream ajutor. Apoi, cu coada ochiului, văd pe altcineva care venea. La început am crezut că mai venea unul, dar acesta era, în mod sigur, un om. S-a oprit la o distanță mică și, cu o expresie foarte serioasă, a privit atent la tot ceea ce se întâmpla. M-am uitat bine la el. Mai întâi, ochii lui mi s-au părut foarte familiari. Mi-au amintit de un văr din partea tatălui, cu tenul deschis la culoare, puțin slăbit. Avea părul tăiat egal, foarte scurt, inclusiv bretonul de pe frunte. Purta o robă închisă la culoare, lungă până la glezne. Nu am putut să-i văd picioarele.

Prima mea reacție a fost că a venit să ajute „entitățile" – ceea ce m-a speriat și mai tare. Încă mai hohoteam de plâns, când el se apropie încet de noi; căzusem în genunchi, cu brațele întinse și țineam la distanță cele două ființe mici. Omul, foarte serios, nu mi-a spus o vorbă, nici nu părea să privească în direcția mea. În momentul în care s-a apropiat, am încetat să mă mai lupt, m-am prăbușit la podea și am cerut ajutor. Fără să mă bage în seamă, le-a ridicat puțin pe acele ființe mici, le-a ținut în câte o mână și le-a privit. Așa cum le ținea, ființele păreau că s-au relaxat, iar membrele și gâtul le atârnau înmuiate. Printre hohote de plâns i-am mulțumit, apoi m-am deplasat deasupra canapelei, m-am strecurat în fizic – deși încă simțeam vibrațiile – m-am ridicat în picioare și am privit împrejur. Camera era goală.

După ce m-am gîndit timp de douăzeci și patru de ore la acest eveniment, am ajuns în cele din urmă la unele speculații. Exista posibilitatea ca totul să fi fost o halucinație, sau un vis suprapus peste starea mea de completă conștiență. Dacă este așa, pot înțelege ce dificultăți au paranoicii în distingerea realității. Dacă este un simbolism, acesta este destul de evident. „Entitățile" din jurul meu nu sunt decât propriul meu produs. Vizualizarea lor drept copiii mei este greu de interpretat în orice alt fel în afară de acela că sunt copiii mei (eu i-am creat, sunt copiii mei). Prin urmare, ei îmi aparțin și nu sunt nici buni, nici răi.

Încă nu știu ce sunt! Sunt ei părți disociate din mine, sau entități create de tiparele gândurilor mele obișnuite? Ce să fac cu ele? Pe cine reprezintă omul în robă? E nevoie de mai mult de douăzeci și patru de ore să înțeleg. Cu toate acestea, data viitoare – dacă va mai fi vreuna – voi încerca, desigur, să mă mențin obiectiv și calm, cu mai puțină teamă și cu o abordare analitică.

21.05.1960 Noaptea

Stăteam întins, profund relaxat, seara târziu în dormitor. Vibrațiile au început uniform și remarc rapid piciorul mic, aruncat peste corpul meu (presupun ne-fizic). Am simțit micuțul trup cum atârna pe spatele meu. M-am întins cu grijă pe spate (non fizic?) și am simțit un spate mic suprapus peste al meu. Am bătut ușor pe micul umăr (cu intenția de a mă face înțeles) și am ridicat cu grijă trupul mic, pe care l-am împins departe de al meu. Am așteptat, dar nu s-a mai întors și nu a încercat să se apropie. Fără să aștept să-mi mai forțez norocul, am reintrat în fizic, m-am ridicat și am scris aceste note.

27.05.1960. Noaptea

După ieșirea din corp, am simțit iarăși una dintre entitățile ca de gumă, pe spate. Fără vorbe sau acțiune de vreun fel, doar corpul mic strâns lipit de spatele meu. De această dată, n-am mai fost atât de speriat și am reușit să trag încet de entitate. Am tras și (urmând sfatul insistent al câtorva persoane mai înclinate spre teologie decât mine) m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute. Din nou, entitatea s-a întins, pe măsură ce trăgeam, dar nu s-a detașat complet. Mi-am amintit de gândul de a vizualiza focul – care nu părea de prea mare folos, dar care a ajutat puțin. Apoi, am încercat să mă gândesc la electricitate. Am vizualizat două sârme încărcate cu înaltă tensiune. Mental, le-am înfipt în acea parte a entității pe care o trăsesem de pe mine. Masa s-a dezumflat imediat, a devenit moale și părea că moare. Pe măsură ce murea, ceva de forma unui liliac a trecut, cu un țipăt, pe lângă capul meu și a zburat afară pe geam. Am simțit

că am învins. Foarte ușurat, m-am întors la planul fizic, m-am reintegrat și m-am ridicat (fizic).

25.08.1960. Noaptea

În această călătorie, s-a întâmplat din nou. Tocmai ieșeam din fizic, când mai multe „lucruri" s-au atașat de diferite părți ale corpului meu (non-fizic). Zic lucruri, deoarece era întuneric total și nu puteam – sau nu doream – să văd. Păreau asemănători unor peștișori de aproximativ douăzeci sau douăzeci și cinci de centimetri lungime, care s-au atașat de mine ca niște paraziți. I-am tras jos și i-am împins cât puteam de departe, dar ei (sau alții) reveneau imediat. Nu erau răi, doar foarte sâcâitori. În cele din urmă, m-am întors în fizic, pentru a scăpa de ei.

03.11.1961. Noaptea

Am descoperit ceva nou despre aceste „lipitori". Există aproape un întreg nivel în care se află; uneori treci prin acest strat – dar de cele mai multe ori nu, sau treci atât de repede, încât nu ești reperat. De această dată, m-am oprit chiar în mijlocul stratului, iar „peștii", atrași de mine, au năpădit ciorchine. În loc să reacționez ca mai înainte, de data aceasta am așteptat, pur și simplu, complet nemișcat. După câteva momente, s-au dezlipit și au plecat. Apoi nimic, doar întuneric. Am început să mă mișc și s-au întors! M-am oprit, am așteptat, și din nou au plecat. De data asta m-am mișcat mai încet. Unul sau doi au revenit, dar asta a fost tot. M-am deplasat apoi în sus și mai departe, spre alte locuri. Era ca și cum aș fi fost o momeală, într-un ocean plin cu pești.

13.07.1960. Noaptea

Această experiență trebuie neapărat notată, deoarece ar putea fi importantă într-un fel. Mă aflam în pat, noaptea târziu, cu soția alături, într-o cameră de hotel din Durham. Eram pe punctul de a adormi, când simt pe cineva, sau ceva, în cameră. Fără să-mi dau seama, la început, de ce se întâmplă, m-am repezit din pat să mă apar pe mine și pe soția mea. Am fost atacat

imediat de ceva pe care nu-l puteam vedea în întuneric. Se lupta ca un animal, adică încerca să muște și să zgârie, astfel că un interval de timp, ce părea o eternitate, ne-am luptat în tridimensional, prin camera de hotel. Nu puteam să văd în camera întunecată (sau erau ochii mei închiși?). În timp ce mă luptam – și doar datorită unei hotărâri ferme – l-am împins pas cu pas la fereastră și l-am azvârlit afară. Aparent, nu avea caracteristici sau inteligență umană. Părea a fi un animal de vreun metru și douăzeci lungime, ca un câine mai mare. După ce am scăpat de el, am rămas puțin lângă fereastră, apoi m-am întors și mi-am dat seama, pentru prima oară, că nu eram în corpul fizic. (Mâna mea trecuse prin fereastra închisă!) Am plutit spre pat, iar acolo erau două trupuri sub pleduri. M-am apropiat de ceasul de pe noptieră și pe cadranul fosforescent am văzut că era ora două și treizeci și cinci. Mi-am amintit că eram culcat mai aproape de noptieră, așa că am plutit într-acolo, am coborât, m-am rotit și am fost înapoi „înăuntru". M-am așezat fizic, iar camera era liniștită, întunecată și goală. M-am uitat la ceasul de pe noptieră. Era ora două și treizeci și opt.

27.10.60. Noaptea

M-am culcat obosit, târziu, în jurul orei unu și jumătate dimineața. Mi-am impus mental să nu mai am „activități". Chiar când începusem să adorm (fără a fi conștient de trecere prin secvențe, fără a remarca o separare de fizic, dar totuși cu un sentiment prealabil de eliberare), am fost atacat de ceva. Aparent, nu avea personalitate și nici nu-l puteam vedea. Cu toate acestea, știam că era extrem de periculos, simțeam că avea intenția de a-mi „lua" ceva care era al meu, dar voia mai întâi să scape de „mine" (nu neapărat de „eu-l" fizic, ci de acel „eu" care este capabil să acționeze independent de fizic). Această luptă nu era ca și cum trebuia să te ferești de un animal. Era o luptă fără vreo regulă, fără zgomot, înspăimântător de rapidă, în care celălalt căuta orice slăbiciune ae-a mea.

La început, total uluit, n-am reacționat cu sălbăticie. Am

încercat doar să mă apăr. Cu toate acestea, „lucrul" care se lupta cu mine părea să se miște de la un centru nervos la altul, iar presiunea aplicată, ca și unele dintre prinsorile sale erau groaznice. Știam că dacă nu reacționez, prin luptă, voi pierde, și a pierde părea tot atât de vital ca pierderea existenței.

Atunci am început să mă lupt cu aceeași intensitate, sălbatic și cu disperare. Acel ceva cu care mă luptam îmi cunoștea toate punctele slabe și se folosea de ele. Ne-am luptat un timp care mi s-a părut ore și, treptat, am simțit că aș putea cu adevărat să pierd. Simțeam că așa nu se mai putea continua și mi-am dat seama că eram, cumva, în afara fizicului. Pe măsură ce luptam, am condus bătălia în direcția corpului meu fizic. Când eram deja foarte aproape și chiar deasupra lui, am căzut înapoi „în" corp. A fost singura cale la care mă puteam gândi ca să sfârșesc lupta, fără să pierd.

Mi-am deschis ochii fizici și m-am ridicat în șezut. Camera era goală și liniștită. Lenjeria de pat nu era șifonată, astfel că, evident, nu fusese nicio mișcare fizică reală. Alături, soția dormea netulburată. M-am sculat și m-am plimbat prin cameră, apoi m-am uitat spre hol. Totul părea normal.

Putea să fi fost un vis. Dacă e așa, fusese foarte viu și desigur că nu a urmat modelul specific viselor pe care le am. (Demult am început să recunosc tipul de vise de descărcare, cele care reflectau tensiunile de peste zi, sau anxietățile interioare simțite îndelung, ce se pot lega fie de un feedback, fie de veșnicele „palavre ale mintii".) Totuși, potrivirea perfectă a camerei ca fundal pentru acțiune, plus controlul conștient al acțiunii tind să nege conceptul de vis.

După circa douăzeci de minute de autoliniștire, m-am întors în pat. Era normal să nu mă tragă inima să adorm din nou. Nu voiam să reiau lupta. Nu cunoșteam nicio metodă de a o preveni. Am încercat ceea ce mi s-a părut a fi singurul răspuns. (Alternativa ar fi fost să stau treaz toată noaptea, dar eram prea istovit.) Am stat întins și am repetat, „Mintea și trupul îmi sunt deschise doar forțelor constructive; în numele lui Dumnezeu și

al binelui voi adormi și voi avea un somn calm și odihnitor". Așa s-a și întâmplat, iar dimineață m-am trezit la ora obișnuită. Înainte de a adormi, am repetat fraza de cel puțin douăzeci de ori.

Folosirea unor asemenea expresii indică seriozitatea și îngrijorarea pe care le-am simțit în acea vreme, recunoscute ca atare de cei care mă cunosc bine, prin aceea că am avut nevoie să cer ajutorul și ocrotirea în maniera în care am făcut-o.

Adevărul este că nu am avut nicio altă variantă. Dacă stau să mă gândesc, încă nu pot găsi o alternativă și nici nu cunosc vreo altă metodă, loc, persoană sau vreo practică religioasă (de care să fiu sigur), drog, sau orice altceva din bagajul meu de cunoștințe, experiență sau informație care ar garanta o protecție absolută împotriva a ceea ce m-a atacat.

Cu toate acestea, trebuie să existe ceva în afară de „a riposta" în autoapărare, chiar dacă nu știi împotriva cui lupți. Era același mecanism de apărare, pe care l-ai folosi dacă ai fi atacat noaptea de vreun animal în junglă. Nu te oprești în mijlocul luptei să găsești metoda de a lupta. Nu te oprești să afli ce anume te-a atacat. Pentru a te salva, te lupți cu ceea ce ai la îndemână în momentul în care animalul atacă. Te lupți disperat, fără să te gândești cum să lupți, de ce lupți și cu cine te lupți.

Ai fost atacat; atacul neprovocat pare să indice, prin el însuși, faptul că, indiferent cine sau ce te atacă, nu este binevoitor, altfel nu te-ar atacă în acest mod. Apărarea este automată, instinctivă, cu niciun alt gând decât supraviețuirea, care se bazează pe premisa că este rău să te predai cuiva, sau la ceva ale cărui trăsături le detești (în aparență atac neprovocat, din dorința oarbă de a ucide).*

* În ultima vreme, vizita „demonilor" s-a rărit.

Capitolul 11

DAR SAU POVARĂ?

În timpul experimentărilor din primii ani a început să se manifeste un efect secundar. Nu era o activitate propriu-zisă, în afara corpului, ci avea loc în stările de profundă relaxare, înaintea oricărei separări. În domeniul respectiv de specialitate, fenomenul se numește, evident, „premoniție". Cum stăteam întins, cu mintea liniștită și trupul relaxat, apărea „viziunea".

Era un sunet șuierat, localizat în regiunea frontală a creierului și care îmi crea senzația unei mici uși rectangulare, prinsă în balamale de o latură ce se legăna în jos la un unghi de aproximativ 45°. Această ușă expunea un orificiu perfect rotund. Imediat după aceea, vedeam și semitrăiam un eveniment – sau incident – ca un vis, cu excepția faptului că-mi păstram conștiența și senzația că sunt treaz. Visul se suprapunea direct peste stimulii exteriori. Puteam percepe fără dificultate, fiecare dintre stări. Nu am putut și nici nu pot produce efectul la comandă. El doar se petrecea, declanșat de vreun mecanism inconștient.

La început, n-am dat o atenție specială fenomenului, pentru că l-am atribuit unor viziuni care aveau scopul eliberării unor date din subconștient. Un eveniment major mi l-a adus cu putere în atenție. Este destul de important, astfel încât îl redau direct din însemnările mele.

05.07.1959

Într-o dimineață devreme, „poarta" s-a deschis din nou și ceea ce am văzut m-a preocupat numai fiindcă totul era foarte viu. Eram pe punctul de a mă urca într-un avion comercial.

Stăteam lângă ușa avionului și îl așteptam pe D.D., un bărbat pe care îl cunoșteam de mai bine de zece ani. După un timp, am intrat în avion și m-am așezat pe un loc. Am observat că erau multe locuri libere, iar avionul era gata de plecare, așa că am fost sigur că prietenul meu va reuși să se îmbarce. Am remarcat un grup care discuta în față, lângă ușa avionului, căruia i s-a alăturat un tânăr de culoare, care tocmai a intrat pe ușă. Erau foarte veseli și fericiți că tânărul va merge cu ei. Grupul era compus din doi negri și un alb – toți mai în vârstă – și tânărul. Au remarcat că avionul era gata de plecare, așa că au pornit pe culoar pe lângă mine și fiecare s-a așezat pe locul lui.

M-am aplecat înainte să văd dacă amicul se va îmbarca și, brusc, am observat că femeia din fața mea era agitată. Chiar în clipa când avionul era pe punctul să pornească, amicul meu s-a urcat în avion și s-a așezat. Am vrut să mă ridic să mă alătur lui, dar avionul a început să se miște și m-am așezat la loc. Avionul a rulat pe pistă, însă părea să aibă nevoie de un timp ceva mai lung ca să decoleze, astfel că am început să devin puțin încordat. În cele din urmă am decolat și ne-am ridicat doar puțin deasupra străzilor, a bulevardelor. Am rămas la o altitudine joasă și avionul a urcat foarte puțin.

După câteva clipe, am auzit vocea stewardesei prin sistemul de amplificare al avionului. Ea a anunțat că, în câteva minute, pilotul va decide în care din cele două direcții posibile va merge, una spre stânga (care înconjura) sau pe o rută „pe sub sârme". După câteva minute de așteptare, am observat că avionul a trecut de un anumit punct situat foarte jos și, înainte ca stewardesa să vorbească din nou, mi-am dat seama că o luasem pe ruta „pe sub sârme". Când a anunțat ruta, vocea ei mi s-a părut puțin prea slabă și prea nonșalantă, ceea ce m-a făcut să simt o ușoară încordare.

Cum priveam prin hublou, am văzut zona din față, cu sârme întinse în toate direcțiile. Avionul s-a apropiat și a trecut pe sub sârme, dar zbura foarte jos. În timp ce priveam în față, căutam o deschidere printre acele sârme, prin care am fi putut urca.

Apoi, sus, în față, am reușit să văd sfârșitul sârmelor de deasupra noastră, iar dincolo de ele se zărea lumina soarelui. Am început să mă relaxez oarecum, deoarece părea că vom reuși să o scoatem la capăt. În acel moment, avionul a căzut brusc și a ricoșat pe stradă. Pe când se întâmpla acest lucru, ceva s-a desprins de avion, foarte aproape de mine, iar eu am sărit (ori am căzut) pe stradă, de la aproximativ doi metri-doi metri și jumătate. Tocmai mă uitam să văd unde căzusem, când avionul s-a ridicat după ricoșeu și s-a distanțat de mine, ca apoi să coboare undeva, spre dreapta, într-un spațiu gol, între două clădiri. Prăbușirea a fost învăluită într-un nor gros de fum.

Prima mea reacție după prăbușire a fost să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru miracolul care m-a salvat. A doua a fost că familia mea va fi îngrijorată, fiindcă știa că eram în acest avion și ar trebui să le dau un semn de viață. A treia a fost că ar trebui să mă grăbesc spre avionul zdrobit ca să încerc să-i salvez pe unii dintre pasageri, deși știam că era în zadar. M-am ridicat și am pornit spre epava avionului, dar pe când mă apropiam, prin fum am zărit flăcări. Pilotul (în jachetă de piele și chipiu) venea spre mine și mă privea cu uimire.

M-a întrebat de ce tocmai eu, dintre toți pasagerii, am fost ales să fiu salvat. Mi-am pus și eu această întrebare, apoi „poarta" s-a închis.

24.07.1959

Sunt pe punctul de a pleca în ceea ce poate fi prima dintre cele patru călătorii cu avionul. Aceasta va fi spre Carolina de Nord. La gândul zborului am o senzație de insecuritate, ceea ce m-a făcut să stau și să reflectez și în lumina altor incidente, să revăd experiența relatată în 05.07.1959. Sunt întotdeauna puțin îngrijorat atunci când trebuie să călătoresc cu avionul – așa cum cred că este oricine. Nu simt că se va întâmpla ceva în călătoria spre Carolina de Nord, dar s-ar putea să interpretez eu greșit. Însă ce mă fac dacă are loc un incident similar la începutul uneia dintre aceste trei călătorii – o paralelă exactă cu incidentul de la 05.07.1959? Să cobor din avion? Sau este imposibil să modifici

acest curs al evenimentelor? Viziunea mea arată că voi supraviețui – dar supraviețuirea poate însemna, în acest caz, tranziția prin moarte, sau că eu nu înțeleg moartea ca moarte, ci doar că sunt încă „viu".

Sincer să fiu, nu știu ce voi face!

Cu toate acestea, mă adresez tuturor celor care mă iubesc – și sper că sunt mulți – că în cazul în care va fi un asemenea incident – și, dacă interpretarea mea corectă înseamnă că voi trece prin moarte, în loc să continui viața aici – vă rog să nu fiți triști și nefericiți din cauza aceasta. O spun cu toată sinceritatea: eu simt profund că este o tranziție și, oricât de mult aș regreta acele multe lucruri pe care nu le voi mai face nicicând aici, unele nostalgii profunde, unele doruri mari pe care am încercat să le împlinesc pe bâjbâite aici vor deveni cu siguranță din nou realități, dacă mă întorc „Acasă". Fiindcă, mai mult decât oricând, eu cred că trupul fizic nu este decât o mașinărie în folosul „eu-lui".

De aceea, odată ce „eu-ul" a plecat, trupul nu va mai însemna nimic! Nu mormânt, nu cavou – trupul ca atare nu este important. „Eu" nu sunt acolo.

Ca o dovadă, dat fiind interesul meu, dacă va interveni un asemenea incident „eu-ul" va încerca să stabilească o comunicare cu cei interesați. (Ce ar putea împiedica aceasta – și e sigur o posibilitate - este că „celălalt plan, loc" ar putea oferi aceleași îndoieli ca aici, iar acolo ar putea fi treburi mai importante). Nu știu. Nu pot promite nimic. Dar vă asigur că toți cei care mă cunosc nu vor avea dificultăți să recunoască o adevărată comunicare cu mine.

Aceste gânduri nu înseamnă deloc a fi morbid – și e posibil ca în zilele acestea să fiu mult prea sensibil – dar, pur și simplu, doresc să le declar oficial, astfel ca și ceilalți să fie informați, cât de cât, dacă le va veni timpul să treacă dincolo.

Nu doresc să se întâmple acest lucru, nu simt că aș fi „gata", iar gândul că voi trece prin moarte mă face să devin gânditor și sobru. Cu toate acestea, sunt – cel puțin parțial – pregătit pentru ea.

23.10.1959

Aceste notițe sunt scrise la aproximativ douăsprezece săptămâni după însemnările anterioare. Patru dintre cele douăsprezece săptămâni le-am petrecut în spital, restul într-o perioadă de recuperare acasă. Dar să le iau pe rând. Însemnările precedente m-au găsit preocupat de ceea ce părea o problemă de premoniție și definirea supraviețuirii. În comparație cu „visul" avut atunci, iată cam ce s-a întâmplat.

Recunoașterea 1: *Am pornit – după cum am arătat – în călătoria spre Carolina de Nord. Prima asemănare cu visul a avut loc atunci când m-am urcat în autobuzul care ia pasagerii de la terminalul Aeroportului New York, către Aeroportul Newark. Am urcat în autobuz și m-am așezat la dreapta, pe rândul al doilea din față. Pe când stăteam acolo, am fost copleșit de un sentiment de ceva familiar. Era poziția în care mă aflam în raport cu ușa, era modelul barei de la ușă și cel al paravanului de protecție al ușii. Acest lucru m-a alertat, pentru că am recunoscut „plasamentul" a ceea ce interpretasem drept avion în premoniție. Nu era avionul, ci autobuzul spre aeroport.*

Recunoașterea 2: *Au urcat în autobuz, au râs și au glumit patru bărbați, trei în costume de culoare închisă, unul în costum de culoare deschisă. (Vezi comparația anterioară, interpretarea de dinainte fusese de persoane de culoare și un alb).*

Recunoașterea 3: *Chiar în fața mea s-a așezat o femeie. Ea a devenit foarte iritată și agitată. Totuși, aceasta nu se datora prezenței mele, ci felului în care un hamal a umblat cu unul dintre pachetele ei.*

Recunoașterea 4: *Impresia că prietenul meu, D.D., stătea lângă ușă și aștepta, și că s-a urcat ultimul. M-am uitat afară, unde șoferul autobuzului aștepta lângă ușă, vreun pasager întârziat. Fața și aspectul lui fizic mi-au amintit imediat de prietenul meu – semănau suficient, de parcă-i era frate. Va urma verificarea fotografică a asemănării. (Când mintea este incapabilă de o identificare adevărată, alege ceea ce îi este mai la îndemână*

din experiența proprie). Apoi, el s-a urcat în autobuz și și-a ocupat locul la volan, aproape opus locului meu.

Recunoașterea 5: *În timp ce s-a încadrat pe autostrada spre Jersey, autobuzul „zboară jos și lent". Or, aceasta ar putea fi impresia dacă se compară cu un zbor. Autostrada este construită deasupra tuturor drumurilor și străzilor din împrejurimi. În timp ce priveam desfășurarea drumurilor și a bulevardelor șerpuitoare, pe măsură ce călătoream deasupra lor, mi-a apărut din nou sentimentul instantaneu de ceva familiar și cunoscut. Doar că nu era avionul (conceptul original greșit), ci autobuzul.*

Recunoașterea 6: *La aeroport am fost foarte agitat, după semnele anterioare. Avionul avea întârziere la sosire, așa că am rămas în sala de așteptare. Cum stăteam pe o bancă, am auzit o femeie care vorbea prin sistemul de anunțare a pasagerilor din estul și vestul sălii de așteptare. Sunetul reverberat al difuzoarelor îmi era, și el, foarte familiar (est și vest, stânga și dreapta).*

Recunoașterea 7: Când, în cele din urmă, avionul a fost încărcat, am deliberat o clipă dacă să urc sau nu – și asta nu din teamă, ci pentru că nu eram sigur ce înseamnă „supraviețuire". În final, am decis că era inevitabil, că dacă așteptam zborul următor, doar prelungeam apariția incidentului. M-am urcat în avion foarte agitat, iar avionul a rulat pe pistă, spre punctul de decolare. Atunci, stewardesa ne-a anunțat prin interfon că vom zbura la înălțimea de două mii de metri. Acest lucru a confirmat altitudinea joasă. În cele din urmă, am decolat, iar la puțin timp am intrăm într-o furtună cu foarte multe fulgere. Acest fapt a confirmat impresia mea de zbor pe sub sârme (electricitate), un simbol pe care îl cunosc de multă vreme.

La jumătatea zborului, în timpul furtunii, pilotul a decis să schimbe altitudinea. Această schimbare de altitudine ne-a permis să ieșim din furtună și am aterizat în Carolina de Nord, fără niciun incident. La aterizare am decis că interpretarea accidentului era greșită și am uitat imediat totul.

Patru zile mai târziu, într-o dimineață de luni, în mijlocul unei conversații amicale și liniștite dintr-un birou, am suferit

ceea ce mai târziu a fost diagnosticat drept atac de cord (ocluzie coronariană) și am fost dus la spital. Nu am crezut că fusese un atac de cord, decât atunci când, după o examinare completă cu EKG, am fost informat despre diagnostic.

A fost nevoie de multă lămurire că așa stăteau lucrurile – și aceasta pentru un motiv anume. La fiecare examinare medicală pe care am avut-o vreodată – inclusiv cele două efectuate în săptămâna precedentă, de către doi medici diferiți de la asigurări – inima mea fusese declarată foarte sănătoasă, cu afirmații de genul: „Nu va trebui să-ți faci vreodată griji pentru inima ta", sau „Nu vei muri din cauza unor probleme cardiace, nu ai probleme cu inima".

Mintea mea fusese profund condiționată împotriva acestei posibilități. Se pare că nu a acceptat precogniția producerii unui atac de cord. Așa ceva părea imposibil. Ca urmare, ea a selectat o catastrofă care era posibilă în lumina experienței sale, adică un accident aviatic. (Mintea alege varianta cea mai asemănătoare). Astfel, pericolul a apărut în forma unui accident de avion, care era acceptabil ca posibilitate.

Cele patru săptămâni de spitalizare au fost ușurate de folosirea terapiei prin sugestie, care a făcut minuni pentru moralul meu și se pare că mi-a grăbit refacerea. N-am avut nicio experiență de natură psi *în spital, probabil din cauza sedativelor (barbiturice) care mi-au fost date din trei în trei ore. Acasă, refacerea mea a urmat procedeul standard, fără ca, până în acest moment, să apară vreo revenire a simptomelor.*

E de la sine înțeles că, după toate acestea, am observat cu mare atenție când decidea „trapa" să se deschidă. De fiecare dată când se prezenta viziunea, ea se potrivea exact cu evenimentele ce aveau loc după zile, luni, sau ani mai târziu.

Exemple de acest fel includ descrierea vizuală a interiorului unei case – inclusiv zugrăveala și aranjamentul – care a fost ales de soția mea, într-un oraș din sud. L-am recunoscut imediat. Era identic cu descrierea din notele mele, făcute cu doi ani

mai înainte. Foarte neobișnuit a fost faptul că, în timpul precogniției, nu aveam planuri sau intenția să ne mutăm în sud.

Un altul a fost când, cu cinci minute înaintea transmiterii unui program înregistrat pe bandă, trapa s-a deschis și „am văzut" că banda se rupe brusc, iar rola se învârte nebunește. Peste circa zece minute, în timpul emisiunii, banda s-a rupt și a fost reparată în grabă. Asemenea ruptură nu s-a mai întâmplat niciodată în timpul unei transmisii, astfel că nu era ceva obișnuit. Mai mult decât atât, toate colajele editării le făcusem eu însumi și știam că sunt bine lipite. Ruptura a fost cauzată de un colaj făcut de altcineva, care folosise banda anterior.

Al treilea exemplu: Eram la birou, când trapa s-a deschis ca să-mi arate o lumină roșie, pe care scria, „presiune de ulei". Peste o oră, în drum spre casă, în timp ce conduceam mașina aproape nouă, lumina roșie de avertizare a uleiului clipea continuu. Din nou, acesta nu a fost un motiv de îngrijorare din subconștientul meu. Mașina era nouă, nu avea mai mult de opt sute de kilometri rulați și tocmai fusese verificată. Însă mașina avea o scurgere de ulei – fapt la care nu te aștepți, sau de care nu te îngrijorezi, atunci când ai un automobil nou. Mai am încă optsprezece cazuri, iar toate sunt incidente personale de amplori diferite, care erau prevăzute datorită acestei trape și întâmplate mai târziu, întocmai cum le notasem – sigur, cu unele mici erori de interpretare. Până acum am stabilit o schemă logică:

Ș/S(șuierătură/sunet)+V (senzația de deschidere a trapei) = VI (viziunea evenimentului viitor).

În ipoteza că formula se aplicase corect în douăzeci și două de cazuri, ce se poate spune despre notele în care VI *nu* a avut încă loc? Fără vreun alt comentariu, iată aici câteva la care formula nu se poate folosi ca în această carte.

03.08.1960

Șuierături/trapă: trece un avion deasupra capului, evident cu probleme, cu flapsurile și roțile de aterizare coborâte. Se prăbușește în spatele dealului din apropiere și eu împreună cu familia mea ne repezim să dăm o mână de ajutor. Când am ajuns acolo, avionul ardea cu o flacără de un roșu-închis. Recunosc flacăra și arderea lentă, ca pe ceva diferit de focul obișnuit al benzinei și atrag atenția celorlalți să se dea înapoi pentru a nu fi răniți, deoarece nu se mai putea face nimic pentru cei dinăuntru.

05.11.1961

Șuierături/trapă: stau singur în afara casei mele. Cerul este în general senin, cu un strat fragmentat de nori înspre nord. Văd un grup de aparate de zbor care apare din stratul de nori, cu puțin peste acesta. Ele se apropie și observ că nu sunt aparate de zbor obișnuite și nici rachete. În spatele primului val sunt rânduri și rânduri de aparate stranii, fără exagerare, sute. Ele nu seamănă cu niciun avion văzut de mine până atunci. Aripile nu sunt vizibile și fiecare aparat este gigantic, în jur de o mie de metri în diametru. Fiecare are formă de vârf de săgeată în formă de V, dar fără fuselaj ca la avioanele noastre fără aripi. Forma de V nu servește la portanță, ci adăpostește ocupanții pe două sau trei punți. Avioanele plutesc maiestuos deasupra capului și simt furnicături de admirație față de extraordinara forță pe care o reprezintă. Îmi este, de asemenea, și teamă, deoarece, cumva, știu că ele nu sunt făcute de om.

20.10.1962

Șuierături/trapă: mă aflu împreună cu alții pe o stradă suburbană. În timp ce privesc în sus, văd printr-o gaură mare în nori, ceva ce pare a fi niște avioane. Mă uit mai bine, și-mi dau seama că acestea sunt de un tip nemaivăzut înainte, evident propulsate de ceva diferit de elice sau reactoare (impresia este de o formă unică de rachetă, dar nu chimică). Trei dintre avioane plonjează într-o curbă descendentă și pot vedea că au laturi negre și geamuri albe, pătrate, dar fără a avea ceva asemănător aripilor. Cele trei trec foarte jos, deasupra unei străzi din apropiere. În urma trecerii lor se prăbușesc case si clădiri, dar nu din

cauza vreunei bombe, ci de la ceva ce este emis de ele. Pentru siguranță, ne ascundem cu toții într-un șanț.

12.06.1963

Șuierături/trapă: eu împreună cu familia mea suntem în situația în care întreaga populație a orașului în care locuim încearcă să plece. Nu se poate procura benzină, iar centrala electrică a fost oprită. Toți avem sentimentul unei fatalități. Nu pare a fi rezultatul unui război atomic și nici teamă de căderi radioactive. Este, mai degrabă, un sentiment apocaliptic, de destrămare a civilizației așa cum o știm, din cauza a ceva de o mare însemnătate care are loc – un factor dincolo de capacitatea umană de control.

11.04.1964

Șuierături/trapă: eu și familia mea suntem într-un oraș mare, iar acolo pare să fie un mare necaz. Toată lumea încearcă să plece. Părăsesc ceva ce pare a fi un apartament și încerc să găsesc o cale să mergem la țară. Tot orașul este în dezordine și panică, cu mașini blocate, îngrămădite, asemănător unui mușuroi de furnici ce fusese deranjat.

Sunt mult mai multe asemenea exemple, personale, generale, specifice, locale sau globale. Doar timpul le va adeveri. Sper că unele dintre ele *sunt* cu adevărat halucinații.

Capitolul 12

NEPOTRIVIRI

Printre multiplele mistere întâlnite, sunt câteva care ies în evidență, dar care în aparență nu sunt motivate, deși sunt profunde. Singura mea speranță este că poate alții, cu înclinații tehnice sau filosofice mai înalte, să perceapă în ele un scop și o rațiune – ceea ce eu nu pot. Iată câteva dintre cele care nu par a fi din Tărâmul II sau III.

08.23.1963. Seara.

La ora șapte și șaptesprezece minute mă întind, cu intenția să trag un pui de somn pe canapeaua din camera mică, dar nu pentru vreo activitate extrafizică. În momentul când m-am întins la orizontală și am închis ochii, are loc o enormă explozie fără sunet. Nu era decalaj în timp. S-a întâmplat la două secunde după ce mi-am închis ochii. Suflul exploziei m-a azvârlit prin cameră, apoi de perete în colțul opus, unde am alunecat pe podea. Primul meu gând a fost că fusese, într-adevăr, un fel de explozie în casă, deoarece instalația electrică de deasupra părea că se pulverizează și aruncă scântei albastre, ca apoi, chiar sârmele să se topească. (Luminile erau stinse când m-am întins, camera fiind în semiîntuneric).

Mi s-a părut ca și cum avusese loc un enorm scurtcircuit pe rețeaua electrică. Aveam senzație de furnicături asemănătoare șocurilor electrice (nu ca vibrațiile pe care le-am menționat de atâtea ori). Apoi m-am uitat prin cameră. Corpul meu fizic încă mai era întins și relaxat pe canapea. Îl vedeam foarte bine. Atunci m-am gândit serios la o altă posibilitate. Aceasta ar putea fi moartea, adevărata moarte, în locul acelei experiențe

tipice în afara corpului. Această situație era ceva extrem de neobișnuit. Poate murisem și mi s-a oprit inima. Încă mai eram ușor ametit de explozie, dar nu mi-a fost frică și nici nu am intrat în panică. Dacă asta era moartea, atunci să fie! În vreme ce zăceam acolo, în colț, încercam să mă reculeg. Am pipăit în jurul meu și cred că am simțit covorul, dar nu eram sigur. Cel puțin era ceva solid sub mine. Apoi am decis că ar trebui să încerc să mă întorc în fizic, chiar dacă nu reușeam. Nu aveam nimic de pierdut dacă încercam.

Cu un mare efort de voință am plutit în sus și spre canapea, apoi în jos. Am simțit un efect de răsucire și m-am aflat doar pe jumătate în corpul fizic. Pentru că mi-am dat seama de această poziție pe jumătate, m-am zbătut și m-am smucit, ca și când îți miști mâna și încerci să-ți pui o mănușă. Într-o clipă am fost din nou „întreg".

M-am ridicat (fizic) și am aprins lumina. Totul părea normal, în casă era liniște, corpul meu părea normal, cu excepția faptului că aveam piele de găină pe tot corpul. Am fost destul de zguduit de experiență și încă nu știu ce a cauzat-o și de ce. A fost ea o explozie de categorie ne-fizică? A fost ceva interior, în mine, ori a fost efectul vreunei forțe exterioare? În retrospectivă, părea să nu fie nimic neobișnuit în condiția mea fizică, emoțională sau mentală, care să o fi declanșat-o. Dacă analizez ceea ce îmi pot aminti din clipa exploziei, era ca și cum o rază rătăcită, care măturа camera, m-a atins din întâmplare în drumul său, iar efectul a fost expulzarea mea din fizic. Dacă iau în calcul această idee, am avut impresia că acea rază era produsul vreunui aparat experimental, incomplet pus la punct de către cercetătorii care îl testau – deci nu le erau cunoscute toate efectele acestuia. Este izbitoare asociația mentală cu o experiență avută cu un aparat cu trei faze.

05.05.1959. După-amiază

Azi am aflat despre un dispozitiv straniu, care se presupune că funcționează în trei moduri. Pe la ora cinci, decid să încerc o formulă pentru condiția (1-20/LQ). Stau întins pe pat, mă gân-

desc la diagrama câmpului de forță și încep numărătoarea până la douăzeci. Nu părea că ajung la niciun rezultat și atunci îmi întorc capul. Cu ochii deschiși, privesc soarele prin fereastră (ziua era însorită și fereastra dădea spre vest). Imediat încep să apară vibrațiile, iar eu îmi închid ochii și mă întind. Vibrațiile erau ca niște furnicături în ceafă. Am urmat procedeul mișcării maxilarului și vibrațiile păreau să devină, în funcție de poziție, mai puternice sau mai slabe, așa cum mă așteptam. În cele din urmă, am determinat poziția maximă a acordului fin, obținută cu ajutorul maxilarului (acesta este modul cum pot să-l explic). Vibrațiile erau puternice în cap – puțin prea puternice – așa că „le-am mutat" mai jos, în piept, apoi am experimentat și le-am plasat în diferite părți ale corpului, adică le accentuam în anumite locuri.

De fiecare dată când le treceam prin partea dreaptă inferioară a corpului, aveam o senzație de arsură fie în ficat, fie în rinichi, fie în partea inferioară dreaptă a colonului (corp străin sau o substanță chimică acolo?). Acest lucru s-a întâmplat și mai înainte, deși nu-mi amintesc să-l fi menționat. Mental, am „vrut" să merg în sus și am plutit într-acolo. Probabil că mi-a apărut un gând întâmplător, fiindcă m-am rotit imediat în aer și am plonjat prin podea. Pentru un moment, aud o orchestră (ca și când treci de un post pe scala unui aparat de radio), apoi mă pomenesc că stau în picioare într-o casă neterminată, cu ferestrele încă neinstalate, cu materiale și resturi împrăștiate pe podeaua nefinisată. Prin fereastră se vedea un peisaj de țară, copaci, câmpii, iar casa era, evident, așezată pe coasta unui deal, cu vedere în jos, spre o vale mică și spre niște dealuri scunde, în partea opusă.

Privesc în jos. Pe podea se afla un aparat de vreo patruzeci și cinci de centimetri lungime. Părea să fi fost lăsat acolo doar cât timp operatorul lui era „plecat la masă". Curios, ridic obiectul, pentru că nu mai văzusem așa ceva. Era ca o baghetă, cu trei dispozitive fixate la distanță în lungul său. Am luat bagheta în mână și m-am uitat în lungul ei și, fără să-mi dau seama, am

ochit prin fereastră spre un om care se afla afară, în curtea interioară, și pe care nu-l văzusem înainte. Nu s-a întâmplat nimic, dar omul s-a întors și m-a observat. El a ieșit din câmpul vizual pentru un moment, apoi a intrat pe o ușă din dreapta și a venit spre locul unde stăteam. Dacă îmi amintesc bine, a zâmbit și părea perfect normal. Când a văzut aparatul în mâna mea și-a manifestat dorința de a-mi arăta cum se folosește. Îmi arătă tubul (un cilindru deschis la capăt) spre partea din față a acestuia și îmi indică cum să „focalizez" dispozitivul, să apropii sau să îndepărtez tubul, sau cilindrul, înainte și înapoi – spre înainte pentru a produce un fascicul îngust și spre înapoi pentru un fascicul larg, mai slab.

Apoi îmi spuse să țintesc printr-o altă deschizătură de geam, unde un al doilea om aflat afară vorbea încontinuu și cu vervă cu cineva care era dincolo de câmpul nostru vizual. El mi-a spus să împing cilindrul înainte, pentru un fascicul îngust. Am făcut întocmai și am țintit cu aparatul spre omul de afară, exact cum ai ținti cu o pușcă. Nu am văzut nimic, nu a apărut vreo rază sau fascicul de la aparat. Cu toate acestea, omul de dincolo de fereastră s-a prăbușit în scaunul său, ca și cum ar fi fost mort. M-am întors către gazda mea speriat și îngrijorat, fiindcă omorâsem neintenționat persoana de afară. Acesta mi-a zâmbit și mi-a spus să țintesc din nou cu obiectul spre omul inconștient (?) de afară, dar de această dată să trag înapoi dispozitivul de focalizare, pentru a produce un fascicul larg. Am făcut întocmai, iar omul inconștient s-a ridicat și și-a reluat discuția ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Gazda m-a condus apoi afară și l-am întrebat pe cel de-al doilea om, dacă a simțit ceva. Acesta s-a oprit din conversație, m-a privit mirat și mi-a spus că nu, nu simțise nimic. L-am mai întrebat dacă își amintea dacă a adormit, sau dacă a avut vreo pierdere de conștiență, și din nou mi-a răspuns negativ și s-a întors să-și continue conversația.

Atunci, gazda mea m-a privit și mi-a zâmbit, apoi m-a dus de partea cealaltă a casei orientate spre vale și mi-a dat de înțe-

les că-mi va arăta ce altceva mai putea face acel obiect. Mi-a arătat ceva în depărtare. Pe coasta dealului, cam la vreo două sute șaptezeci de metri, ardea un foc mic strălucitor, al cărui fum se ridica în rotocoale spre cer. Mi-a spus să folosesc fasciculul îngust și să țintesc spre foc. L-am ascultat, iar focul s-a stins imediat. Flacăra a dispărut instantaneu. Fumul a mai continuat puțin să iasă, apoi a dispărut și el.

Am devenit foarte interesat de instrument și am rugat-o pe gazda mea să mi-l descrie. A făcut-o cu plăcere.

Este compus din trei părți, mi-a spus el. Cilindrul era un dispozitiv de focalizare, ceea ce am înțeles. La mijloc se afla o bobină în spirală care, zicea el, era sursa de energie. În spatele sursei de energie se aflau trei plăci în formă de aripioare (precum cele care se găsesc într-un redresor), care, explică el, nu erau prea importante, deoarece formau doar un ecran pentru utilizator. Ca să le pună în evidență flexibilitatea, le-a frecat cu degetul mare, iar acestea s-au îndoit. M-a întrebat dacă eram sigur că am înțeles. I-am răspuns că aparatul semăna cu o triodă mare (cel mai apropiat obiect la care m-am putut gândi). Dădu din cap bucuros și replică: „Da! O triodă!"

Brusc, am simțit că trebuie să plec și că nu puteam sta mai mult, așa că i-am mulțumit pentru toate informațiile date și mi-a spus că ne vom întâlni din nou la... (nu-mi amintesc unde). Mintea, evident, a recunoscut locul și i-am spus: da, la Cadena Azul. *(Aflasem acest nume în urma vizitei mele în America de Sud și mi se părea normal să-l folosesc oricând voiam să spun ceva). Gazda mea începu să dea din cap afirmativ, apoi, s-a uitat la mine nedumerit, cu o privire fără expresie, și mi-am dat seama că impresia mea fusese corectă, dar că el nu a înțeles termenul spaniol.*

M-am reîntors apoi în camera neterminată și am „plecat" în sus, printr-o săritură-întindere. Am mers în sus, în ceea ce părea a fi doar două, trei etaje, apoi m-am oprit. Camera arăta la fel ca încăperea biroului meu, dar era goală.

Fără mobilier, fără canapea, era praf pe jos și pe ferestre – și nu exista corpul fizic! Mi-am dat seama că era locul „nepotrivit" (sau timpul?), că locul unde dorisem să fiu era mult „mai sus". Am pornit-o iar în sus prin plafon și după vreo opt sau zece etaje am ajuns în propriul meu birou, unde m-am cufundat în corpul meu fizic (am avut puțină dificultate cu un braț), apoi m-am contopit complet cu acesta. M-am ridicat și am deschis ochii. Ceasul arăta că a trecut o oră și cinci minute. Am făcut schița obiectului, apoi am început aceste note. Un aparat care îi adoarme pe oameni, îi trezește și stinge incendii. Într-o bună zi voi încerca să-l construiesc.

11.03.1961. Noaptea

...am crezut că mă întorsesem normal în fizic. Am deschis ochii și mă pomenesc într-un pat străin. Lângă pat era o femeie străină, care a zâmbit când a văzut că m-am trezit.

O femeie mai în vârstă stătea în spatele ei. Erau fericite că mi-am revenit, fiindcă fusesem bolnav multă vreme, dar de acum totul va fi bine. Ele m-au ajutat să mă scol din pat; eram îmbrăcat într-un soi de robă (ca un capot; îmbrăcămintea lor mi se părea normală) și eram sigur că nu sunt persoana pe care o credeau ele. Am încercat să le spun asta, dar ele glumeau și păreau să creadă că încă mai deliram. Le-am întrebat ce zi era, iar ele au zâmbit înțelegătoare, ca și când nu aș fi fost încă complet orientat (nici nu eram!). Gata să le cer un calendar, am decis că era mai bine să aflu, pur și simplu, în ce an eram. Am întrebat-o pe femeia mai tânără, ce părea să fie soția mea (sau soția acelui trup), care mi-a răspuns că eram în 1924, după metoda greacă (?) de calcul a timpului.

Eram sigur că nu puteam rămâne acolo mai mult și, în ciuda obiecțiilor lor insistente, am ieșit pe ușă la aer. Am stat acolo și am încercat să mă mișc în sus, întrucât chiar aveam senzația că trebuia să mă mișc în sus, foarte sus. Am încercat să decolez, dar ele mă țineau strâns. Deoarece nu s-a întâmplat nimic, am început să mă neliniștesc. Știam că nu eram în locul potrivit. Mi-am amintit atunci de trucul cu respirația și am în-

ceput să respir convulsiv, cu buzele pe jumătate deschise. Am reușit să mă înalț încet, deasupra unei clădiri care avea formă de U, dar încă simțeam cum încercau să mă rețină. Am respirat mai adânc și mai rapid, tot mai rapid, cu mișcări mai puternice, până când am fost înconjurat de acel nor rarefiat albăstrui, care îmi era familiar. M-am oprit brusc și m-am simțit sus, în aer, deasupra unui peisaj de țară, presărat cu case. Părea familiar și am văzut casa noastră și clădirile dintre drum și râu. Am plonjat către casă și, în momentul următor, mă contopeam cu fizicul. M-am ridicat, din nou întreg, și am privit în jur, recunoscător. Eram în locul potrivit!

17.08.1960 Noaptea

Aceasta a fost o încercare direcționată greșit, să spunem cu o marjă incalculabilă de eroare. Am folosit metoda 1-20/LQ în jurul orei 23:30, în dormitor. Ies cu gândul să-l vizitez pe Agnew Bahnson și am început o călătorie de genul celor în care mă las dus de vânt, dar m-am întors în fizic aproape imediat – sau așa credeam. Nu eram întins pe pat, stăteam în picioare. Camera nu era camera mea. Un bărbat înalt și cu umeri largi mă susținea în partea stângă. Era mult mai înalt decât mine și umerii lui păreau că lucesc. În partea dreaptă mă susținea o fată tânără. Ei mă forțau să mă plimb prin cameră și, fiindcă aveam dificultăți să umblu, mă susțineau de ambele brațe. I-am auzit cum comentau ceva despre mâinile mele – ceva era rău sau neobișnuit la ele. Nu erau neprietenoși, dar știam clar că nu eram în locul potrivit!

Din fericire, nu mi-am pierdut capul, așa că am folosit metoda întinderii și am țâșnit din acel loc, oriunde ar fi fost el, luând-o în sus și după un moment sau două m-am contopit din nou cu corpul fizic. Am privit (fizic) atent în jur, înainte de a mă mișca. Eram în corpul meu fizic, în propriul meu dormitor. A trecut mult până să mă pot întoarce pe o parte și să adorm.

23.11.1960. Noaptea

Aceasta a fost cea mai vie și neobișnuită experiență și de care nu știu dacă doresc să mai am parte. M-am culcat târziu,

foarte obosit, pe la ora două dimineața. Imediat, fără a le induce, au apărut vibrațiile și am decis „să fac ceva", deși aveam nevoie de odihnă. (Poate asta înseamnă odihnă). După o ieșire destul de ușoară și vizitarea mai multor locuri în secvențe rapide, mi-am adus aminte că aveam nevoie de odihnă, așa că am încercat întoarcerea în fizic. M-am gândit la corpul meu și aproape imediat eram întins pe pat.

Dar mi-am dat repede seama că un lucru nu era în ordine. Deasupra picioarelor mele era ceva ca un fel de instalație stranie, evident cu scopul de a nu permite cearșafului să-mi acopere picioarele. În cameră erau două persoane, un bărbat și o femeie îmbrăcată în alb, probabil o asistentă medicală. Ei vorbeau încet, nu departe de pat. Primul meu gând a fost că ceva nu e în regulă, că soția mea m-a găsit într-un fel de comă și m-a dus urgent la spital. Asistenta, atmosfera sterilă a camerei, patul, toate veneau în sprijinul acestei senzații. Dar tot simțeam că ceva nu era în regulă.

După un moment, cei doi s-au oprit din discuție, femeia (asistenta) s-a întors și a ieșit din cameră, iar bărbatul s-a apropiat de pat. Am intrat în panică, pentru că nu știam ce urma să facă. M-am speriat și mai rău, atunci când s-a aplecat deasupra patului și m-a apucat ușor, dar ferm, de ambele brațe în zona bicepșilor și m-a privit cu ochi bulbucați și lucitori. Mai rău a fost că încercam cu disperare să mă mișc și nu puteam. Parcă fiecare mușchi al corpului meu fusese paralizat. În timp ce mă zbăteam în interiorul meu, panicat, dorind să scap, el își apropia tot mai mult fața de a mea. Apoi, spre marea mea uluire, s-a aplecat și mai mult și m-a sărutat pe ambii obraji, astfel că i-am simțit și mustățile; lucirea din ochii săi erau lacrimi. După aceea s-a îndreptat, mi-a eliberat brațele și a ieșit încet din cameră.

În groaza mea am știut că soția nu mă adusese la spital, că acest om era un străin și că și de data aceasta eram într-un loc total nepotrivit. Trebuia să fac ceva, dar toată voința pe care mi-am putut-o aduna nu mi-a fost de niciun folos. Încet, încep să fiu conștient de un șuierat în cap, foarte asemănător celui

făcut de un puternic jet de aburi, sau de un curent de aer. Printr-o licărire de inspirație, m-am concentrat asupra șuieratului și am început să-l fac să pulseze, adică să-l modulez între încet și tare. L-am făcut să pulseze cu o frecvență tot mai ridicată și, în câteva clipe, s-a accelerat până la vibrații superioare. Atunci am încercat să mă ridic și am reușit cu ușurință. Câteva momente mai târziu, mă contopeam cu un alt trup.

De această dată am fost precaut. Am pipăit patul și am auzit sunete familiare în exteriorul camerei. Când mi-am deschis ochii, în cameră era întuneric. M-am întins spre locul unde trebuia să fie întrerupătorul de lumină, și era acolo. Am aprins lumina și am suspinat cu multă, multă ușurare.

Eram înapoi.

07.06.1963. Noaptea

După un timp am început călătoria, iar în afara casei am întâlnit o femeie care „zbura" și ea. Persoana mi-a amintit că vom ajunge înapoi cu întârziere (unde, nu știu!) și că am putea avea probleme la intrare. Apoi, ne-am apropiat de ceva ce părea o instituție mare (spital?) și, fericiți, am trecut direct printr-o ușă, fără a o deschide, aparent pentru a evita paznicul (și vizita medicală de seară, întrucât dacă nu eram acolo puteam fi penalizați). Înăuntru ne-am despărțit și, imediat, un bărbat (prietenos, probabil un medic) mi-a spus că va avea grijă de mine și că va trebui să aștept în al doilea cabinet la dreapta.

Așa am și făcut, deși era neclar în care birou, deoarece în fiecare cabinet erau mai multe persoane angajate în discuții aprinse, iar eu am rămas neobservat. Cu toate acestea, am așteptat în al doilea cabinet, unde în cele din urmă omul a intrat, m-a examinat și mi-a spus că voi avea nevoie de tratament. Apoi îmi vorbi de diluții și un tratament ce se va ridica până la 1500 de centimetri cubi, apoi revenind din nou la normal (orice înseamna aceasta). L-am întrebat de ce era necesar tratamentul, iar el răspunse că astfel Universul (sau omenirea) poate să se dezvolte și să evolueze. L-am întrebat din nou de ce (adică de ce

era necesară îmbunătățirea), dar nu mi-a răspuns. Eram cumva neîncrezător în acest tratament.

Apoi, nu mult după această discuție, am simțit nevoia de a mă întoarce în fizic și am și făcut-o fără niciun incident.

13.07.1961. După-amiază – noapte

Într-o vizită la Cape Cod, am ajuns la Hyannis destul de obosit și m-am întins după-amiază, să mă odihnesc. În timpul relaxării, apare obișnuitul proces de ieșire-înălțare și îmi dau seama că plutesc deasupra unei zone din spatele unei case, lângă garaj. În curte era un câine (mare, gen ciobănesc german) care, atunci când m-a observat, a început să latre agitat. De după colțul casei a apărut un om (din dreapta, venind spre spatele casei) care a scos o armă și a îndreptat-o spre mine. M-am retras grăbit, înainte să-mi dau seama că gloanțele n-ar putea să mă rănească. M-am întors și m-am întins pe pat, cu gândul că s-a terminat. Nu mi-am putut aminti nimic altceva decât că omul era foarte înalt.

În seara aceea, după culcare, m-au cuprins iarăși acele vibrații și ies din nou. Tocmai pluteam deasupra câtorva case și încercam să decid ce să fac, când dintr-o dată apăru în fața mea un om înalt (același), care m-a oprit doar pentru că îi eram în cale. Dădea impresia de o mare stăpânire de sine. M-a întrebat de ce voiam să-l văd pe Președinte. Am rămas surprins la început, deoarece nu avusesem nicio dorință de a-l vedea pe Eisenhower (aceasta fusese în mintea mea conotația de Președinte), dar am inventat ideea unui plan de pace și i l-am spus bărbatului înalt.

Apoi m-a întrebat: „Cum putem fi noi siguri de loialitatea ta față de Statele Unite?"

Am răspuns, încă confuz, că eram sigur că la Washington existau informații complete despre mine. Apoi, după un timp, el mi-a comunicat că nu-l puteam vedea pe Președinte în acel moment. Mi-am manifestat bucuria și m-am întors.

Întins în pat, am trecut în revistă întâmplarea și mi-am dat seama că, bineînțeles, Eisenhower nu mai era Președinte. Apoi, brusc, am avut convingerea profundă că președintele Kennedy avea o gardă de corp dotată cu puteri psi *(ori, mai degrabă, un paznic mental). Atunci am înțeles că exista posibilitatea venirii lui Kennedy la Hyannis în acel weekend. M-am sculat și m-am dus jos, am găsit un ziar local, iar pe prima pagina apărea vestea venirii lui Kennedy la Hyannis, în după-amiaza acelei zile. (Nu văzusem niciun ziar în ultimele două zile).*

Aceste secvențe reprezintă doar câteva eșantioane a multor „evenimente" care desfid orice clasificare, mai ales în sensul viselor simple, de toate zilele. S-ar putea ca fiecare dintre ele să fie câte un fragment dintr-o imagine vie, care într-o bună zi va putea fi văzută în întregime. Sper că nu trebuie să „mori", pentru a obține întregul tablou.

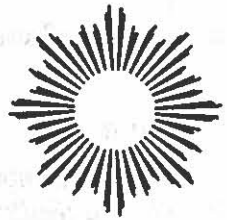

Capitolul 13

CORPUL DOI

Cea mai bună dovadă a existenței oricărui fenomen distinct este consecvența cu care apare în observații repetate. Doar prin asemenea experiențe analitice și rezonabile de atent făcute – sau atât cât am putut eu să le fac astfel – am ajuns la concluzia existenței incontestabile a Corpului Doi.

Eu presupun că avem cu toții acest corp.

Nu pot concepe că sunt chiar atât de unic.

Dacă acest Corp Doi există, cum arată el?

Ce caracteristici are?

După sute de încercări, iată câteva extrase din notițele pe care le-am scris.

11.06.1958. După-amiază

Am deschis ochii și totul părea normal, cu excepția atât a vibrațiilor și zgomotului, cât și a uruitului persistent pe care îl aveam în cap. Am închis ochii și mi-am dat seama că văd mai bine. M-am decis să încerc să mă ridic din fizic și am plutit în sus, mai departe de canapea, spre mijlocul camerei, iar apoi am plutit încet în jos, ca un fulg în cădere. În timp ce atingeam podeaua, umerii și capul păreau să fie pe covor, iar de la mijloc picioarele erau ridicate în aer și făceau un unghi cu podeaua.

Era ca și cum capul avea mai multă greutate decât restul, o atracție gravitațională mai mare, dar încet am fost atras cu totul spre pământ. Mi s-a părut că trupul meu avea greutate, așa mică cum era ea.

19.07.1958. După-amiază

Eram iarăși pe canapea și simțeam ușoare vibrații. Mi-am deschis ochii și am privit în jur. Totul părea normal, iar vibrațiile se menținеau. Cum stăteam întins pe spate, mi-am mișcat brațele, care erau încrucișate, și le-am întins în sus. Simțeam brațele extinse și am rămas surprins (nu mai folosesc de mult cuvântul consternat) când m-am uitat, fiindcă brațele mele erau acolo, încă încrucișate pe piept.

Am privit în sus, acolo unde le simțeam și am văzut pe conturul din jurul brațelor și a mâinilor cum radia un licăr de lumină, exact acolo unde le simțeam că sunt! Am privit înapoi la brațele încrucișate, apoi în sus la acele umbre luminiscente. Am putut vedea prin ele spre rafturile bibliotecii din spatele lor. Era ca un contur luminos ce licărea, care se mișca atunci când simțeam că mâinile se mișcă, sau când le mișcam intenționat. Mi-am închis și deschis pe rând degetele, iar degetele luminiscente se mișcau și ele – și chiar le-am simțit cum se mișcau. Mi-am împreunat mâinile, iar mâinile luminiscente s-au împreunat și am simțit că mâinile se prind împreună. Le percepeam exact ca pe niște mâini normale, fără nicio diferență.

Am stat întins aproape zece minute și am încercat să compar această stranie realitate, pentru a determina diferențele. Vizual, puteam să-mi văd brațele încrucișate pe piept. Puteam vedea simultan și conturul luminiscent al mâinilor și al brațelor întinse deasupra mea. Am încercat să mișc brațele fizice, dar nu am reușit. Am încercat să mișc brațele cu contur luminiscent și „am reușit" perfect. Am încercat să pipăi cu mâinile fizice, dar nu am avut nicio senzație. Cu brațele cu contur luminiscent mi-am prins ambele mâini și le-am simțit complet normale. Mi-am frecat, pe rând, cu palmele conturate fiecare antebrat cu contur și brațele păreau normale, solide la atingere. Mi-am întins o mână conturată spre raftul de lângă canapea și nu l-am simțit! Mâna conturată a trecut direct prin raft.

Vibrațiile au început să se atenueze și mi-am retras repede brațele cu contur luminiscent, înapoi pe piept. Am simțit ca și

cum brațele ar fi alunecat într-o mănușă cu mâneci lungi și apoi am fost în stare să-mi mișc brațele fizice. Nu voiam să fiu prins în afară – nici măcar cu brațele – fără vibrații. Nu știu ce s-ar întâmpla în asemenea caz – dacă s-ar fi întâmplat ceva – și cred că nici nu doresc să aflu.

05.05.1960. Noaptea

De câteva ori am simțit pe cineva – un corp, cald și viu, lipit de spatele meu, în momentul ieșirii din corpul fizic. După experiența mea cu „forme-gând" și cu altele, am devenit, evident, foarte precaut. De fiecare dată, când simțeam această „entitate" pe spatele meu, mă retrăgeam repede înapoi în fizic. Am fost sigur că erau mai degrabă „copii ai gândurilor", sau poate vreo ființă deranjată sexual, deși nu am detectat nuanțe sexuale. Eram prudent, nu tocmai pudic, însă desigur speriat. A doua impresie mi-a fost confirmată, atunci când am băgat de seamă că fața ce stătea pe ceafa mea non-fizică avea favoriți! Favoriți tari ca ale unui bărbat care ar trebui să se bărbierească. De asemenea, îi puteam auzi gâfâitul respirației, direct în urechea mea. Acesta nu era un blând „copil al gândului". Era un mascul adult, ce gâfâia cu pasiune, un adevărat deviat sexual – or, ce motiv avea ca să mă aleagă tocmai pe mine, tot un bărbat? M-aș fi simțit oare altfel, dacă acesta ar fi fost o formă de femeie? Cu toată sinceritatea, sunt sigur că m-aș fi simțit altfel. Acum va trebui să mi-l scot de pe mine.

22.05.1960. Noaptea

Cheia problemei au fost favoriții. Nu mai trebuie să mă îngrijoreze „bărbatul" de pe spatele meu. El este încă acolo, dar acum știu cine e. De această dată, după ce m-am înapoiat speriat în fizic de aproximativ cinci ori, mi-am adunat mai mult curaj. Am ieșit încet, doar puțin, afară din corpul fizic și am simțit din nou acel corp pe spate, fața păroasă pe ceafa mea și gâfâială în ureche. Cu grijă, ca mișcarea să nu fie interpretată drept ostilă, m-am întins pe spate și am mișcat palma pe fața lui.

Avea favoriți, care păreau foarte reali. Gâfâitul a continuat, corpul stătea și el presat de spatele meu, așa că am reintrat în fizic.

M-am ridicat fizic în șezut și m-am gândit la cele întâmplate. Cum stăteam așa și cugetam, mi-am plimbat gânditor mâna peste obraji. Trebuia să mă rad, m-am gândit absent, apoi m-am oprit. Mi-am frecat obrajii din nou. Senzația era prea familiară. Era exact aceeași senzație ca atunci când am simțit obrazul lui ... ar putea fi? Apoi am observat că aveam gâtul uscat, ca și când aș fi respirat pe gură, ca atunci când cineva ...

Exista totuși o singură cale de a afla. M-am întins și, după scurt timp, eram capabil să generez vibrațiile. Încet, am ieșit din corpul fizic. Da, îl simțeam. Corpul era din nou acolo, favoriții în ceafă, gâfâiala în urechea mea. M-am întins pe spate cu grijă și am simțit fața nerasă. Erau la fel cu ale mele. Mi-am ținut respirația – sau am crezut că o fac – și gâfâiala din ureche s-a oprit. Am respirat o dată, de două ori, apoi mi-am ținut respirația. „Corpul" din spate gâfâia în același timp. Corpul cald, lipit de trupul meu, era al meu.

M-am întors în corpul fizic, m-am ridicat și m-am gândit la cele întâmplate. Întrebarea este cine era cine? Dacă analizez lucrurile din nou, se părea că cel din spate – cel pe care îl auzeam și simțeam – era „eul" fizic, iar „eul" din față era „eul" mental sau real. Presupun aceasta, deoarece senzațiile fizice și acțiunile legate de ele se întâmplau în corpul din spate, în timp ce gândirea era în „eul" din față. Deconcertant – dar foarte real. De atunci n-am mai avut probleme când aveam acele senzații. Ce să mai vorbim de cei care se tem de umbra lor!

08.08.1960. După-amiază

Am făcut un alt experiment interesant. După ce m-am întins pe canapea și am folosit procedeul numărătorii directe, a apărut un val de vibrații foarte puternice și dure, apoi s-au domolit, pe măsură ce frecvența devenea mai înaltă (începea cu treizeci de cicluri pe secundă, atât cât pot să determin, ca apoi frecvența să crească, până am simțit-o doar ca o senzație de căl-

dură). Am decis să mă înalț încet din fizic, pentru a examina procesul. Am încercat și mi-au ieșit picioarele luminiscente, apoi șoldurile, dar nu mai mult! Oricât am încercat, nu mi-am mai putut ridica din fizic pieptul și umerii. Era foarte ciudat. Am început să-mi mișc picioarele și șoldurile în sus și în jos. Le-am observat cu ochii fizici, care păreau astigmatici.

Am încercat de câteva ori să mișc picioarele în sus, afară din fizic, după care la dreapta, apoi le-am lăsat să cadă; în clipa când le-am lăsat să cadă, ele au plutit încet în jos, au atins marginea canapelei, apoi s-au pliat pe podea. S-au îndoit pe marginea canapelei ca și cum n-ar fi avut oase, exact ca o pânză în mișcare încetinită, care cade ușor și se îndoaie acolo unde ajunge în contact cu un corp solid. Nu am observat niciun efect secundar după reintrarea în corp și m-am ridicat în șezut. Timpul petrecut în afara fizicului a fost de 22 de minute.

16.09.1960. După-amiază

Mă aflam iarăși în afara fizicului, într-o zi de sâmbătă, și încercam să rămân „pe loc", adică să rămân în aceeași cameră. Observ din nou strania elasticitate, parcă de gumă, a acestui alt corp. Puteam sta în picioare în mijlocul camerei și să mă întind pentru a atinge peretele, cam la doi metri și jumate de mine. La început, brațul nu ajungea aproape de perete. Apoi mi-am tot împins brațul mai în afară, ca dintr-o dată să simt textura peretelui. Doar prin împingere, brațul s-a întins de două ori lungimea lui, fără să observ nimic deosebit. Când am încetat împinsul, brațul a revenit și părea normal. Aceasta confirmă cealaltă probă, că îi poți da orice formă, chiar cea la care te gândești conștient sau inconștient. Dacă este lăsat liber, el revine la forma umanoidă normală.

Dacă îți închipui Corpul Doi în mod conștient, într-o formă anume, bănuiesc că vei lua acea formă. Ai putea, de pildă, să te transformi temporar într-un câine sau într-o pisică. Ar putea fi aceasta sursa poveștilor cu vârcolaci, sau liliecii vampiri ai mitologiei? Nu sunt sigur că doresc să încerc.

10.10.1962. Noaptea

Am găsit o altă cheie la întrebarea despre „cum arăți când nu ești în fizic". Seara devreme, în jurul orei șapte și jumătate, am decis să-i fac o vizită lui R.W., în apartamentul ei aflat la o distanță de vreo 12 km. Eram sigur că va fi trează (non-fizic, desigur). Fără nicio problemă, m-am aflat imediat într-o cameră de zi. Acolo era cea care credeam că este R.W. și care stătea pe un scaun, lângă o lumină puternică. M-am mișcat spre ea, dar nu părea să-mi dea vreo atenție. Apoi am fost sigur că m-a văzut, dar a părut speriată. M-am retras și am început să vorbesc, însă ceva m-a tras înapoi în trup și m-am aflat în dormitorul meu, în corpul fizic, iar vibrațiile începeau să se atenueze. Motivul reîntoarcerii a fost că brațul meu era amorțit și cu furnicături, din cauză că nu circula sângele. Stătusem întins pe el, într-o poziție greșită.

A urmat apoi ceva neobișnuit. A doua zi, R.W. m-a întrebat ce făcusem în seara precedentă. Am întrebat-o de ce, la care mi-a spus: „Stăteam în camera de zi după cină și citeam ziarul. Ceva m-a făcut să-mi ridic ochii, iar în cealaltă parte a camerei era ceva care atârna și se unduia în aer".

Am întrebat-o cum arăta acel ceva.

„Era ca o bucată diafană de șifon cenușiu", spuse ea. „Puteam vedea prin ea scaunul și peretele din spatele ei. Acea țesătură a început să vină spre mine. M-am speriat și m-am gândit că ai putea fi tu, așa că am întrebat: Bob, tu ești?, dar șifonul continua să atârne în aer, cu unduiri ușoare. Atunci am întrebat iarăși dacă erai tu, și dacă da, voiam să te duci acasă și să nu mă mai deranjezi. Atunci a început să se retragă și s-a atenuat rapid". M-a întrebat dacă fusesem, într-adevăr, eu și i-am răspuns că nădăjduiam că da.

„Ei bine, data viitoare spune ceva ca să fiu sigură că ești tu", a răspuns ea. „Atunci nu voi mai fi atât de speriată". Am asigurat-o că așa voi face. Cel puțin știu că nu sunt o stafie cu aspect foarte strălucitor, iar uneori nici nu am formă umană.

21.11.1962. Noaptea

De această dată am decis să fac o călătorie pur „locală". Am început să plutesc de-a lungul camerei spre ușă, apoi mi-am adus aminte că nu era nevoie să folosesc ușa. M-am întors și am luat-o direct spre perete, în speranța că mă voi strecura prin el. Nu s-a întâmplat așa! Când am ajuns la perete, nu am fost în stare să trec prin el. Era exact ca atunci când te împingi în el cu mâinile. M-am gândit că ceva nu era în regulă. Până atunci trecusem cu ușurință prin pereți. Ar fi trebuit să fiu capabil să trec și acum. Am împins zidul cu brațele întinse. Un moment a opus rezistență, apoi am trecut prin el, la fel de ușor de parcă ar fi fost din apă. Dar cu o diferență. Pe măsură ce ieșeam spre exterior, am simțit și identificat fiecare strat de material – vopseaua, gipsul, șipcile, tencuiala și, în cele din urmă, scândura din exterior. Semăna cu trecerea mâinii prin podea. Oare de ce a opus rezistență, la început?

15.02.1963. Seara

Acesta a fost un experiment extrem de neobișnuit. După „ieșirea" ușoară și menținerea controlului, îmi fac, în sfârșit, curaj să mă întorc și să-mi examinez corpul fizic rămas pe pat. Am pornit încet în jos și m-am întins. Era semiîntuneric. (Prin fereastră pătrundea doar lumina asfințitului și nu vedeam prea bine. Acest lucru poate că era folositor. Intervine un soi de repulsie, când îți vezi propriul trup.) M-am întins în jos, cu grijă, ca să-mi ating capul fizic, dar mâinile mi-au atins picioarele! La început am crezut că m-am abătut în altă parte, dar mi-am simțit degetele de la picioare. Degetul mare stâng are unghia îngroșată, din cauza unei răni provocate demult de căderea unui butuc. Acest deget mare (stâng) de la picior nu era așa! Am pipăit cu mâna piciorul drept. Degetul mare de la piciorul drept avea unghia îngroșată. Totul era inversat, ca o imagine în oglindă. Am pipăit încet în susul trupului, dar de la degetul mare în sus nu-mi mai dădeam seama dacă era inversat sau nu. Lucru esențial era că puteam să-mi simt fizicul. Mâinile nu păreau să treacă, pur și

simplu, prin el. Era foarte neobișnuit să-mi simt fața cu ochii închiși, ca și cum ar fi fost a unei alte persoane. M-am apropiat suficient ca să văd, într-adevăr, figura. În regulă, eram eu, doar puțin distorsionat. Fie acesta era adevărul, fie sunt mai puțin arătos decât acceptă ego-ul și mândria mea. Niciodată n-am crezut că eram un tip frumos, dar credeam măcar că arăt ceva mai bine! Stranie, inversarea asta! Este adevărat că, în timp ce pluteam în semiîntuneric, aș fi putut să mă fi răsucit și să devin dezorientat. Dar unghia groasă era pe degetul mare de la piciorul drept, în loc de piciorul stâng. Va trebui să mai analizez.

18.03.1960 Noaptea

O întrebare pusă de dr. Bradshaw mi-a sugerat această întâmplare. După ce am ieșit din fizic și eram prin apropiere, m-am gândit să încerc să aflu dacă port îmbrăcăminte, atunci când sunt în afara corpului fizic – și astfel, să-i pot da un răspuns la întrebare. Nu-mi mai bătusem capul până acum să aflu – probabil pentru că nu am o preocupare deosebită față de îmbrăcăminte. Pentru mine, hainele există în principal pentru confort și pentru căldură. Mi-am pipăit acest Corp Doi non- fizic. Era doar piele zgribulită, dar fără haine. În orice caz, nu de această dată.

23.02.1961. Noaptea

Am ieșit din fizic după metoda „rostogolirii" și am pornit prin cameră. Ceva părea să mă rețină. Era exact ca atunci când încerci să mergi încet prin apă și împingi cu mâinile și picioarele, dar fără să avansezi. Dintr-o dată, ceva m-a tras cu putere înapoi (nu m-a durut). Am făcut o tumbă pe spate, cu o descriere de arc de cerc cu picioarele peste cap și am reintrat în corpul fizic. M-am ridicat, fizic, și cineva bătea la ușă (fiica mea). Ce putea fi acel ceva ce m-a tras înapoi atât de zdravăn? „Coarda de argint", cordonul despre care am citit mai târziu?

07.07.1960. După-amiază

Acesta a fost un experiment pe care nu doresc să-l mai încerc. Eram într-o cușcă Faraday încărcată electric (avea ecranul

format dintr-o plasă de cupru, era plasată deasupra pământului și era încărcată electric de la un alimentator de curent continuu de 50 kV). Am încercat să trec prin cușcă. Am ieșit bine din fizic, apoi mi s-a părut că m-am încurcat într-un sac mare, făcut din sârme flexibile. Sacul ceda când mă împingeam în el, dar n-am putut trece. M-am zbătut ca un animal prins într-o capcană și, în cele din urmă, m-am întors în fizic. Dacă analizez situația, era evident că nu sârmele erau motivul, ci câmpul electric produs, care avea aceeași formă ca și cușca, dar mai flexibilă. Poate aceasta ar putea fi ideea de bază pentru o „capcană de stafii"!

30.10.1960. După-amiază

Pe la ora trei și un sfert mă culc, cu intenția de a-i face o vizită lui E.W. în casa sa aflată la o distanță de circa opt kilometri. După unele dificultăți, am reușit să intru în starea de vibrație, apoi am ieșit în cameră și m-am îndepărtat de corpul fizic. Orientat mental spre E.W., am decolat și m-am deplasat relativ încet. M-am aflat deodată deasupra unei străzi comerciale și mă mișcam încet cam la 7-8 m deasupra trotuarului (la nivelul ramelor de sus ale ferestrelor etajului întâi). Am recunoscut strada principală a orașului și, de asemenea, cvartalul și colțul deasupra căruia am trecut. Am avansat lent deasupra trotuarului timp de câteva minute și remarc o benzinărie la colț, unde o mașină albă, cu ambele roți din spate scoase, staționa în fața unui atelier cu două uși metalice unsuroase deschise. Am fost dezamăgit că nu am ajuns la E.W., destinația mea. Întrucât nu am văzut nimic interesant, m-am decis să mă întorc în fizic și am făcut acest lucru fără incidente. Întors înapoi, m-am așezat să analizez de ce nu am ajuns unde am intenționat. Sub un impuls, m-am ridicat și m-am dus la garaj, m-am urcat în mașină și am parcurs cei opt kilometri până la orașul lui E.W. Gândul meu era ca măcar să fac profitabilă această călătorie în afara corpului și să verific cele văzute. Am ajuns la același colț pe strada principală, iar acolo era mașina albă, în fața celor două uși deschise. Micile dovezi certe ca acestea ajută! Am privit în sus la

poziția aproximativă la care mă aflasem deasupra trotuarului și am avut o surpriză. Chiar la acea înălțime la care plutisem se aflau niște transformatoare ale rețelei de alimentare cu energie electrică, cuplate la o tensiune destul de înaltă. Atrage oare câmpul electric acest Corp Doi? Să fie acesta mediul prin care călătorește el? În această seară am ajuns, în cele din urmă, acasă la E.W. Se pare că nu fusesem prea departe de ținta mea. În jurul orei 3:25, E.W. mergea pe strada principală, iar eu îl urmăream direct de deasupra lui, destul de aproape.

09.01.1961. Noaptea

Ca răspuns la o întrebare ridicată într-o discuție avută cu doamna Bradshaw, m-am decis să văd dacă există, într-adevăr, un „cordon" între corpul fizic și Corpul Doi. În trecut, nu observasem să fi existat vreunul, cu excepția uneori a unei acțiuni ciudate de tragere înapoi. Cu această idee în minte, după-amiaza târziu, aproape de căderea întunericului, am trecut prin procedeul rememorării. Am ieșit din fizic printr-o rotație axială și am rămas în cameră, la circa un metru distanță deasupra fizicului. M-am întors să văd „cordonul", dar nu-mi era vizibil; fie era prea întuneric, fie nu exista deloc. Apoi mi-am dus mâna în jurul capului, să văd dacă îl simțeam că ar ieși din frunte, creștet sau ceafă. Când am ajuns la ceafă, mâna mi-a trecut peste ceva și am pipăit apoi la spate cu ambele mâini. Orice era, se întindea dintr-un punct din spate, pe cât mi-am dat seama, direct dintre omoplați, și nu din cap, așa cum mă așteptasem. Am pipăit la baza lui și am simțit exact ca rădăcinile unui arbore care se răsfiră dintr-un trunchi principal. Rădăcinile se înclinau în afară și în jos, de-a lungul spatelui, până pe la mijlocul bustului, iar în sus până la gât și spre umeri, în ambele direcții. Am pipăit înspre afară, unde forma o „coardă" – dacă se poate numi „coardă", ceva ca un cablu cu grosimea de 5 cm. Aceasta atârna lejer și îi puteam simți foarte bine textura. La atingere avea căldura trupului și părea formată din sute (mii?) de fibre, strânse îngrijit îm-

preună, dar nu răsucite sau spiralate. Era flexibilă și părea neacoperită cu piele. Satisfăcut că există, m-am ridicat și am plecat.

Caracteristicile de bază notate aici au fost confirmate de multe alte ori și în multe feluri. Totuși, nu există o metodă care să valideze asemenea mărturii, cu excepția experienței personale și a observațiilor făcute de alții. Poate se va ajunge la aceasta, în timp. Așadar, să vedem ce am aflat din cele de până acum.

În primul rând, acest Corp Doi are greutate, așa cum o înțelegem noi. Este supus atracției gravitaționale – deși mult mai slabă decât cea a corpului fizic. Desigur, fizicianul ar putea explica acest lucru, prin faptul că este o problemă de masă, iar orice penetrează un perete trebuie să aibă o densitate așa de mică, încât să se strecoare prin spațiul dintre structura moleculară a materialului. O asemenea densitate mică implică o masă extrem de mică, dar ar putea fi tot materie. Acest fapt mai poate fi susținut și de experimentul cu ieșirea pe jumătate în afara corpului fizic, în care picioarele și coapsele au fost separate, apoi, când au fost lăsate să cadă, s-au mulat pe lângă pat. Masa de densitate mică cade așa cum ar cădea un fulg. Împinsul prin perete ar putea fi și el un exemplu. Rezistența inițială s-ar putea datora unei forme de tensiune superficială, dacă ne referim din punct de vedere vibrațional, care odată învinsă, permite masei de densitate mică să treacă printre moleculele peretelui. Poate vreun fizician ar putea să preia explicația de aici.

În al doilea rând, acest Corp Doi este vizibil în anumite condiții. Pentru a fi vizibil, el trebuie fie să reflecte, fie să radieze lumina în spectrul cunoscut – sau cel puțin pe o armonică în acest domeniu. Bazându-mă pe notele experimentului cu brațele și picioarele, mi se părea că văd lumină radiată numai în jurul perimetrului formei corpului. Restul a fost invizibil, în condițiile luminii de zi. Trebuie, de asemenea, luat în considerare și faptul că mecanismele mele senzoriale și perceptive au fost precis în niște condiții de sensibilitate ridicată sau modificată, care au făcut posibilă această „vedere". „Șifonul cenușiu" văzut de R.W. în lumină artificială și în stare de conștiență deplină poate fi și el

altceva. Din descriere, el poate intra în categoria de lumină reflectată. Dacă ne luăm după rapoarte, există evident condiții în care un observator complet conștient poate să perceapă vizual prezența Corpului Doi. Care sunt aceste condiții, nu știu.

În al treilea rând, în Corpul Doi simțul pipăitului pare a fi foarte asemănător cu cel din corpul fizic. De exemplu, mâinile s-au simțit una pe alta, iar senzația părea identică. Același lucru părea să fie adevărat în relatarea despre descrierea căutării „corzii". Mâinile puteau să simtă și să atingă eul non-fizic, atunci când, corespunzător receptorilor senzoriali, carnea atingea carne, cu excepția protuberanțelor pielii de tipul foliculilor părului. Sunt, de asemenea, indicii că mâinile non-fizice pot atinge corpul fizic cu aceleași rezultate – așa cum stă mărturie experimentul cu întoarcerea pentru examinare directă, cea care începea cu degetele de la picioare. Aceasta este susținută iarăși de experiența cu „omul de pe spate", atunci când am simțit corpul fizic în apropiere directă cu corpul non-fizic, cu alte părți ale corpului decât mâinile. S-ar părea că, în așa-numita „condiție locală", Corpul Doi poate percepe și pipăi și obiecte fizice.

În al patrulea rând, Corpul Doi este foarte plastic și poate lua orice formă este potrivită sau dorită de persoană. Posibilitatea „întinderii" brațului până la de trei ori lungimea sa normală, subliniază această elasticitate. Dacă extrapolăm, s-ar putea concepe că întreaga călătorie ne-fizică este ca o întindere incredibilă a unei substanțe ce emană din fizic. Revenirea bruscă în fizic, atunci când dorința, sau voința de a mai „sta afară" încetează, dă credibilitate acestei idei. Aparența Corpului Doi ca o bucată de șifon diafan ce se unduiește sfidează deocamdată analiza de orice fel, dar poate indica din nou ideea de plasticitate. Dacă, într-un anumit moment, mintea, sau voința nu îi transmite o anume formă specială, putem considera că forma familiară umanoidă se păstrează, datorită unui gând-obișnuință automat.

În al cincilea rând, există și posibilitatea ca acest Corp Doi să fie reversul direct al corpului fizic. Această idee este susținută de separarea prin rotire în metoda „rostogolirii", precum și de

experimentul de explorare a corpului fizic, când acesta era întins inert pe canapea. A fost o descoperire de la cap până la picioare, care poate fi foarte bine explicată prin dislocare în semiîntuneric. Totuși, cuplat cu identificarea degetului mare de la picior, fenomenul merită atenție. Există sugestii de acest fel în alte note, care au fost puse inițial pe seama dezorientării și a reacțiilor pur subiective. Conceptul inversării poate fi asociat, într-un oarecare mod, cu teoria antimateriei.

În al șaselea rând, investigația directă tinde să susțină premisa existenței unei „corzi" între fizic și Corpul Doi, așa cum este descrisă de multe ori, de-a lungul vremurilor, în literatura esoterică. La ora actuală, nu se cunoaște cărui scop îi servește această legătură. Se poate specula faptul că acest Corp Doi – și inteligența care sălășluiește în el – încă exercită control asupra fizicului, prin această cale de comunicare. Pare posibil că mesajele ajung prin această metodă, de la fizic la Corpul Doi – cum stă mărturie rechemarea în corpul fizic din cauza proastei circulații a sângelui într-un braț amorțit și avertizarea datorată unor bătăii în ușă. Dacă această legătură se menține, trebuie să fie o substanță foarte elastică, foarte asemănătoare cu cea a Corpului Doi însuși, pentru a fi în stare să se întindă la distanțele necesare – aparent, infinite.

În al șaptelea rând, relația între Corpul Doi și electricitate și câmpul electromagnetic este foarte semnificativă. Experimentul din cușca Faraday sugerează acest lucru, la fel ca și poziționarea Corpului Doi deasupra străzii, în, sau în proximitatea câmpului electric creat de curentul electric primar, sau în curentul electric însuși.

Capitolul 14

MINTE ȘI SUPERCONȘTIENT

Întrucât avem descrise aspectele „fizice" ale Corpului Doi, ar fi de cea mai mare importanță examinarea modului în care pare să opereze mintea, ca reacție la experiența Corpului Doi. Cei ce studiază științele mentale pot să conteste terminologia folosită aici, întrucât nu se încearcă reexaminarea fenomenului în termeni psihiatrici, psihologici sau fiziologici. Se speră, mai degrabă, că acest capitol, ca și cel precedent, va avea un înțeles comun pentru toate științele și mințile științifice, și că va acționa ca o punte spre explorări viitoare pentru oricare intelectual interesat. Întrebarea pusă cel mai frecvent este: *Cum știi că nu visezi, că toată experiența ta nu e nimic altceva decât un vis în stare de veghe, sau o halucinație de vreun fel sau altul?*

Această întrebare merită un răspuns, altul decât contraîntrebarea: *De unde știu că experiența mea în stare de veghe este reală?* Așa cum s-a arătat în altă parte, multă vreme, în stadiile incipiente, am fost sigur că aceste experiențe au fost vise sau halucinații. Am început să le privesc cu mai multă seriozitate, ca pe ceva mai mult decât atât, doar când au început să se acumuleze date edificatoare.

În principal, experiențele se deosebesc de visele tipice, prin:

(1) Continuitatea unui fel de conștiență trează.

(2) Decizii intelectuale sau emoționale (sau combinații ale celor două) făcute în timpul experiențelor.

(3) Percepții multivalente prin stimuli senzoriali sau echivalenții lor.

(4) Nonrecurența unor modele identice.

(5) Derularea evenimentelor într-o succesiune care pare să indice o scurgere a timpului.

Cea mai sigură afirmație care se poate face este că, odată ce există condiția, ești tot atât de conștient „că nu visezi", ca și atunci când ești treaz. Aceleași standarde de conștiență pot fi aplicate, cu aceleași rezultate pozitive. Aceasta este atât de deconcertant în experimentările de început. Dualitatea existenței este în totală contradicție cu toate sistemele educaționale accesibile și cu experiența umană. Din nou, dovada finală a unei asemenea afirmații este experiența personală în această stare de a fi.

Să fie acest fenomen produsul autohipnozei, cu sugestiile sale posthipnotice? E foarte posibil ca metoda inducerii, ca și instalarea condițiilor să semene în multe feluri cu hipnoza. Hipnoza în sine este un fenomen prea puțin înțeles. „Sugestia", așa cum este folosită în hipnoză, poate fi parte a procesului de activare. Totuși, am avut mare grijă să evit orice sugestie indirectă, sau orice stimuli care ar induce halucinația. Când se vor cunoaște mai multe despre factorii implicați în hipnoză, s-ar putea să apară o interrelație cu practicile implicate aici.

Dacă spiritul acționează diferit, care sunt punctele de diversiune? În general, se pare că spiritul conștient (sau individul în întregime) trece treptat printr-un proces de învățare. Privind în retrospectivă, efectul este o adaptare evolutivă și acceptarea minții conștiente într-o porțiune remisă a întregului. Întregul este un amestec egal de conștient, inconștient și supraconștient (sinele transcendent?), toate complet conștiente unele de altele. Totuși, această amalgamare este eficientă doar în Starea a Doua. Dacă aceasta continuă în mediul fizic, efectul se observă doar într-o măsură limitată.

În pătrunderile mele timpurii în Starea a Doua, gândirea și acțiunea mi-au fost dominate aproape în întregime de inconștient, de mintea subiectivă. Încercările de înțelegere rațională par îngropate sub o avalanșă de reacții emotive. Toate pornirile primare, subiective sunt foarte evidente, ele necesită să li se

acorde mare atenție și/sau să fie satisfăcute. Este imposibil să li se nege existența. Temerile de bază, pe care le credeai eliminate, sunt primele care apar.

Acestea sunt urmate, sau însoțite, de porniri tot atât de puternice de unire sexuală – care vor fi examinate în altă parte. Împreună, ele reprezintă două lovituri serioase date neîncetatei dezvoltări a Stării a Doua. De-a lungul întregii istorii a omenirii, frica și sexualitatea au constituit principalele caracteristicile motivante și de control, în toate formele de organizare socială. Este de înțeles deci că ele joacă un rol absolut vital în Starea a Doua.

Încet, mintea conștientă începe să acționeze asupra acestei mase – în aparență neorganizate, ilogice – pentru a-i induce ordine și percepție obiective. La început aceasta pare o sarcină imposibilă. În stadiile de mai târziu, mintea conștientă dezvoltă o relație simbiotică cu ea. Doar arareori se întâmplă să-i scape de sub control. Aceasta însă nu înseamnă că mintea conștientă deține controlul total în Starea a Doua. Este mai degrabă un regulator al unui stăpân sau a unei forțe motrice. Cine este stăpânul? Numește-l superconștient, suflet, sine superior, eticheta nu are însemnătate.

Este important de știut că mintea conștientă răspunde fără întrebări, în mod automat, la comenzile stăpânului. În stare fizică, părem prea puțin conștienți de acest lucru. În Starea a Doua, aceasta este o situație normală. Supraconștientul știe fără dubii ce este „bine", pentru că problemele apar doar când mintea conștientă refuză cu încăpățânare să recunoască această cunoaștere superioară. Sursa cunoașterii superconștientului duce la mai multe căi, multe dintre ele părând dincolo de percepția lumii noastre a minții conștiente. Ereditatea este cea mai acceptabilă, dar și cea mai insuficientă dintre acestea.

Pe măsură ce adaptarea continuă să se dezvolte, putem deduce anumite premise observabile. Acestea duc la concluzii care se pot aplica mediului Stării a Doua.

Sincronicitatea gândire-acțiune. În timp ce, în corpul fizic, acțiunea urmează gândirii, aici ele sunt una și aceeași. Nu

există nicio transpunere mecanică a gândului în acțiune. Se conștientizează treptat existența gândului ca forță în sine, mai degrabă decât ca un declanșator sau catalizator. Este, în primul rând, o forță a gândului emoțional, transpusă gradat în acțiuni coerente. Cel ce creează acțiunea este *gândul* la mișcare. *Gândul* la persoana pe care vrei s-o vizitezi este cel care determină destinația. Este, de asemenea, nevoia superconștientului de a crea mișcarea în locuri necunoscute, adesea fără o imediată înțelegere conștientă a forței motivatoare.

Tipare ale gândului transpuse din activitățile fizice influențează puternic reacțiile în această existență a Stării a Doua. Este uimitor să descoperi câte obiceiuri ale unor gânduri mărunte am „cultivat" și cât de stânjeniți ne putem simți de automatismul lor. Chiar dacă par a fi transpuse ca atare nu doar obiceiuri fizice pure, nevoi, sau dorințe (de exemplu foame, durere, fumat), tipare minore și agasante de gândire și condiționări par să deconcerteze și să distragă atenția. Excepție de la toate acestea este dorința sexuală – dar până și aceasta este modificată de standardele sociale artificiale și de obiceiurile pe care ele le-au generat.

Iată, extrasă din note, o ilustrare a unui obicei minor.

11.06.1963. Noaptea

...când s-au apropiat de mine și fiecare m-a luat de câte un braț, pentru a mă conduce prin acea zonă, mi-am dus mâna la buzunarul de la piept din partea dreaptă, pentru a mă asigura că mai am încă portofelul acolo, ca nu cumva să-mi fie luat. Mi-au trebuit câteva clipe să înțeleg că acolo nu era niciun portofel (și poate nici haina) și nici nu exista vreo intenție din partea celor care mă țineau, să-mi ia portofelul inexistent. Acesta este prețul viețuirii în mulțime, într-un oraș mare.

Obiceiuri mărunte ca acesta îți stau adesea în cale și le întâlnești mereu și mereu. Metoda de a scăpa de ele este să le recunoști pe rând, unul câte unul. Odată identificate, nu mai devin deranjante. Același lucru este valabil și pentru gândurile legate de forma corpului fizic. De exemplu, dacă ai fost condiționat să-ți

fie extrem de jenă din cauza nudității, vei gândi automat că ești îmbrăcat – și așa și vei fi. În afară de cazul când nu vei gândi în mod intenționat altfel, forma corpului tău fizic este dusă dincolo ca o copie, până la ultimul fir de păr și cicatrice.

Invers, dacă modurile tale de gândire au fost – deliberat sau nu – orientate altfel, poți lua orice formă îți este mai convenabilă. Bănuiesc că se poate modifica acest Corp Doi, în orice formă dorită. Odată ce un asemenea gând este abandonat, Corpul Doi își va reveni la forma umanoidă obișnuită. Aceasta deschide calea unor speculații interesante în ceea ce privește mitologia omului. Dacă cineva dorește să experimenteze cum este să fii unui patruped, Corpul Doi poate fi transformat temporar într-un câine mare, iar cineva cu posibilitatea de a vedea Starea a Doua (probabil că sunt mulți asemenea oameni) ar putea întâlni un vârcolac. Sau poveștile cu jumătate om și jumătate țap ar putea fi rezultatul acestora. Te poți „gândi" la aripi și la zbor, și să fii transformat, pe loc, într-un liliac vampir. Când faci experimente cu puterea gândului, în Starea a Doua, totul pare mai puțin imposibil.

Altfel spus, se pare că nu există nimic ce gândul *nu poate* să creeze în această altă viață nouă-veche. Acest fapt invită la precauție scrisă cu litere mari, roșii: să fii absolut sigur ce rezultate dorești și în permanent control al gândurilor pe care le creezi.

Schimbarea percepțiilor. Acesta este domeniul schimbărilor celor mai însemnate și totuși cele mai de neînțeles. Fiindcă nu am învățat o altă de metodă de a ne descurca cu ele, toate percepțiile senzoriale sunt mai întâi traduse în termeni și înțelesuri ale celor cinci simțuri fizice. De exemplu, când cineva începe să „vadă" în această formă nefamiliară, ai impresia că această „vedere" este asemănătoare cu percepția cu ochii fizici. Abia mai târziu descoperi, empiric, faptul că nu e așa. Ea nu este câtuși de puțin „vederea" fizică. Înveți că poți „vedea" în toate direcțiile simultan, fără a-ți întoarce capul, că vezi sau nu vezi, în funcție de ce gândești. Când examinezi în mod obiectiv, ai mai mult impresia unei radiații, decât acea reflexie a undelor luminoase.

Același lucru se aplică și altor simțuri fizice. La început crezi că auzi că oamenii „îți vorbesc". Curând îți dai seama că, de fapt, nu „urechea" a primit mesajul senzorial. Ai primit mesajul (gând) într-un mod oarecare, iar mintea l-a tradus în echivalentul fizic. Pipăitul pare să aibă cea mai directă asemănare cu corespondentul său fizic. Este evident faptul că simțul mirosului și al gustului lipsesc până acum. Cea mai interesantă este certitudinea că niciunul dintre aceste moduri de percepție nu acționează complet automat. Ți se pare că ai capacitatea să le „conectezi" sau să le „deconectezi", după dorință.

De asemenea, se pare că există câteva noi mijloace de percepție senzorială. Unul dintre acestea este posibilitatea identificării unei alte ființe umane (vii, moarte?), nu după cum „arată", ci printr-o completă și nealterată conștiență a obiceiurilor și gândurilor personalității sale inițiale. Acest lucru este dintre cele mai remarcabile, deoarece pare infailibil; sinele interior pare să radieze amprente, destul de asemănător cu analiza compoziției unei stele, sau a unei bucăți de metal, prin amprenta spectrală. Bănuiesc că asemenea emanații nu pot fi blocate de individ, astfel că sinele interior nu poate fi ascuns.

Un alt simț suplimentar este capacitatea de a comunica cu ceilalți, la un nivel situat dincolo de nivelul conștientului. Aceasta s-a realizat cu persoane în viață – atât treze, cât și adormite. Este foarte posibil ca o astfel de comunicare să aibă de asemenea loc între oameni vii, în fizic, dar ei să nu fie conștienți de ea. În Starea a Doua acesta este un mod specific și foarte natural de comunicare. Sunt multe incidente menționate în note, legate de asemenea comunicări, în timp ce cealaltă persoană conversează în mod conștient, în fizic, cu o a treia persoană.

La acest mod de comunicare, cel mai frustrant este că, ulterior, interlocutorul își amintește rareori de el. De asemenea, e greu de stabilit un astfel de contact cu o persoană fizic trează. Este ca și cum ai încerca să trezești o persoană dintr-un somn adânc. S-ar putea însă ca această porțiune a spiritului care comunică să fie, de fapt, adormită în perioade de conștiență fizică.

Asocierea liberă, sau tehnicile de regresie hipnotică ar putea recurge, la nevoie, la asemenea surse.

În Starea a Doua se întâlnește periodic o problemă de percepție. În cazul percepției prin mijloace fizice aceasta ar putea fi mai comună decât s-a raportat – și astfel, să nu fie unică. Mă refer la problema identificării de către minte a persoanelor, locurilor și lucrurilor care, până atunci, fuseseră necunoscute, sau nepercepute. În căutarea unor date ce au valoare de probe și de autoorientare, spiritul pare să acționeze energic, ca răspuns la comanda unui gând neformulat: „identifică!", fără vreo modificare sau ambiguitate. Ca urmare, când întâlnește o situație, un loc, o persoană, sau un lucru necunoscute – sau, în aparență, imposibile – spiritul vine totuși cu un răspuns.

Răspunsul ia forma gândirii raționale, dacă se poate numi astfel; sau, mai bine-zis, se caută în amintirile și experiențele trecute, pentru a se realiza o identificare corectă. El compară situația în care este perceput obiectul sau acțiunea, cu experiențe personale din trecut. Dacă nu există ceva care să coincidă exact cu datele observate, în mod invariabil spiritul va raporta *cea mai asemănătoare amintire* și va declara, „acesta este obiectul, sau acțiunea pe care o vezi". Abia după o analiză critică, iese la lumină ceva similar cu ceea ce *a fost* perceput de fapt.

Sunt multe exemple valabile ale acestui fenomen. Unul dintre cele mai bune este vizita mea, dimineața, la casa domnului Bahnson. Faptul că spiritul nu avea în memorie niciun punct de referință despre obiectul plasat în spatele mașinii (un generator Van de Graaf), i-a identificat corect mărimea aproximativă, forma rotundă, o protuberanță asemănătoare unei roți pe un ax și o platformă de bază – deci a caracterizat, în mod eronat, un automobil de copil. Mintea a prezentat însă corect copilul și mingea de baseball, deoarece acestea *făceau* parte din banca sa de date. Dar a avut o dificultate cu gesturile făcute de dimineață de către doamna Bahnson, când îți verifica scrisorile venite prin poștă. Aceste mișcări au fost identificate ca și când „dădea cărțile pentru un de joc" – dar, din nou, mintea fusese

confruntată cu faptul nepotrivit că se foloseau cărți albe, mari (de fapt, scrisori), și se juca pe o masă plină de veselă. În memoria asociativă, ideea „jocului de cărți" fusese evenimentul cel mai asemănător cu ce se „vedea", așa că asta s-a reținut.

O experiență de un interes identic a fost descrisă în Capitolul 11, cu referire la accidentul aviatic. Aici erau o serie de evenimente pline de date senzoriale, filtrate prin asociații ale minții cu evenimente trecute. Alăturate la acestea erau suprapuneri rapide de informații, astfel încât secvențele evenimentelor s-au adăugat, în timp, confuziei. Impresia despre efectuarea unei călătorii cu avionul a fost destul de corectă.

Cu toate acestea, mintea „a uitat" că mai întâi a fost călătoria spre aeroport, cu autobuzul. În consecință, îmbarcarea în autobuz dădea impresia că era în avion. La îmbarcare, mintea a perceput șoferul care aștepta lângă ușă. În încercarea de a identifica bărbatul, s-a căutat în memorie și a fost selectat ca persoana *cea mai asemănătoare* din experiențele trecute (D.D). (La compararea ulterioară, asemănarea fizică dintre șoferul de autobuz și D.D. a fost remarcabilă).

Recunoașterea femeii de pe locul din față și starea ei de disconfort a fost o altă formă de interpretare greșită. Disconfortul și anxietatea erau corecte, dar motivul era greșit. Mintea nu a identificat cauza și, pentru că s-a cerut un răspuns, a raportat-o în legătură cu persoana. Apoi zborul lent și la mică altitudine era o descriere perfectă a evenimentului în sine – autobuzul rula pe autostrada suspendată spre aeroport – cu excepția faptului că mintea era încă fixată pe ideea zborului cu avionul.

Mintea a rămas încă fixată pe „faptul" că zborul deja începuse. Când avionul a intrat în furtună, mintea a raportat că avionul zbura pe sub sârme electrice și de telefonie, deoarece nu era în stare să traducă direct efectul furtunii.

Cea mai semnificativă interpretare a minții a fost „accidentul" sau catastrofa. „A văzut" ceea ce părea o întrerupere a activității cardiace. Aceasta era o situație imposibilă, un eveniment de neconceput, conform experienței sale. Confruntată cu

această experiență, mintea fusese forțată să „identifice"! Experiența îi spunea că această catastrofă nu era posibilă. Ca urmare, a selectat un accident aviatic, ca eveniment ce putea fi crezut și acceptat ca o posibilitate.

De aici se poate înțelege dificultatea de a relata corect observarea unor materiale necunoscute. Dacă ele se dovedesc atât de complexe într-un mediu familiar, ne putem imagina ce se întâmplă atunci când ceea ce se percepe nu are nicio legătură cu experiențe anterioare. Abia după încercări repetate, laborioase, fuseseră asamblate câteva fapte, iar acestea puteau să nu fie identice cu interpretările altor minți, care se bazau pe alte experiențe. Iată motivul pentru care este necesar ca și alții să experimenteze în aceleași condiții. Întregul tablou ar putea deveni clar, cu ajutorul unor asemenea rapoarte suplimentare.

Dintre puținele cazuri corect catalogate sunt visele de „zbor" sau de „cădere". Sunt aproape sigur că asemenea vise sunt doar amintirea unor experiențe în Starea Doi. Mi-am dat seama foarte des că, în timpul somnului, simțeam că zbor, pentru a descoperi, după ce am conștientizat incidentul, că de fapt pluteam în Corpul Doi. Această acțiune involuntară se întâmplă cel mai frecvent, fără vreun efort conștient. Se prea poate ca multe persoane să aibă asemenea experiențe în timpul somnului, dar nu-și mai amintesc de ele.

Visul că pilotezi un avion, sau că zbori cu avionul, are conotații similare. Datorită experiențelor anterioare acumulate în memorie, mintea refuză să accepte posibilitatea de a zbura fără ajutor mecanic, astfel că inventează un avion pentru a da un înțeles evenimentului. Din nou, când intră în joc conștiența deplină, „avionul" dispare. Ești acolo, în aer, fără vreun mijloc logic de susținere. Este foarte deconcertant, până când te obișnuiești cu ideea.

În experiențele mele de început, visele de cădere au fost, de asemenea, examinate în repetate rânduri. Este o „senzație" comună în reintegrarea rapidă a Corpului Doi în corpul fizic. Este adevărat că apropierea fizicului determină acceptarea de că-

tre acesta a semnalelor venite de la Corpul Doi, care este „căderea" în fizic. În aceeași manieră, procesul adormirii (a „plonjării" în somn) aduce adesea după sine senzația de „scufundare".

Prin încercări repetate, efectul este produs de separarea Corpului Doi de cel fizic, iar impresiile senzoriale se împart între cele două. Poate aceeași senzație de scufundare apare și atunci când cineva își pierde cunoștința din alte motive, cum ar fi leșin, anestezie etc.

Măsurarea inteligenței. Dacă privim superficial, cu excepția unor abilități senzoriale tocmai menționate pe care le ai în plus, se pare că nu sunt deschideri imediate spre perspectiva unor noi cunoștințe sau informații. Nu se remarcă niciun salt în IQ (coeficientul de inteligență), după standardele care se aplică în lumea fizicului. Există, într-adevăr, un nou tip de intelect care acționează, dar acesta este sub o formă care pare de neînțeles. Această minte compozită folosește experiențele trăirilor în fizic, dar le aplică doar atunci când ele „se potrivesc" cu evenimentul sau incidentul. Uneori au loc acțiuni care îi par minții conștiente total lipsite de sens, iar validitatea lor este recunoscută abia după eveniment.

După un număr semnificativ de experimente, îți dai seama că mintea conștientă, în sine, chiar cu tiparele de apelare la memorie, este insuficientă pentru sarcina de înțelegere completă. Sunt mult prea multe de evaluat, dincolo de limitele experienței conștiente personale. Din nou, aceasta impune o nevoie continuă de organizare, într-o formă cuprinzătoare a datelor disponibile și adăugate la acel corp de cunoștințe prin probele oferite de experiențe ale altor minți conștiente. Această minte conștientă își recunoaște limitările!

Tipare ale memoriei. Dacă intelectul conștient nu pare îmbunătățit, cu banca de date a memoriei este cu totul altceva. Una dintre schimbările de început este inundarea treptată a memoriei cu evenimente, locuri, persoane și lucruri care nu au legătură în niciun fel cu activitățile din viața fizică obișnuită, sau

cu experiențe din trecut. Ele nu par a avea vreo relevanță nici în starea din Tărâmul Doi sau Trei.

Sursa acestor amintiri rămâne încă un mister. Ele sunt simțite și reamintite în timpul existenței în Corpul Doi.

De exemplu, am memoria vie a locului unde am trăit, drumurile care duceau acolo, forma terenului, poziția sa față de drum și peisajul înconjurător. Nu era o bucată de pământ bun, dar se pare că am muncit din greu pentru el și era tot ceea ce-mi puteam permite. Intenționam să-mi construiesc, într-o bună zi, și o casă pe acel teren.

De asemenea, mai este amintirea a trei clădiri legate între ele, de pe o stradă dintr-un oraș – clădiri vechi, unele cu opt etaje. Nivelurile superioare ale acestor clădiri (asemănătoare cu vechile blocuri cu apartamente) fuseseră unite într-o singură suprafață mare de locuit, cu camere mari, care aveau plafoane înalte. Trebuia să urci sau să cobori o mică treaptă pentru a trece dintr-o cameră în alta, din cauza diferențelor de nivel ale podelelor. Acesta era un loc pe care l-am vizitat, nu prea des, cândva, undeva. Sunt mult mai multe de relatat, dar probabil puțin importante în raport cu întregul.

Este totuși important de știut că acestea sunt produsul direct al experimentărilor făcute în Corpul Doi. Ce valoare au, în afară de a dezorienta, rămâne încă să mai aflu.

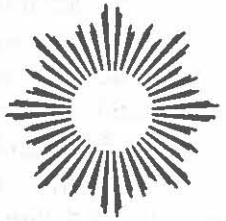

Capitolul 15

SEXUALITATEA ÎN STAREA A DOUA

Pe tot parcursul experimentărilor s-au adunat dovezi pentru punerea în evidență a unui factor absolut vital pentru Starea a Doua. Cu toate acestea, în întreaga literatură esoterică a mișcării subterane nu există nicio mențiune, nici măcar un cuvânt pentru a-l studia sau explica. Acest factor este sexualitatea și imboldul sexual fizic. În cazul în care considerăm ca reale datele Stării a Doua, atunci problema sexului între oameni a devenit cumva complet confuză, distorsionată și total greșit înțeleasă.

Într-o națiune în care 90 la sută din medicii psihiatri practicanți sunt freudieni, se face multă referire la acest factor. Dacă am fi total de acord cu această teorie, virtual niciun gând sau acțiune nu ar izvorî din vreo altă motivație.

Cum acestui subiect i s-a atașat de multă vreme eticheta de „rău", comunitatea subterană ignoră probabil această problemă, considerând-o ca ceva grosier de „materială", care nu merită să fie luată în seamă în cadrul dezvoltării spirituale. Schema aceasta a fost aplicată, în general, și religiilor – fie ele oficiale sau nu. Ca și hrana, această necesitate a fost manipulată continuu, de-a lungul istoriei omului, prin reguli artificiale și tabuuri, pentru a exercita un puternic control asupra populației. În mare măsură aceasta încă se mai aplică și reprezintă un control fundamental asupra dorințelor și acțiunilor noastre. Priviți la aproape oricare reclamă comercială americană la TV, ca să-i observați o fațetă în acest sens. Ascultați predicatorul care amenință cu blestemul focului veșnic, pentru a vedea cealaltă fațetă.

Studiați istoria necenzurată a oricărei civilizații sau religii majore, ca să vă convingeți. În comunitatea subterană au circulat zvonuri bazate pe unele dovezi șubrede, că persoane binecunoscute, dotate cu puteri „psi", ar fi fost de asemenea foarte atrase de sexualitate. Cel mai sofisticat grup pretindea că știe de această situație, dar fără să sintetizeze nimic în acest sens.

Despre Gurdjieff, vestitul mistic de la începutul secolului XX, s-a spus că ar fi afirmat că dacă, în atingerea acelei stări mistice, ar fi avut în cale *două* obstacole ca cel pe care i l-a oferit sexul, nu ar fi atins-o niciodată.

Este imposibil să descriu cât de profund apreciez și înțeleg acum comentariul lui Gurdjieff. Asta, deoarece fusesem și eu supus acelorași concepții și condiționări ca orice american. Chiar și acum, după un proces de decondiționare, încă mai simt ecouri de vină și păcat, în încercarea de a aduce puțină candoare acestei relatări. Totuși, știu că acesta ar fi un raport incomplet fără ea.

Iată câteva extrase din notele scrise în primele stadii ale experimentelor.

07.05.1958

Noaptea târziu, în dormitor, umiditate scăzută, cer fără lună. Eram obosit fizic, dar calm mental. M-am culcat să dorm, iar tiparul vibrațional s-a instalat cinci minute mai târziu. Mi-am făcut curaj să încerc să mă gândesc la „ieșire" și m-am ridicat încet și continuu, cam la un metru și jumătate deasupra patului. Tocmai încercam să decid ce să fac, când am fost cuprins de o puternică dorință de satisfacere sexuală. Era atât de puternică, încât am uitat de toate. Am privit în jur și am văzut-o pe soția mea întinsă sub mine, pe pat.

Am coborât și am încercat să o trezesc ca să putem avea un act sexual, dar fără succes. Ea nu s-a trezit. Simțeam că singura cale de a obține rezultate era în fizic, astfel că m-am cufundat înapoi în corp. Vibrațiile au început să scadă aproape imediat. Când m-am ridicat în șezut, fizic, dorința sexuală a dispărut

complet. Aceasta a fost foarte ciudat; nu știam că aveam asemenea dorințe subterane.

01.06.1958

Noaptea târziu, în dormitor, umiditate medie, înnorat. Îmi era somn, dar mental eram alert. La aproximativ două minute după culcare, au apărut vibrațiile. M-am înălțat imediat prin metoda „gândului" și, din nou, am fost copleșit de impulsul sexual, de patru ori la rând. Nu-l pot suprima, indiferent cât de tare încerc. Dezgustat de mine însumi, m-am întors în fizic. Când m-am ridicat, vibrațiile nu mai erau prezente. Trebuie să existe vreo metodă de a suprima aceste porniri!

29.07.1958

Seara târziu la birou, umiditate medie. Am fost puțin obosit, dar alert mental. Cred că am găsit răspunsul la obsedatul sexual din mine – de data aceasta a funcționat cu rezultate surprinzătoare! Vibrațiile s-au instalat ușor și am așteptat până au părut intense, apoi m-am „gândit" în sus, și iată-mă deasupra patului. Am căutat din priviri, prin birou, o prezență feminină. La fel ca în trecut, de fiecare dată când am încercat să mă îndepărtez la mai mult de trei metri de corpul fizic, ideea de sex mă oprea mereu. Noua tehnică era ca în loc să neg, să resping, să ignor sau să mă lupt cu ideea de sex, trebuia să mă gândesc că ea este foarte bună și că noi (eu) ar trebui să facem ceva în acest sens. Am decis că o voi face imediat, doar că mai întâi doresc să merg altundeva. Cu o zvâcnire, m-am propulsat prin tavan și, în doar câteva secunde, eram într-o altă încăpere. Ei stăteau la o masă pe care era o carte lungă și albă. Eram emoționat, dar am devenit rapid alertat să mă reîntorc și m-am gândit urgent la corpul fizic. Grăbit, am intrat în corpul meu. M-am ridicat în fizic și, cum stăteam pe canapea, am privit în jur; totul părea normal, inclusiv eu. Dar am părăsit, în sfârșit, ce era aproape de mine. Mă întreb cine erau cei doi oameni?

De aici se poate vedea că impulsul sexual nu a fost niciând stăpânit cu adevărat. În schimb, putea fi pus deoparte, putea fi amânat pentru un timp, din moment ce i-am recunoscut și i-am admis existența.

De fapt, ideea mi-a venit de la „scena de dragoste cu Gene Autry". În acest western tipic, Gene se luptă cu niște răufăcători să salveze o fată și o conduce apoi spre gardul țarcului de vite. Se apropie de ea și face comentarii despre frumusețea părului ei, dar cu multă detașare. Fata, cu ochii plini de iubire, ar fi acceptat. Însă tocmai când spectatorii (și fata) erau siguri că el o va săruta, chiar și după ce ea se ruga de el să o sărute, drăguțul de Gene îi spune: „Așa voi face, Suzy Jane, dar mai întâi vreau să-ți cânt un cântecel". De nicăieri scoate o chitară și îi cântă despre cai. După cântec, n-a mai sărutat fata, deoarece filmul s-a terminat înainte de a se fi ajuns la această fază. Ideea de a întârzia, în loc de a nega, s-a dovedit a fi o bună cale de emancipare de sub dominația impulsului sexual. Impulsul a rămas, și încă mai există, și se va manifesta la orice ocazie oricât de mică. Iar aceste ocazii apar în Starea a Doua, însă sub o formă diferită.

„Diferită" este de fapt o descriere total nepotrivită. Acțiunea și reacțiunea sexuală, în fizic, pare a fi doar o imitație palidă sau o slabă încercare de a reproduce o formă intimă de comuniune în Starea a Doua – care nu este deloc „sexuală", așa cum înțelegem noi termenul. Impulsul fizic pentru unire sexuală este ca și cum ne-am aminti vag culmea emoțională la care ajung oamenii în Starea a Doua, și pe care o transpun în actul sexual. Dacă vă este greu să acceptați acest fapt, încercați să analizați cu obiectivitate propriile dorințe sexuale specifice, fără factorul de condiționare care v-a fost indus. Dați la o parte regulile și tabuurile și analizați cu atenție și fără prejudecată emoțională. Se poate face. Poate că și voi vă veți mira de felul în care omenirea a putut fi atât de greșit îndrumată.

Iată cea mai apropiată analogie cu experiența din Starea a Doua, față de care actul sexual fizic nu este decât o umbră. Dacă polii electrostatici cu sarcini de semne opuse ar putea „simți",

pe măsură ce s-ar apropia încet unul de altul, ei vor simți „nevoia" să se unească. Nu există vreo barieră care să-i împiedice. Nevoia crește, pe măsura apropierii. Într-un punct dat al apropierii, nevoia este irezistibilă; dacă se apropie și mai mult, necesitatea este copleșitoare; dincolo de un anume punct de apropiere, nevoia unirii exercită o atracție enormă, iar cei doi poli diferiți se năpustesc unul spre celălalt și se învăluie reciproc. În momentul imediat următor intervine un zguduitor inter-flux de electroni al minții (sufletului?) de la unul la celalalt, când sarcinile neechilibrate devin egalizate, este restaurat un echilibru pașnic de satisfacție și fiecare este revitalizat. Toate acestea se petrec într-o clipă – și totuși, parcă durează o eternitate. După aceea are loc o calmă și senină separare. Totul este absolut normal și natural. Ar putea fi greu de redus această emoție vital funcțională, la o necesitate simplă și cu adevărat naturală – la nimic altceva decât la aplicarea legilor fizicii la un alt nivel. Totuși, multe teste susțin cu consecvență această premisă. Clarificarea acestei concluzii nu a apărut cu ușurință, deoarece au fost de trecut bariere aproape insurmontabile. Prima dintre ele a fost reacția condiționată instituită și adânc înrădăcinată de regulile și tabuurile structurii noastre sociale. Inițial, ea au fost transpusă în Starea a Doua. Iată un exemplu bun, luat din note.

16.09.1959

Când m-am decis „să văd", am devenit conștient de poziția mea în cameră. Biroul era slab luminat și eu eram deasupra mesei, cam la doi metri și jumătate de la canapea, unde, în întuneric, îmi puteam face pe jumătate vizibil corpul fizic. Apoi, lângă ușă, am văzut o formă, categoric umanoidă, care venea spre mine. Am „știut" imediat că această persoană era o femeie. Eram încă precaut, dar mă luptam cu dorința sexuală care, în ciuda voinței mele, lua amploare.

„Sunt femeie". Părea o voce joasă și slabă de femeie. I-am răspuns că știam și încercam să mă abțin. Nuanțele sexuale ale vocii sale erau imposibil de confundat. S-a apropiat și mai mult.

Mintea mea mi-a tradus că era, într-adevăr, o femeie – sumumul atracției sexuale. M-am retras, sfâșiat de dorința și frica de ceea ce s-ar întâmpla, dacă aș avea cumva o relație sexuală în timp ce eram în Corpul Doi, și posibila „lipsă de loialitate" față de soția mea. În cele din urmă, teama mea de posibilele consecințe necunoscute au învins dorința și repede m-am cufundat înapoi în corpul fizic, m-am reintegrat și m-am ridicat în șezut. Am privit în jur. Camera era goală. În clipa în care m-am gândit la eveniment, corpul meu a reacționat și am devenit stimulat. Înainte de a mă apuca să scriu aceste note, am ieșit la o plimbare. Poate că sunt *un laș!*

Mi-au trebuit mai multe asemenea întâlniri, la diferite niveluri de intensitate, înainte de a începe să evaluez „răul" din ele, care mă reținea. Părea să existe o relație directă între ceea ce am interpretat drept impuls sexual și această „forță" care îmi permitea să mă disociez de corpul fizic. O fi fost o redirecționare a acestui impuls fundamental, cel pe care l-am simțit de fapt drept „vibrații"? Sau a fost invers? Să fi fost impulsul sexual, o manifestare fizică și emoțională a acestei forțe?

Poate există o cale de a examina aceasta, în condiții strict controlate – adică, dacă există o societate destul de matură pentru a-și asuma responsabilitatea experimentelor. Cu siguranță, a noastră nu este. Tot ceea ce s-ar putea face aici este să se încerce examinarea minuțioasă a anumitor aspecte. Recent, în studii științifice ale somnului și viselor, s-a arătat că în perioada de somn REM (mișcări rapide ale ochilor) la subiecții bărbați s-au pus în evidență erecții. Acestea au avut loc independent de conținutul visului. Un vis non-sexual a produs totuși efectul.

Până acum, doar aici a ajuns știința, cu experimentele făcute. S-a menționat acest lucru, deoarece erecția este cea mai statornică reacție fizică notată la întoarcerea din Starea a Doua. Este doar o indicație și nimic mai mult.

Fie prin redirecționare, fie prin purificare, sexualitatea Stării a Doua nu este aceeași ca în ecoul său fizic – chiar dacă dăm la o parte obiceiurile și preconcepțiile acesteia din urmă.

Barierele create și continuu reîntărite prin condiționare socială reprezintă doar jumătate din problemă. Nici chiar elementele fizico-mecanice nu par a se mai aplica. Mintea va continua încă multă vreme să traducă secvența atracție-acțiune-reacție ca pe o funcție similară, ce are loc în non-fizic. Pe măsură ce controlul și percepția cresc, diferențele devin mai notabile. Primul și cel mai evident este faptul că între bărbat și femeie nu se pune în evidență nicio interpenetrare. Dacă analizăm, atunci încercările de a explica necesitatea într-un asemenea mod funcțional devin jalnice. Te simți frustrat când descoperi că în Starea a Doua nu se întâmplă în acest fel. Senzualitatea produsă de forma fizică a sexului opus este în întregime absentă. Nu există un model de formă fizică distinctă – fie vizuală, fie tactilă.

Atunci cum? Ce se întâmplă? Analogia cu polii magnetici opuși este încă valabilă. Există o conștiență acută a „diferenței", care este ca o radiație solară (cum ar putea chiar să fie), sau un foc simțit de cineva care tremură de frig. Este dinamic atractivă și necesară. Această atracție variază în intensitate, în funcție de individ. (Definiți ce face ca o persoană să fie mai atractivă sexual decât alta; este mai mult decât de aspectele fizice). Poate fi ceva de genul liniilor fluxului magnetic.

„Actul", în sine, nu este deloc act, ci o stare imobilă și rigidă de șoc, în care cei doi se contopesc cu adevărat – nu doar la nivel superficial și în unul sau două locuri specifice ale corpului, ci în întreaga dimensiune, atom cu atom, prin întregul Corp Doi. Este o scurgere scurtă, susținută, de electroni (?) de la unul la celălalt. Momentul atinge un extaz de nesuportat, apoi liniște, egalizare – și se sfârșește. De ce se întâmplă așa, de ce este necesar, nu știu – nu mai mult decât poate înțelege polul nord al unui magnet, „nevoia" lui de polul sud, de la alt magnet. Spre deosebire de magnet, putem totuși percepe obiectiv și întreba „de ce".

Însă un lucru este sigur: actul este la fel de necesar în Starea a Doua, ca și în starea fizică. În unele locuri ale Tărâmului II, e tot atât de normal ca și o strângere de mână. Iată notele:

12.09.1963

Am ajuns, fără să vreau, într-o zonă, undeva în aer liber, într-un grup de vreo șapte-opt persoane, care stăteau acolo ca din întâmplare. Când m-au văzut, nu păreau în mod special surprinși, iar eu am fost precaut ca de obicei. Au avut unele ezitări, ca și cum nu știau cum să mă primească sau cum să mă trateze, dar nu erau ostili. În cele din urmă, unul a venit spre mine cu o atitudine prietenoasă, de parcă dorea să-mi strângă mâna. Eram pe punctul de a-i întinde și eu mâna, când persoana s-a apropiat de mine foarte mult și, dintr-o dată, are loc o descărcare sexuală fulgerătoare. Am fost surprins și ușor șocat. Apoi, unul după altul, până la ultimul, fiecare a înaintat și m-a salutat în acest fel, tot atât de simplu ca o strângere de mână. În sfârșit, ultima persoană a pășit înainte, singura pe care puteam să o văd că era femeie. Părea să fie mult mai bătrână ca ceilalți și ca mine și că exprimă prietenie și umor.

„Ei bine, n-am mai făcut-o demult", râse ea și continuă, „dar doresc să fac o încercare!" Cu aceasta, se apropie mai mult și am avut o scurtă, dar deloc slabă, descărcare sexuală. S-a îndepărtat apoi, a chicotit cu umor și s-a alăturat celorlalți. După câteva momente și unele încercări de a afla unde eram, am început să fiu jenat și am simțit că ar trebui să mă întorc. M-am mișcat direct în sus, m-am întins spre corpul fizic și m-am întors fără incidente. A fost acest salut cu încărcătură sexuală, un obicei tipic acolo – sau au încercat doar să fie amabili cu un străin, prin folosirea unui obicei care pare normal în patria lor? E posibil, dacă au privit sinele interior secret al majorității dintre noi, aflați prizonieri în fizic.

Vise fanteziste cauzate de reprimări sexuale? Acesta ar fi un răspuns freudian și, de asemenea, o cale „facilă" de ieșire din impas – o etichetare greșită, pentru a evita posibilități neexplorate. Ce altă dovadă există că ar fi altceva? Nu există nicio cale de a verifica cele de mai sus, fiindcă nu există nicio posibilitate pentru a determina „unde" s-a întâmplat. În experiența anterioară, da. Dar în alta? Din nou, din note:

04.03.1961

Noaptea târziu, în biroul de la parter. Nu eram foarte obosit, iar pe plan mental eram alert. Mi-am indus în mod deliberat vibrațiile, prin metoda numărării inverse. Era sâmbătă seara, dar această notă este scrisă duminică după-amiază, pentru că mă bazam pe notele din timpul nopții și pe evenimentele ulterioare. Câteva informații preliminare: Sâmbătă după-amiază (ieri) o prietenă de-a soției mele (J.F) ne-a sunat să ne întrebe dacă ne-ar putea face o vizită și să rămână la noi peste noapte. A ajuns la timp pentru cină și după o seară liniștită și plăcută noi ne-am retras, iar oaspetele nostru a urcat în camera de musafiri de la etaj, o încăpere mică, pătrată, situată în partea din față a casei – sau cel puțin așa am bănuit. Am crezut, de asemenea, că cei doi copii ai noștri dormeau în camera lor, care este lungă și de formă dreptunghiulară, situată chiar deasupra biroului. M-am decis să dorm în birou, și nu în dormitor cu soția, deoarece simțeam că voi putea induce vibrațiile și nu voiam să-i deranjez cumva somnul.

După multe preliminarii, vibrațiile s-au instalat, puternice și accelerate, la frecvențe dincolo de percepția ca pulsații individuale. M-am ridicat ușor din fizic și, cu un puternic sentiment de ușurare și control am mers, prin plafon și podeaua de sus, într-o cameră dreptunghiulară. În cameră era întuneric și am fost sigur că mă aflu în dormitorul copiilor, dar nu-l vedeam pe niciunul. Eram pe punctul de a pleca în altă parte, când am devenit conștient că în cameră, nu prea departe de mine, se afla o femeie. Nu-i puteam distinge trăsăturile, dar mi-a făcut impresia că avea între treizeci și patruzeci de ani, și că era o femeie cu o considerabilă experiență sexuală (acele familiare „emanații" caracteristice?). Această ultimă senzație mi-a trezit impulsul sexual și am fost atras de ea. Pe măsură ce mă apropiam, mi-a spus (?) „mai bine nu", fiindcă era tare obosită. M-am retras pentru a-i respecta dorința și i-am dat de înțeles că era în regulă. Părea recunoscătoare, iar eu eram amabil, dar dezamăgit. Apoi am observat o a doua femeie, chiar la dreapta, mai în spate.

Aceasta era mai în vârstă ca prima, avea cam patruzeci de ani, dar era, de asemenea, o femeie cu mare experiență sexuală. Cea de-a doua femeie a pășit înainte și s-a oferit „să fie" cu mine, ca și cum mi-ar fi spus „vreau" (cu implicația că dacă prima nu voise, ea voia cu ardoare). Nu mi-a mai trebuit nicio altă invitație în acea fază și ne-am apropiat repede. A fost șocul de tip electric-ametitor, apoi ne-am separat. I-am mulțumit, iar ea părea calmă și satisfăcută. Întrucât am considerat că fusese destul pentru o noapte, m-am întors, am plonjat prin podea și curând am reintrat în corpul fizic. M-am ridicat și am aprins lumina. În casă totul era liniștit. Am fumat o țigară, apoi m-am întins și am dormit restul nopții, fără niciun incident.

Azi-dimineață (duminică), m-am sculat devreme, ca de obicei, iar soția a venit în bucătărie pentru o cafea, în jurul orei zece. S-a întrebat dacă să o scoale pe J.F, ca să meargă la biserică. A menționat, într-o doară, că spera ca J.F să fi dormit bine, deoarece fusese foarte obosită. Acest lucru nu m-a frapat îndeajuns pentru un comentariu, dar când mi-a spus că J.F. a dormit în camera copiilor, în loc de camera pentru musafiri (într-un pat presupus mai comod), iar copiii au dormit în camera de oaspeți, am început să fiu atent. După cum am amintit, camera copiilor este dreptunghiulară și se află exact deasupra biroului. J.F avea între treizeci și patruzeci de ani, era cântăreață profesionistă și, desigur, cu o mare experiență sexuală (doi soți plus un număr de aventuri amoroase). Mai adaug și faptul că fusese foarte obosită.

Mi-au trebuit câteva minute să-mi adun destul curaj ca să întreb – dar trebuia să știu. Soția mea știe destul de multe, la această oră. Am rugat-o să meargă sus la J.F. și s-o întrebe dacă era „obosită" sexual. M-a întrebat ce înțeleg prin asta și i-am explicat. Apoi, bineînțeles, voia să știe de ce întreb, pentru că nu putea să o întrebe așa ceva. I-am spus că sigur putea afla și că era important. În cele din urmă, a acceptat și a urcat s-o trezească pe J.F. Am așteptat destul de mult și, în final, soția a coborât singură. M-a privit atent.

„De unde știai?" Slavă Domnului că nu m-a întrebat cu suspiciune. Apoi a continuat: „Acesta este motivul pentru care ne-a sunat și ne-a rugat să vină la noi. Toată săptămâna avusese o aventură tumultuoasă de dragoste și sex în fiecare noapte. Mi-a mărturisit că era prea obosită ca să mai reziste unei alte astfel de nopți". Puțin mai târziu, J.F a coborât pentru micul dejun. Bineînțeles că soția mea nu i-a spus nimic despre interesul meu față de starea ei. În tot restul zilei a părut ea însăși, cu o singură excepție. De obicei, J.F mă tratează foarte normal, ca soț al unei vechi prietene. Astăzi am surprins-o, nu o dată, cum mă privea cu atenție, ca și cum încerca să-și aducă aminte de ceva legat de mine și nu putea. Nu i-am dat de înțeles că i-am remarcat acest interes subit. Acesta a fost un indiciu suficient de valabil. Dar cine fusese cealaltă femeie, mai în vârstă?

Urmare: 07.03.1961, miercuri seara. În cele câteva zile care au trecut, am tot încercat să-mi dau seama ce putea semnifica femeia mai în vârstă. Eram pe punctul de a decide că fusese o persoană care nu mai era în viață, dar încă profund atrasă de relații sexuale fizice, care a urmat-o pe J.F., doar ca să se bucure indirect la plăcerile activităților sexuale ale acesteia – dacă așa ceva era posibil. Apoi, ieri, a trecut pe la birou un prieten. În cursul discuției a menționat că o prietenă comună, R.W., i-a spus că se visase cu mine în noaptea de sâmbătă.

La mențiunea de sâmbătă noaptea am devenit imediat interesat. R.W era o femeie de afaceri în vârstă, spre cincizeci de ani. Deși căsătorită, era, după aprecierile mele (dar nu și prin practică), o femeie cu multă experiență sexuală. R.W nu-i descrisese amicului nostru comun natura visului, așa că am decis să aflu. În cele din urmă, am reușit să o găsesc astăzi la telefon. La început, R.W. a fost destul de vagă în legătură cu conținutul visului. Dar la insistențele mele politicoase, a afirmat că în vis i-am făcut o „examinare fizică" detaliată. Mai mult de atât nu mai voia să dea detalii. Fie că, într-adevăr, nu-și mai amintea, fie că detaliile erau mult prea intime pentru a mi-le relata. Dar faptul că avusese acest vis în aceeași noapte de sâmbătă, că asta

sugera un anume gen de intimitate – destul de important pentru ea, pentru a-l menționa – că R.W. îndeplinește caracteristicile expuse mai înainte, toate acestea nu pot fi catalogate decât drept coincidențe. Dacă avusesem vreo înclinație sau dorință sexuală ascunsă față de J.F sau R.W., eu nu am fost conștient de ele. E totuși o mângâiere să știi că cele două sunt încă între „cei vii".

Multe dintre experiențele din notele mele sunt „prea intime" pentru a fi relatate. Cred că ceea ce am prezentat până acum oferă destule indicații. Este suficient să spun că au fost experiențe de tot felul – după cum sunt, în mod evident, toate genurile de experiențe în Starea a Doua – atât în Tărâmul I, cât și în Tărâmul II. Adepții conceptului „planurilor astrale" ar spune despre „calitatea" celor întâlniți că ar determina „nivelul" planului vizitat – prin „calitate" înțelegând intensitatea și/sau degradarea,ori eliminarea experienței sexuale. Însă aceasta ar depinde de interpretare. Cei care încă nu au început să înțeleagă condițiile Stării a Doua („vii" sau „morți") ar putea încă să lege tiparul de cel al fizicului, dar fără inhibițiile și limitările societății fizice „civilizate".

Noi continuăm să evaluăm sexualitatea drept bună sau rea, strict în termenii unor asemenea inhibiții, restricții și structură socială. Eroarea acestui punct de vedere se manifestă prin aceea că, în propriul nostru continuu spațiu-timp, nu suntem în stare să împăcăm practica sexuală cu regulile sociale, nici să cădem de acord asupra acestui subiect, în diferitele ordini sociale existente astăzi. Impulsul sexual în sine poate fi un catalizator în atingerea stării de vibrație, care este poarta de intrare în Starea a Doua. Cu toate acestea, el este înșelător; este ca un copil exuberant care pune la încercare, în mod constant, autoritatea care îl conduce, care amenință să preia comanda și să o ia în altă direcție. Dar, în Starea a Doua, nu reprezintă, în niciun caz, ceva nefast.

Capitolul 16

EXERCIȚII PRELIMINARE

Pe parcursul acestei cărți, m-am referit de multe ori la un fapt evident: singura modalitate posibilă de apreciere, de către o persoană, a realității Corpului Doi și a existenței în această stare este să o trăiască el însuși.

Evident, dacă ar fi o sarcină ușoară, ar fi de-acum un fapt divers. Bănuiesc că doar o curiozitate înnăscută le va permite oamenilor să înlăture obstacolele care stau în calea atingerii acestei performanțe. Deși sunt amintite multe cazuri de existență trăite în afara corpului fizic, cele mai multe dintre acestea au fost – cel puțin în lumea din vest – spontane și unicate, și au avut loc în momente de stres sau incapacități fizice.

Noi vorbim de ceva cu totul diferit, ceva ce se poate investiga în mod obiectiv. Experimentatorul va dori să procedeze într-un mod care va produce rezultate ferme – poate nu chiar de fiecare dată, dar destul de frecvent, pentru a valida dovezile, spre propria-i satisfacție. Cred că oricine poate să cunoască existența Corpului Doi, dacă dorința este suficient de puternică. Dacă cineva *ar trebui sau nu să o facă*, nu este scopul judecății mele.

Sunt dovezi care m-au determinat să cred că mulți oameni – dacă nu toți – își părăsesc în diferite grade corpul fizic, în timpul somnului. Lecturi ulterioare au dovedit că, în istoria omenirii, această idee este veche de mii de ani. Dacă e o premisă valabilă, atunci condiția în sine nu este anormală. Pe de altă parte, s-ar părea că, în limita dovezilor avute la dispoziție, practica voită și conștientă de separare din fizic *este* contrară paradigmei

umane. Efectele fizice dăunătoare rezultate dintr-o asemenea activitate sunt nedeterminate. Eu nu am detectat (nu a detectat nici vreun medic) vreo schimbare fiziologică, bună sau rea, care să poată fi atribuită experienței în afara corpului fizic.

Sunt multe schimbări psihologice pe care le recunosc – și, probabil, mult mai multe de care nu sunt conștient. Totuși, chiar și prietenii mei, de profesie psihiatri, n-au pretins că aceste schimbări ar fi nocive. Revizuirea gradată a concepțiilor și credințelor mele de bază este vizibilă în multe feluri, în întreaga carte. Dacă aceste schimbări psihologice și de personalitate sunt, cu adevărat, dăunătoare, nu se poate face acum prea mare lucru în privința lor.

Este potrivită aici o notă de precauție pentru cei interesați de experimentări, fiindcă, odată deschisă, ușa acestei trăiri rămâne așa, fără a se mai putea închide. Mai exact, este cazul de „a nu putea trăi cu ea – dar nici fără ea". Activitatea și conștiența rezultată sunt destul de incompatibile cu știința, religia și moravurile societății în care trăim. Istoria este presărată cu martiri, a căror singură crimă a fost nonconformismul. Dacă interesele și cercetările tale încep să fie larg cunoscute, riști să fii etichetat ca fantezist, impostor – sau, mai rău, să fii ostracizat.

În ciuda acestui fapt, dacă n-ai continua să explorezi și să investighezi, o să-ți lipsească ceva extrem de vital. În nenumăratele cazuri în care ești „fără forță", când nu poți avea această activitate, oricât de atent ai încerca, vei simți profund această lipsă. Ai puternica senzație de a fi exclus, de a fi izolat de o sursă de mare însemnătate pentru viață.

Iată deci cea mai bună descriere scrisă, pe care o pot da tehnicii care permite dezvoltarea experienței non-fizice.

BARIERA FRICII

Există un mare obstacol în investigarea Corpului Doi și a mediului în care operează el. Este probabil singura barieră majoră. Ea pare să fie prezentă, fără excepție, la toată lumea și poate fi ascunsă de straturi de inhibiții și condiționări, dar când aces-

tea sunt înlăturate, obstacolul rămâne totuși. Aceasta este bariera irațională și oarbă a fricii. Cu doar un mic impuls, ea se transformă în panică și apoi în teroare. Dacă treci în mod conștient de bariera fricii, atunci ai trecut piatra de hotar în investigația ta.

Sunt destul de sigur că această barieră este trecută, în mod inconștient, de mulți dintre noi, în fiecare noapte. Când acea parte a noastră de dincolo de conștient preia comanda, aceasta nu este inhibată de frică, deși pare influențată de gândul și acțiunea minții conștiente. Ea pare a fi obișnuită să opereze dincolo de bariera fricii și pricepe mai bine regulile existenței din această altă lume. Când mintea conștientă se deconectează pe timpul nopții, acest supraconștient (suflet?) preia comanda.

Procesul de investigare a Corpului Doi și a mediului său, pare să fie o fuziune a conștientului cu supraconștientul. Dacă se realizează acest lucru, bariera fricii este învinsă.

Bariera fricii are multe fațete. Cei mai neînfricați dintre noi cred că ea nu există, până când, spre marea noastră surpriză, o găsim în noi înșine. Prima – și cea mai importantă – este frica de moarte. Întrucât separarea de corpul fizic este foarte asemănătoare cu ceea ce este așteptat a fi moartea, primele reacții la această experiență sunt automate.

Îți zici: „Repede, întoarce-te în fizic! Ești pe punctul de a muri! Viața este acolo, în fizic; întoarce-te în corp"!

Aceste reacții apar în ciuda oricărui nivel de pregătire intelectuală sau emoțională. Doar după ce am repetat procesul de optsprezece-douăzeci de ori, am reușit, în sfârșit, să-mi adun destul curaj (și curiozitate) să rămân afară mai mult de câteva secunde și să observ în mod obiectiv. Frica de moarte fusese fie sublimată, fie domolită de lucruri familiare. Alții care au încercat tehnica s-au oprit după prima secundă a experienței, incapabili să stăpânească acest prim aspect al barierei.

Al doilea aspect al barierei fricii este legat și el de frica morții: Voi fi oare *capabil* să mă întorc la fizic, sau să *reintru* în corp? Întrucât nu aveam indicii sau instrucțiuni specifice, asta mi-a fost teama primară timp de mai mulți ani, până când am

găsit un răspuns simplu, care a făcut ca reintegrarea să funcționeze de fiecare dată. La mine a fost o problemă de gândire rațională. Fusesem „afară" de câteva sute de ori și experiența arăta că am fost capabil, într-un fel sau altul, să mă întorc. Ca urmare, era foarte probabil că mai voi întoarce, tot în siguranță, și data următoare.

A treia frică fundamentală este cea de necunoscut. Regulile și pericolele din mediul nostru fizic pot fi determinate într-o măsură rezonabilă. Ne-am petrecut o viață întreagă în a ne crea reflexe pentru a le face față. Iar acum, dintr-o dată, ne confruntăm cu un alt complex de reguli, total diferite – cu o altă lume cu posibilități total deosebite, populată de ființe care par că le cunosc pe toate. Nu ai aici nicio carte cu reguli, nicio hartă, niciun tratat de bune maniere, nici cursuri de fizică și chimie la care să te înscrii și nici vreo autoritate de necontestat, la care să apelezi pentru vreun sfat sau răspunsuri. Mulți misionari au fost uciși în asemenea condiții, în țări îndepărtate.

Trebuie să recunosc că acest al treilea gen de frică mai apare și acum – și e justificat. Necunoscutul a rămas, în mare măsură, încă necunoscut. Asemenea pătrundere precum cea pe care am realizat-o a scos la iveală, în mod deplorabil, câteva reguli incontestabile și de neschimbat.

Deocamdată, pot spune doar că, până acum, am supraviețuit acestor expediții. Sunt extrem de multe pe care nu le pot cuprinde sau înțelege – și încă și mai multe care sunt dincolo de posibilitățile mele de a face acest lucru!

O altă teamă o reprezintă efectele ulterioare asupra corpului fizic, ca și asupra minții conștiente, ale participării și trăirii experiențelor în cadrul acestei forme de activitate. Această temă este, de asemenea, foarte reală, deoarece istoria noastră – cel puțin din câte știu eu – nu pare să conțină rapoarte precise în acest domeniu. Avem studii asupra bolilor cum ar fi paranoia, schizofrenia, epilepsia, alcoolismul, boala somnului, acneea, bolile virotice etc., dar niciun ansamblu de date, obiectiv înregistrate, despre patologia Corpului Doi.

Nu știu cum se ocolește bariera fricii, cu excepția unor pași inițiali precauți prin care se creează, încetul cu încetul, o familiarizare cu totul, pe măsură ce avansezi. Sper ca această scriere, în întregimea ei, va oferi „un pas" psihologic pentru trecerea peste barieră. Ea i-ar putea ajuta ca alții să recunoască condițiile și tiparele care le sunt familiare, prin aceea că măcar o persoană a avut experiențe similare și a supraviețuit.

Cele ce urmează sunt etapele procedurale necesare.

1. RELAXAREA

Capacitatea de relaxare este prima cerință prealabilă – poate chiar primul pas. Ea este generată deliberat și e atât mentală, cât și fizică. Împreună cu această condiție de relaxare, trebuie să existe eliberarea de orice urgență legată de timp. Nu puteți fi grăbit. Nicio întâlnire programată, sau convorbiri telefonice de orice fel nu trebuie să vă perturbe gândurile. Nerăbdarea poate să anihileze efectiv orice perspective ale succesului.

Există multe tehnici disponibile pentru obținerea acestui fel de relaxare și un număr de cărți bune care tratează subiectul. Selectați, pur și simplu, metoda care vi se potrivește cel mai bine. Există trei metode generale care par să dea rezultate – dintre care două sunt aplicabile în aceste exerciții.

Autohipnoza. Multe cărți de autoînvățare oferă această metodă în diferite versiuni. Din nou, depinde care dintre ele sunt cele mai sigure pentru fiecare persoană. Cea mai eficace metodă este de a învăța autohipnoza prin intermediul exercițiilor conduse de un hipnotizator experimentat.

El poate induce sugestii post-hipnotice, care dau rezultate imediate. Totuși, selectați cu grijă un îndrumător. Practicienii responsabili sunt rari și neofiții numeroși. Diferite forme de meditație pot fi transformate în relaxări eficace.

Stări la limita somnului. Aceasta este poate cea mai ușoară și naturală metodă care, de regulă, asigură simultan atât relaxarea corpului, cât și a minții. Dificultatea aici constă în menținerea delicatei limite dintre somn și starea de completă ve-

ghe. Mult prea adesea adormiți pur și simplu – deci, cu aceasta se termină experimentul.

Prin practică se poate ajunge, în mod conștient, la această stare limită și se poate rămâne în ea, megând astfel către destinația dorită. În afară de practică, pentru atingerea acestei stări nu există o altă cale de care să știu eu. Tehnica este următoarea: Culcați-vă, de preferință când sunteți obosiți și somnoroși. Pe măsură ce deveniți relaxați și începeți să treceți spre somn, mențineți-vă atenția mentală, cu ochii închiși, asupra a ceva, orice. Odată ce reușiți să mențineți starea limită pe timp nedefinit, fără a adormi, ați depășit primul stadiu. În acest proces de conștiență profundă, este totuși ceva normal să adormiți în repetate rânduri.

Nu veți putea să nu adormiți, dar nu vă lăsați descurajați. Acesta nu este un proces care se petrece peste noapte. Veți ști că aveți succes, în momentul când începeți să vă plictisiți și așteptați să se întâmple altceva în plus!

Dacă încercările de a rămâne la această limită vă enervează, și aceasta este o reacție normală. Minții conștiente nu-i place să împartă autoritatea pe care o are în starea de veghe. Dacă se întâmplă așa, opriți relaxarea, ridicați-vă și plimbați-vă, faceți câteva exerciții și culcați-vă iar. Dacă acestea nu vă înlătură nervozitatea, culcați-vă și încercați altă dată, întrucât nu aveați dispoziția potrivită.

Când obiectul pe care l-ați „fixat" în gând dispare și vă treziți că vă gândiți la altceva, sunteți aproape de atingerea stării A.

Odată ce ați atins starea A – capacitatea de a vă menține calm timp nelimitat în starea de graniță între somn și trezie, cu mintea fixată asupra unui singur obiect sau gând – sunteți gata pentru pasul următor. Starea B este asemănătoare, dar trebuie să eliminați concentrarea pe un gând sau obiect. Nu vă gândiți la nimic, rămâneți suspendați între starea de veghe și cea de somn. Priviți cu ochii închiși la întunericul din fața voastră. Nu faceți nimic mai mult. După un număr de astfel de exerciții, s-ar putea să aveți diferite halucinații, cu „tablouri mentale" sau

modele luminoase. Acestea nu au vreo importanță majoră și pot fi doar forme de descărcări neurale.

Îmi aduc aminte, de exemplu, de încercarea de a atinge această stare, după ce am vizionat la TV un meci de fotbal, timp de câteva ore. Tot ce vedeam erau tablouri mentale ale jucătorilor care marcau, alergau, pasau etc. Mi-a trebuit cel puțin o jumătate de oră ca aceste scheme să dispară. Aceste tablouri mentale sunt aparent legate de concentrarea noastră vizuală din timpul celor opt sau zece ore precedente. Cu cât ne concentrăm mai intens, cu atât durează mai mult eliminarea acestor impresii. Ați atins starea B, atunci când sunteți capabili să stați întinși timp nelimitat după dispariția imaginilor, fără a fi nervoși și fără a vedea ceva, în afară de întuneric.

Starea C este o adâncire sistematică a conștienței, în timp ce sunteți în starea B. Aceasta se realizează prin renunțarea cu grijă la menținerea rigidă a stării la limită cu somnul și alunecarea, încetul cu încetul, tot mai în profunzime în timpul fiecărui exercițiu. Veți învăța să stabiliți grade ale acestei adânciri a conștienței, printr-o „coborâre" până la un anumit nivel și apoi revenire la dorință. Veți recunoaște aceste nivele prin blocarea diferitelor semnale ale mecanismelor senzoriale. Primul care pare să dispară este simțul tactil. Aveți senzația că nu simțiți nicio parte a corpului. Urmează curând mirosul și gustul. Apoi, semnalele auditive – iar ultima care dispare este vederea. (Uneori, ultimele două au ordinea inversată; bănuiesc că motivul pentru care dispariția vederii este ultima se datorează faptului că exercițiul apelează la rețeaua vizuală chiar și în întuneric).

Starea D este atingerea stării C când, la începutul exercițiului, sunteți total odihnit și revigorat și nu obosit și somnoros. Acest lucru este foarte important, dar nu atât de ușor de atins pe cât de ușor este să scrii despre el. Intrarea în starea de relaxare, plin de energie și total conștient, reprezintă marea asigurare a menținerii controlului conștient. În perioada de început a experimentărilor, cea mai bună metodă de atingere a stării D este de a încerca imediat după somnul de după-amiază, sau după

cel de noapte. Începeți exercițiul *înainte* de a vă mișca fizic din pat, în timp ce corpul este încă relaxat după somn și mintea complet alertă. Dacă nu beți prea multe lichide înainte de somn, nu veți avea nevoie imediată de a vă goli vezica urinară la trezire.

Inducerea prin droguri. Niciunul dintre medicamentele cu efecte relaxante, care ne sunt la îndemână, nu par a fi de folos. Barbituricele forțează pierderea controlului conștient – și, în stări de conștiență mai profundă, provoacă doar o stare de confuzie. Același lucru este valabil, într-o măsură mai mică, și pentru tranchilizante. Se obține relaxarea, dar pe seama percepțiilor. Alcoolul, sub orice formă, provoacă același efect. Compuși exotici, cum sunt alcaloizii și halucinogenii, ar putea fi mai productivi. Eu nu am avut destulă experiență sau contacte cu acestea, pentru a oferi o părere sau chiar o supoziție înțeleaptă. Se pare că este indicată o cercetare cu bătaie lungă a acestor fenomene.

Am folosit toate trei metodele și am respins relaxarea prin medicamente și droguri încă de la începuturi, deoarece, în ambele categorii, a rezultat o prea mare pierdere a controlului conștient și o distorsionare a percepțiilor.

În prima tehnică au fost special pregătite pentru experimente, benzi magnetice pentru inducere hipnotică. Ele au fost destul de utile și eficiente. Am folosit cel mai des tehnica stării de la limita somnului. În ciuda aparenței de complexitate a metodei, ea este cea mai naturală pentru mine.

2. STAREA DE VIBRAȚIE

Generarea acestui efect este cea mai critică dintre toate. Impresiile senzațiilor subiective pe care acesta le creează sunt descrise în altă parte. Odată starea atinsă, nu va trebui să vi se spună că ați avut succes, și veți fi trecut un alt obstacol major.

Tot ceea ce vi se poate da sunt doar indicații. La nivelul actual de cunoaștere, nu se știe *de ce* toate acestea acționează. Este ca și cum apeși un întrerupător pentru a obține lumină, fără să ai vreo idee ce face întrerupătorul, de unde vine electrici-

tatea, sau cum acționează ea asupra becului care conține filamentul de wolfram.

În orice caz, tot materialul cuprins aici este stabilit cât se poate de empiric. În afară de mine – eu fiind principalul cobai uman – alte câteva persoane au încercat modelul acesta. Este suficient să spun că au obținut rezultate pozitive.

Ajutoare pentru obținerea stării de vibrație. Culcați-vă în orice poziție care poate duce la o stare de relaxare, dar cu corpul pe axa nord-sud, iar cu capul spre nordul magnetic. Îmbrăcați-vă cu ceva lejer și acoperiți-vă doar pentru a vă simți confortabil. Îndepărtați orice bijuterie sau piesă de metal care este în contact direct cu pielea. Asigurați-vă că brațele, picioarele și gâtul sunt relaxate, și într-o poziție care nu va obstrucționa circulația sângelui. Faceți întuneric în cameră, doar atât cât să nu pătrundă lumină prin pleoape. Nu folosiți o cameră complet întunecată, pentru că nu veți avea puncte vizuale de referință.

Cerințe absolut necesare. Asigurați-vă că nu veți fi deranjați în niciun fel – nici prin intervenție fizică directă, telefon care sună, sau prin alte zgomote care vă pot întrerupe. Nu fixați nicio limită în timp, sau termen limită. Timpul petrecut în experiment nu este mai prejos decât timpul petrecut altfel și ar trebui să nu existe nimic iminent care să întrerupă brusc această activitate.

Atingeți starea de relaxare. Faceți aceasta prin orice metodă vi se potrivește personal. Atingeți starea D, sau echivalentul ei și mențineți-vă la cea mai profundă stare de relaxare posibilă, fără slăbirea stării de conștiență. După ce a trecut atâta timp cât vă este necesar pentru a atinge această stare, repetați mental: „Voi percepe conștient și-mi voi aminti tot ceea ce mi se va întâmpla în această perioadă de relaxare. Îmi voi aminti detaliat – când voi reveni complet la starea de veghe – doar de acele amănunte care vor fi benefice bunăstării mele fizice și mentale". Repetați mental aceasta, de cinci ori. Apoi respirați cu gura pe jumătate deschisă.

Induceți-vă undele vibrațiilor. Pe măsură ce continuați cu acest fel de respirație, concentrați-vă asupra întunericului din

fața ochilor închiși. La început, priviți în întuneric la un punct aflat la treizeci de centimetri de frunte. Mutați-vă apoi punctul de concentrare la o distanță de un metru, apoi la doi metri. Continuați concentrarea pentru un timp, până când punctul este fixat ferm. Acum, mutați punctul în sus, la 90°, pe o linie paralelă cu axul corpului, care se ridică deasupra capului. Căutați vibrațiile în acel loc. Când le-ați găsit, retrageți-le mental în cap.

Această descriere simplă ridică însă și multe întrebări. Căutați vibrațiile *cu ce*? *Ce* să retrageți în cap? Să încercăm o altă metodă de a explica. Începeți o concentrare mentală ca și cum s-ar extinde două linii de la colțurile exterioare ale ochilor închiși. Vizualizați-le cum se întâlnesc într-un punct aflat la treizeci de centimetri de frunte. Vizualizați o rezistență sau o presiune când cele două linii se intersectează, ca și cum ar fi două fire încărcate electric care se ating, sau polii magnetici forțați să se apropie. Acum extindeți punctul de contact la o distanță de un metru, sau la distanța brațului întins. Datorită diferenței unghiulare, senzația de presiune va fi schimbată. Trebuie să rezulte o compresiune a spațiului (a forțelor?) între liniile convergente și, pentru a menține convergența, presiunea trebuie să crească. După ce fixați și mențineți distanța de un metru, extindeți punctul de intersecție la doi metri de cap, sau la 30°. (Pentru a putea vizualiza unghiul de 30° în mod corect, e de ajutor un raportor cu care să-l trasați pe hârtie și apoi îl puteți memora).

Când ați învățat să stabiliți și să mențineți unghiul exterior de 30° (sau la circa doi metri distanță) *îndoiți* punctul de intersecție la 90° (sau în „L") în sus, în direcția capului, dar paralel cu axa corpului. Vă întindeți după acest punct de intersecție și vă străduiți tot mai mult să-l atingeți, până obțineți o reacție. Veți ști când ați obținut-o. E ca și cum în cap năvălește, șuierând și pulsând ritmic, o undă de scântei fierbinți, care face un zgomot imens. De aici pare să se deplaseze în forță prin întregul trup, făcându-l rigid și imobil.

Odată învățat procesul, sau conceptul, nu va mai fi necesar să treceți prin întregul procedeu. Va fi nevoie doar ca, în tim-

pul stării de relaxare, să vă gândiți la vibrații, pentru ca ele să se producă. Se stabilește astfel un reflex condiționat, sau o cale neuronală, care poate fi urmată de fiecare dată. Subliniez, aceasta nu este o tehnică ce poate fi realizată din prima încercare. Probabilitatea succesului crește cu fiecare efort. Cu cât încercați mai des, cu atât e mai probabil să aveți rezultate pozitive. Cu toate acestea, chiar dacă ați reușit o dată, acest lucru nu se va repeta întotdeauna la dorință. Mai există încă multe variabile care intervin – și care trebuie încă izolate și identificate. Dar metoda „funcționează" suficient de frecvent, pentru a fi supusă unui studiu continuu.

3. CONTROLUL VIBRAȚIILOR

Când ați obținut starea de vibrație, e necesar să urmați câteva linii directoare precise. Țelul pe care îl urmăriți este folosirea acestei stări sub un control conștient. Pentru atingerea acestuia, trebuie respectate cu grijă anumite procedee. Desigur, ele vor trebui urmate secvențial, în ordinea prezentată.

Nu există nicio dovadă care să indice faptul că această stare de vibrație are un efect dăunător asupra spiritului sau corpului fizic. Iată deci, câteva procedee care pot fi aplicate sistematic. Ele sunt literalmente produsul a sute de încercări experimentale empirice, repetate.

Aclimatizarea și acomodarea. Acesta este un fel de a spune că trebuie să vă acomodați cu senzația acestei stări neobișnuite. Orice frică și panică trebuie eliminate, dacă simțiți cum vă pătrunzând în corp unde ca un șoc electric, dar care nu produc vreo durere. Cea mai bună metodă este ca atunci când ele apar, să nu faceți nimic. Stați întinși liniștiți, și analizați-le obiectiv, până când se atenuează de la sine. De regulă, asta se întâmplă în aproximativ cinci minute. După câteva experiențe asemănătoare veți înțelege că nu sunteți electrocutați. Evitați să intrați în panică și să întrerupeți starea asemenea paraliziei. Puteți să o întrerupeți ridicându-vă în șezut, cu un mare efort de voință, dar

veți fi dezamăgiți de voi înșivă, dacă o veți face. La urma urmei, aceasta vă străduiați să realizați.

Manipulare și modulare. Odată ce ați eliminat reacțiile de frică, sunteți pregătiți pentru parcurgerea etapelor de control. În primul rând, „direcționați" mental vibrațiile în forma unui cerc sau forțați-le să rămână toate în cap. Apoi, tot mental, împingeți-le de-a lungul corpului în jos, până la degetele de la picioare, și înapoi spre cap. Începeți apoi să le treceți ritmic de-a lungul corpului – de la cap la picioare și înapoi. După ce undelor le-a fost imprimat un impuls, lăsați-le să continue singure până ce dispar. Ar trebui să dureze circa zece secunde – cinci în jos și cinci în sus – pentru ca undele să facă un circuit complet, de la cap la picioare și înapoi. Exersați aceasta, până când undele vibrațiilor încep instantaneu, la o comandă mentală, și se deplasează stabil, până ce dispar complet.

Până acum veți fi observat „violența" cu care vibrațiile acționează în anumite momente – ca și cum întregul corp ar fi puternic scuturat în profunzime, până la nivel molecular sau atomic. Ar putea fi oarecum neplăcut și veți simți nevoia de a le „îmblânzi". Aceasta se face prin „pulsarea" lor mentală, pentru a le crește frecvența. Frecvența originară a vibrațiilor pare să fie cam de douăzeci și șapte de cicluri pe secundă (aceasta este frecvența însăși a vibrațiilor, nu frecvența de propagare a undei de la cap la picioare). La început modul de vibrație răspunde acestei comenzi pulsatorii în mod subtil și lent.

Primul indiciu de succes este când vibrațiile nu mai par dure și nu vă mai dau senzația de scuturare. Sunteți bine angajați în acțiunea de a le controla, atunci când ele produc un efect stabil, puternic.

Este esențial să învățați și să aplicați acest proces de accelerare. Efectul celor mai rapide vibrații este cel care permite disocierea de fizic. Odată aplicat impulsul de creștere a frecvenței, accelerarea pare a avea loc în mod automat. În cele din urmă, veți simți vibrațiile, doar atunci când încep. Ele își vor crește frecvența – ca un motor care pornește – până când ea este atât

de mare, încât nu o mai puteți simți. În această fază, senzația e una de căldură a corpului, ușoare furnicături, dar nu excesive.

Atingerea consecventă a acestui stadiu este semnul că sunteți pregătiți pentru experimentul primei disocieri de fizic. Aici trebuie să vă pun în gardă din nou. Dincolo de acest punct cred că nu vă mai puteți întoarce. În cele din urmă, vă veți acomoda cu realitatea acestei alte existențe.

Cum vă va afecta ea personalitatea, viața de toate zilele, viitorul și modul de a gândi, rămâne să stabiliți ca persoană individuală. Asta, deoarece, odată ce „ați fost deschis" acestei alte realități, nu vă mai puteți închide din nou complet, oricât de mult ați încerca. Presiunea treburilor materiale o poate umbri pentru un timp, dar ea va reveni. Nu veți fi mereu în măsură să stați de veghe, ca să nu se redeschidă.

Pe măsură ce începeți să adormiți sau să vă treziți, când doar vă relaxați, valul vibrațiilor poate apărea fără să fie chemat. Îl puteți desigur suprima, dar, în cele din urmă, veți deveni prea obosiți spre a vă mai păsa – și veți fi gata să plecați într-o altă excursie. Veți simți că luptați împotriva voastră înșivă.

Dar cine s-ar lupta cu sine însuși – când prețul este doar un somn bun, de-o noapte!

Capitolul 17

PROCESUL DE SEPARARE

După ce ați atins starea de vibrație și un control oarecare al stării de relaxare, trebuie luat în considerare un factor suplimentar. Probabil ați făcut deja acest lucru, deoarece este rezultatul exercițiilor anterioare. Totuși, el trebuie subliniat.

Acest factor este *controlul gândului*. În starea de vibrație, sunteți aparent supuși oricărui gând – atât adus de voi, cât și involuntar – care vă trece prin minte. Ca urmare, trebuie să fiți cât se poate de aproape de starea „fără gânduri", sau cu „un singur gând" (concentrare). Dacă vă trece prin minte o idee rătăcită, reacționați instantaneu și, uneori, cum nu trebuie. Bănuiesc că nimeni nu e complet ferit de asemenea orientări greșite. Cel puțin eu nu am fost, ceea ce a dus la multe călătorii inexplicabile, în locuri și spre oameni necunoscuți. Ele par a fi declanșate de gânduri, sau idei despre care nu mi-am dat seama că le am la nivel subconștient. Singura abordare posibilă este să vă descurcați cât mai bine. Cu acestea în minte, primele exerciții de disociere a Corpului Doi, de cel fizic trebuie să fie limitate în timp și acțiune. Ceea ce urmează este destinat, practic, pentru a deprinde tehnici de familiarizare și orientare, ceea ce va permite o abordare a acestei disocieri, fără frică sau îngrijorare.

Eliberarea extremităților. Aceasta servește la acomodarea voastră cu senzația Corpului Doi, fără o implicare completă. După relaxarea și crearea stării de vibrație, lucrați pe rând cu brațul stâng și cu cel drept. Acest lucru este important, deoarece va fi prima voastră afirmare a realității existenței Corpului Doi.

Întindeți-vă o mână spre un obiect oarecare – podea, perete, ușă, sau orice altceva – despre care vă amintiți că nu poate fi atins cu brațul fizic. Atingeți acel obiect. Nu vă întindeți nici în sus, nici în jos, ci în direcția în care este îndreptat brațul vostru. Întindeți-vă ca și cum ați întinde brațul, fără să-l ridicați sau să-l coborâți. O variantă este de a întinde brațul și palma, fără a avea în minte un obiect anume. Adesea, această metodă este mai bună, deoarece nu aveți în minte o idee preconceptă legată de ceea ce veți „simți". Când vă întindeți în acest fel și nu simțiți nimic, împingeți-vă mâna un pic mai departe. Continuați să împingeți ușor, ca și cum v-ați alungi mâna, până când aceasta va întâlni un obiect material. Dacă starea de vibrație mai persistă, veți reuși și, în cele din urmă, mâna voastră va simți, sau atinge, ceva. Când se întâmplă, examinați prin pipăit detaliile fizice ale obiectului. Sesizați orice crăpături, adâncituri sau detalii neobișnuite care pot fi identificate mai târziu. În acest punct, nimic nu va părea neobișnuit. Mecanismele voastre senzoriale vă vor spune că atingeți un obiect cu mâna voastră fizică.

Prin urmare, acesta este primul test. După ce vă familiarizați cu obiectul, îndreptați-vă mâna și împingeți în acel obiect cu vârful degetelor. La început veți întâmpina o rezistență. Apăsați puțin mai tare și depășiți *cu moderație* rezistența pe care o simțiți. În acest punct, mâna voastră va părea că trece direct prin obiect. Continuați să împingeți, până când mâna trece complet prin obiect și atingeți alt obiect fizic. Identificați acel nou obiect prin pipăire. Atunci retrageți-vă cu grijă mâna, înapoi prin primul obiect, și apoi lent, înapoi la normal, astfel încât să simțiți că se află acolo unde „îi este locul".

După aceea, descreșteți nivelul vibrațiilor. Cel mai bun mod de a face acest lucru este încercarea de a mișca mâna corpului fizic. Gândiți-vă la corpul fizic și deschideți ochii fizici. Reactivați-vă, deliberat, simțurile fizice.

De îndată ce vibrațiile s-au atenuat complet, rămâneți nemișcați câteva minute, pentru a vă reintegra total și complet. Apoi ridicați-vă și notați ceea ce ați *„simțit"* despre obiectul

atins și localizați-l față de poziția brațului și a mâinii, când erați în pat. Notați detaliile primului obiect simțit și apoi pe ale celui de-al doilea. După ce ați notat, comparați descrierea cu primul obiect real. Remarcați în mod special detaliile mărunte pe care nu le-ați fi putut vedea de la distanță. Pipăiți fizic obiectul, pentru a-l compara cu ceea ce ați simțit în starea de vibrație.

Examinați al doilea obiect în același mod. S-ar putea să nu fi fost conștienți, înainte de experiment, de existența sau poziția sa. Acest lucru este, de asemenea, important. Cercetați linia direcționată de la poziția în care se află mâna voastră, prin primul obiect și mai departe până la al doilea. Este o linie dreaptă?

Verificați-vă rezultatele. Primul obiect se afla la o distanță suficient de mare, încât ar fi fost absolut imposibil de atins, fără o deplasare fizică? Coincideau detaliile obiectului – în special cele minore – cu cele menționate în notele făcute?

Faceți această comparație pentru al doilea obiect.

Dacă răspunsurile sunt afirmative, ați avut un prim succes. Dacă realitatea nu confirmă, încercați din nou, într-o altă zi. Dacă s-a produs corect starea de vibrație, puteți executa acest exercițiu aproape fără o pricepere deosebită.

De asemenea, puteți executa destul de ușor următoarele: culcat pe spate, cu brațele fizice de-a lungul corpului sau pe piept. După producerea stării de vibrație, ridicați ușor brațele, fără să vă uitați la ele, și atingeți-vă degetele mâinilor. Faceți acest lucru ca pe ceva obișnuit, abstract, și reamintiți-vă ce ați simțit. Când v-ați prins mâinile deasupra pieptului, uitați-vă la ele, mai întâi cu ochii închiși. Dacă ați făcut mișcarea suficient de ușor, veți vedea atât mâinile fizice, cât și pe cele non-fizice. Brațele fizice vor sta în repaus, de-a lungul corpului sau pe piept. Impresia senzorială va fi că aveți mâinile non-fizice deasupra corpului fizic.

Ar trebui să încercați acest fenomen, oricând și de câte ori doriți. Dovediți-vă că nu vă mișcați brațele fizice, ci altceva. Faceți acest lucru prin orice mijloace sunt necesare, pentru a avea certitudinea totală a acestei realități.

Este foarte important să vă readuceți întotdeauna mâinile non-fizice în suprapunere completă cu cele fizice, înainte de a „deconecta" starea de vibrație. Deși s-ar putea să nu apară efecte secundare severe dacă nu ați făcut acest lucru, cred că este mai bine să nu le aflați în stadiile preliminare.

Tehnica disocierii. Cea mai simplă metodă pentru separarea de corpul fizic este procedeul de „înălțare". Aici, intenția este de a nu vă deplasa prea departe, înainte să vă acomodați mai întâi cu senzația din camera proprie și cu mediul înconjurător familiar. Motivul este că primele experiențe adevărate vor fi examinate și explorate având puncte de referință identificabile. Pentru a ajuta la această orientare, este mai bine ca primele exerciții de disociere completă să fie executate la lumina zilei. Verificați-vă necesarul de lumină din cameră. Evitați, dacă este posibil, folosirea luminii electrice.

Pentru a produce starea, atingeți gradul de vibrație și *mențineți controlul complet* al proceselor voastre de gândire. Urmează să rămâneți numai în limitele camerei familiare. *Gândiți-vă* că deveniți mai ușori, că plutiți în sus – și cât de plăcut ar fi să plutiți în sus. Asigurați-vă că vă gândiți ce *minunat* ar fi, întrucât gândurile subiective asociate sunt de maximă importanță. Doriți să faceți acest lucru, fiindcă este ceva la care răspundeți emoțional; reacționați chiar înainte de actul în sine, anticipîndu-l. Dacă continuați să mențineți numai aceste gânduri, vă veți disocia și veți pluti ușor, ieșind din fizic. Poate că nu veți reuși acest lucru din prima sau a doua încercare. Dar, dacă ați realizat corect celelalte exerciții, cu siguranță *veți reuși*.

O a doua metodă este tehnica „de rotație", care a fost deja menționată în alt capitol. În aceleași condiții prescrise, încercați lent să vă răsuciți – exact cum v-ați întoarce în pat, pentru a găsi o poziție mai confortabilă. Nu faceți încercări de a vă ajuta rotirea cu brațele sau picioarele. Începeți să vă întoarceți și să răsuciți partea superioară a corpului – mai întâi, capul și umerii. E important să vă mișcați lent, exercitând o presiune ușoară, dar fermă. Dacă nu veți proceda așa, s-ar putea să vă simțiți pierduți,

în timp ce vă rotiți ca un buștean în apă, înainte de a putea să slăbiți presiunea. O asemenea acțiune este deconcertantă numai fiindcă ați putea pierde orice orientare și ați fi nevoiți să vă găsiți cu dificultate drumul de întoarcere, în momentul rotațiilor.

Ușurința cu care începeți să vă rotiți, fără frecare sau senzație de greutate, vă va arăta că ați reușit să începeți disocierea. Când aceasta se întâmplă, rotiți-vă lent, până când simțiți că v-ați deplasat la 180° (adică, față în față cu corpul fizic). Este straniu cum veți recunoaște această poziție. Aceste 180° față de corp sunt doar două rotiri de câte 90° și sunt ușor de sesizat și fără orientare. De îndată ce vă aflați în poziția la 180°, opriți rotația și doar gândiți-vă la această manevră. Fără ezitare, gândiți-vă că plutiți în sus, prin retragerea din corpul fizic.

Dacă ați realizat starea de vibrație cu succes, această metodă va da, cu siguranță, rezultate. Dintre cele două tehnici de separare, prima trebuie încercată înaintea celei de-a doua. Apoi, după ce amândouă au fost încercate și examinate, trebuie folosită cea care vi se pare mai ușoară.

Experimentare și familiarizare locală. Odată ce ați reușit procesul de separare, este de o importanță majoră pentru propria voastră continuitate obiectivă *să aveți control complet*. Singura cale posibilă de a face acest lucru pare să fie ca, în etapele inițiale, să rămâneți în apropierea corpului fizic.

Orice ați simți emoțional, rămâneți în proximitatea corpului fizic. Această avertizare este făcută nu din cauza vreunui pericol cunoscut, ci fiindcă astfel veți rămâne permanent într-un mediu familiar și, ca urmare, veți percepe voi înșivă exact ceea ce se întâmplă. În acest stadiu, călătoriile la întâmplare, necontrolate, ar putea foarte bine produce situații neplăcute și condiții care vă vor forța să reînvățați mult din ceea ce ați obținut deja. Procesul de adaptare mentală va fi diferit de tot ceea ce ați observat vreodată în mod conștient. Acomodarea gradată vă va întări considerabil încrederea și pacea lăuntrică.

În acest punct, exercițiul principal este să vă reîntoarceți. Păstrați distanța de separare nu mai mare de un metru, când

plutiți deasupra fizicului. Nu faceți nicio încercare să vă deplasați lateral sau mai departe „în sus". De unde veți ști cât de departe vă aflați? Din nou, aceasta este ceva ce simțiți. Vederea voastră este acum redusă la zero. V-ați forțat singuri să nu vă deschideți ochii și lăsați-i să rămână închiși deocamdată. Rămâneți în apropierea fizicului. Această fixare mentală vă va păstra la o distanță corectă. În următoarele trei sau patru exerciții, nu faceți nimic altceva decât să „ieșiți" și să reintrați în fizic. În aceste condiții, pentru a vă reîntoarce, „gândiți-vă" la voi ca și când sunteți înapoi în fizic – și vă veți reîntoarce. Dacă ați folosit prima metodă de separare, reintegrarea este relativ simplă. Când vă aflați înapoi, complet aliniați cu corpul fizic, veți fi capabili să mișcați orice parte a corpului fizic și să vă reactivați oricare sau toate simțurile fizice. De fiecare dată când reveniți, deschideți ochii fizici și ridicați-vă fizic, astfel încât să știți că sunteți pe deplin „înapoi în corp". Aceasta pentru a asigura orientarea, pentru a insufla încrederea că puteți reveni când doriți și, cel mai important, să vă asigurați de continuitatea contactului cu lumea materială de care aparțineți acum.

Orice ați crede, această asigurare este foarte necesară.

Dacă ați aplicat metoda rotației, atunci deplasați-vă lent spre corpul fizic – din nou gândindu-vă la aceasta – și când simțiți că ați făcut contact complet, începeți rotația înapoi, cu 180°, până la suprapunerea perfectă. Se pare că nu există nicio diferență dacă continuați rotația mai departe cu 180°, sau vă rotiți în sens invers sensului care v-a ajutat la ieșire.

În ambele tehnici, atunci când reintrați în corpul fizic, pare să se producă o ușoară scuturătură, ca un clic. Este foarte dificil să descriu exact această senzație, dar o veți recunoaște. După ce v-ați reîntors, așteptați întotdeauna câteva momente înainte de a vă scula în șezut – în principal, pentru a evita orice eventual disconfort. Acordați-vă ceva timp pentru a vă reacomoda cu mediul fizic. Actul fizic de ridicare, atunci când ședeți, oferă dovada continuității într-o formă demonstrabilă; veți ști că puteți acționa conștient, după dorință, într-o mișcare fizică,

amestecată cu experimente în mediul non-fizic și să vă mențineți vigilența trează, pe parcursul întregului proces.

Ciclul va fi complet, atunci când sunteți capabili să vă separați, să vă reîntoarceți în fizic, să vă așezați și să notați ora, să vă reîntoarceți la procesul de separare și să vă reintegrați a doua oară în corpul fizic – toate fără a vă pierde continuitatea conștienței. Înregistrarea orei vă va ajuta în acest proces.

Pasul următor în procesul de familiarizare este să vă separați la o distanță ceva mai mare, prin utilizarea aceluiași procedeu. Orice distanță până la trei metri este convenabilă. Mențineți întotdeauna o concentrare mentală asupra unui singur obiectiv, fără ca gândurile să devieze, în special în aceste exerciții extinse. După ce v-ați obișnuit cu sentimentul de a fi „mai departe", spuneți-vă mental că puteți vedea. Nu vă gândiți la actul de deschidere a ochilor, fiindcă aceasta poate să vă transpună în fizic și să diminueze starea de vibrație. În schimb, gândiți-vă că vedeți, că *puteți vedea* – și veți vedea. Nu va exista senzația de deschidere a ochilor., doar că întunericul va dispărea brusc. La început s-ar putea ca vederea să fie neclară, așa cum ați vedea în semiîntuneric, neclar, sau dacă ați suferi de miopie. Nu se cunoaște în momentul de față de ce se întâmplă așa, dar folosind-o, treptat vederea voastră va deveni mai ascuțită.

Prima privire a corpului vostru fizic, culcat în pat, nu ar trebui să vă descurajeze, dacă ați executat exercițiile precedente. După ce sunteți satisfăcuți că cel întins acolo sunteți „voi", examinați vizual camera, din perspectiva poziției pe care o aveți. Deplasați-vă mental într-o direcție sau alta, lent, niciodată violent. Mișcați-vă brațele și picioarele pentru a vă convinge de mobilitatea lor. Dacă doriți, rotiți-vă și țopăiți în noul mediu, dar rămâneți întotdeauna la aceeași distanță de fizic.

În această etapă ați putea fi cuprins de dorințe puternice, care pot fi chiar copleșitoare. Aceasta este cea mai mare problemă cu care vă puteți confrunta în acest moment. Aceste dorințe, care apar neanunțate și pe neașteptate, sunt subiective și emoționale, și pot să anuleze cu ușurință poziția rațional deduc-

tivă pe care v-ați construit-o cu atâta grijă. Indicația cea mai importantă este să înțelegeți că ele nu trebuie etichetate ca imorale sau dăunătoare. Pur și simplu, ele *există*, iar voi trebuie să învățați să vă descurcați cu ele. Regula este să *nu negați* existența acestor dorințe. Recunoașteți-le ca pe o parte profundă, integrală a voastră, care nu poate fi „alungată" din gânduri. Până nu veți face acest lucru, nu le veți putea controla.

Aceste dorințe includ libertatea (să vă bucurați de eliberarea de limitările fizice și de efectele gravitației), contactele sexuale (mai întâi cu ființa iubită, apoi strict la un nivel senzorial), extaz religios (de o intensitate ce depinde de condiționările vieții anterioare) și altele, care-și pot avea originea în experiențele neobișnuite ale persoanei respective. Am convingerea că, în ciuda celei mai stricte discipline și autoanalize, oricine va avea aceste dorințe subiective. Vorbim aici despre acele elemente – mult sub nivelul de suprafață al conștiinței – care cuprind propriul caracter și propria personalitate.

Așa cum s-a explicat anterior, aceste elemente ies la iveală fiindcă nu mai sunteți doar un eu conștient, intelectual. Sunteți, probabil pentru prima oară, un întreg. Fiecare parte a voastră se va face auzită și trebuie luată în considerare în orice acțiune întreprindeți. Trucul este să vă mențineți eu-l conștient, rațional (cel ce cunoaște mai bine lumea fizică), într-o poziție dominantă. Evident, nu este ușor. Prin urmare, veți avea probleme dacă încercați o negare de sine. În loc de această negare, este bine să acceptați aceste impulsuri, uneori surprinzătoare, că sunt ceea ce sunt – adică o parte din voi – și continuați-vă activitatea. Nu le puteți elimina, dar *le puteți da deoparte* pentru moment. Oferiți promisiunea unei împliniri în viitor și nu veți mai întâmpina rezistență. Aceste nevoi pot înțelege diversiunea, deoarece au fost supuse acesteia, de când existați!

Când ați rezolvat, în mod rezonabil, problemele cu aceste alte părți ale voastre și v-ați demonstrat acest lucru, spre propria satisfacție, de cinci sau șase ori, în condițiile de semi-separare (în aceeași cameră, în imediată apropiere), sunteți gata pentru

călătorii mai îndepărtate și mai specifice. Tot ceea ce v-am spus anterior presupune că ați depășit cele mai multe dintre sentimentele de frică pe care le-ați avut până la acest stadiu. Dacă nu, repetați exercițiile care vă produc frică, până când obișnuința vă va scăpa de ea.

Semnalul infailibil de întoarcere. Așa cum s-a notat, frica de a nu putea să reintrați în corpul fizic este un impediment de bază la părăsirea corpului. În experiențele mele de început, am întâlnit această problemă de multe ori. Din fericire, ori de câte ori a apărut această dificultate, s-a găsit o soluție. După analiza atentă a sute de încercări, a fost dezvoltată o tehnică ce nu dă greș. Singura garanție pe care pot s-o dau este că a continuat să funcționeze pentru mine.

Mai întâi, dacă aveți dificultăți, nu intrați în panică. Înainte de orice, mențineți pe prim plan, procesul de gândire rațională. Frica nu face alceva decât să agravează situația. Însușiți-vă această formulă simplă și reamintiți-vă de ea: pentru a vă reîntoarce în fizic, de oriunde v-ați afla, *gândiți-vă* la corpul vostru fizic. Mental, începeți să mișcați orice parte a corpului fizic. Mișcați un deget de la mână sau de la picior. Deliberat, inspirați adânc o gură de aer. Reactivați-vă cele cinci simțuri, sau oricare dintre ele. Mișcați-vă maxilarul. Înghițiți sau mișcați-vă limba.

Orice acțiune care *trebuie* să implice mișcare fizică, sau folosirea energiei fizice va da rezultat. Dacă o acțiune nu are efect imediat, încercați alta. Este absolut sigur că o asemenea acțiune-gând vă va aduce înapoi în fizic. Problema este care dintre aceste acțiuni va da cele mai bune rezultate în cazul vostru.

Când se folosește această metodă, reîntoarcerea este virtual instantanee. Este combinația dintre un dispozitiv de căutare automată și decolarea unei rachete. Totuși, această metodă de întoarcere imediată elimină puterea voastră de alegere sau decizie. Odată pusă în aplicare, nu o mai puteți opri. Vă veți reîntoarce în fizic, fără a avea posibilitatea de a ști ce se întâmplă și cum are loc întoarcerea. Ca urmare, trebuie gândită mai degrabă ca o măsură de urgență, decât ca un pas constant în metodolo-

gia pe care o folosiți. În condiții obișnuite, ar trebui să vă gândiți la – sau să simțiți – direcția și locul în care se află corpul fizic. Apoi începeți reîntoarcerea când doriți, fără grabă și cu calm.

Mecanismul de mișcare. Acum, că ați pus la punct metodele de control potrivite și ați inclus semnalul de reîntoarcere de urgență, puteți face cel mai important pas: să „mergeți" până la un punct îndepărtat și să vă întoarceți. În niciun caz nu vă sfătuiesc să încercați în mod deliberat acest exercițiu, înainte de a parcurge toate testele anterioare și de a vă fi familiarizat cu ele. În etapele de început, este foarte posibil să fi mers neintenționat într-un punct mai îndepărtat. Dacă așa stau lucrurile, trebuie să recunoașteți că e important să urmați o anumită procedură.

Mai întâi, fixați-vă „punctul țintă". Amintiți-vă regula: trebuie să „mergeți" la o persoană, *nu* într-un loc. Ar fi posibil să reușiți mai târziu și a doua variantă, dacă aveți un atașament emoțional profund față de un loc anume, dar experimentele de până acum au arătat că pe această linie succesul este mic. Acest lucru, desigur, s-ar putea datora și personalității autorului.

Selectați persoana (vie) pe care doriți să o vizitați. Alegeți pe cineva foarte bine cunoscut. Nu o informați că urmează să faceți o încercare. Acest lucru e foarte important, pentru a elimina orice sugestie din parteaei. Alegeție *înainte* de a intra în starea vibrațională și înainte de a începe procesul de relaxare.

Stabiliți starea de relaxare și pe cea vibrațională. Folosiți metoda de separare pe care ați ales-o. Deplasați-vă la o distanță mică – cam doi metri de corpul fizic. Cu vederea încă în „întuneric", „gândiți-vă" cu grijă la persoana pe care ați planificat să o vizitați. Gândiți-vă nu numai la nume, ci și la *personalitatea și la caracterul* acesteia. Nu încercați să vizualizați o persoană fizică, fiindcă cea care vă va atrage este reflexia persoanei interioare, mai degrabă decât atributele sale fizice.

În timp ce gândiți în acest mod, rotiți-vă lent cu 360°. Undeva, în acest circuit, veți „simți" direcția corectă. Este un fel de intuiție, o cerutudine care vă atrage ca un magnet slab. Chiar și așa, puteți să încercați să verificați. Treceți peste acest punct în

timpul rotației și apoi reveniți la el. Îl veți simți din nou – de data asta, foarte puternic. Opriți-vă cu fața în această direcție. Gândiți-vă că văzul vă este activ și veți începe să vedeți.

* Pentru a vă pune în mișcare în direcția dorită, utilizați versiunea de „întindere" totală a Corpului Doi, pe care ați practicat-o în primul exercițiu, cu mâna și cu brațul. Cea mai simplă metodă este să plasați brațele non-fizice deasupra capului, cu degetele mari prinse împreună, ca și când ați vrea să plonjați în apă. Cu brațele în această poziție, gândiți-vă la persoana pe care doriți să o vizitați și întindeți-vă corpul în acea direcție. Vă puteți mișca lent sau rapid, iar asta depinde de efortul depus în acțiunea de întindere. Cu cât vă veți „întinde" mai tare, cu atât veți merge mai repede. La destinație, vă veți opri automat din întindere, fără ca măcar să vă dați seama.

Pentru întoarcere, folosiți o metodă asemănătoare. În timp ce vă gândiți la corpul vostru fizic, prindeți-vă degetele, apoi întindeți-vă și, brusc, vă veți întoarce. De regulă, nu este nevoie de mai mult. Există câteva speculații, referitor la necesitatea de a ține brațele în poziția cuiva care sare în apă. Inițial, s-a presupus că această poziție va deschide o cale cu mâinile, mai degrabă decât cu capul, sau va constitui o protecție față de orice obiect întâlnit. Ea ajută la realizarea acțiunii de întindere, mai bine decât dacă ținem brațele în lungul corpului.

Acestea sunt toate indicațiile. Cele de mai sus par a fi un ritual, dar nu aceasta a fost intenția. Ele ar putea să nu vă pară mai bune decât formulele magice ale Evului Mediu. Până acum nu există explicații de ce funcționează această tehnică. Poate că în anii ce vin, fizicieni interesați și curioși, chimiști, neurologi și alți oameni de știință vor dezvolta teorii care să se potrivească acțiunii. Dacă un număr suficient de oameni va decide să studieze empiric fenomenele acestea, poate că va rezulta o nouă știință.

Între timp, dacă aveți curajul și răbdarea necesare, barierele pot dispărea și pentru voi. Singura cale pentru a accepta și a cunoaște această realitate extinsă este să o trăiți personal.

Succes!

Capitolul 18

ANALIZA EVENIMENTELOR

Cum s-au întâmplat toate acestea? A existat o cale sau o abordare care să fie semnificativă? Cel mai bun răspuns pare să se afle în analiza datelor. Aceasta exclude folosirea mișcării subterane, singurul domeniu care a luat în considerare, sau a acceptat că „problema" mea este ceva dincolo de halucinație, deoarece cea mai mare parte din datele mișcării subterane se ocupă, în principal, de generalități vagi. Eu doream date specifice.

M-am gândit că trebuie să existe o cale de organizare a datelor contradictorii pe care le-am acumulat. Astfel, am început să extrapolez posibilitățile și probabilitățile corecte, din ceea ce era cunoscut. Metoda acceptată a fost menținerea unui picior pe sol ferm și în lumină, în timp ce cu celălalt să păşesc cu grijă în întuneric și pe teren mișcător.

Datele cunoscute erau secvențe de evenimente, de simptome și rezultate. Toate experiențele și experimentările mele pot fi încadrate, cu ușurință, în patru etape cronologice.

ETAPA PRELIMINARĂ

Ea include toate evenimentele și activitățile dinaintea simptomului crampei plexului solar, descris anterior. Întâmplările de la începutul vieții mele evidențiază două cazuri de paradoxuri neexplicate, ce par să fie relevante pentru această cercetare.

Primul incident a avut loc când aveam opt ani. Le-am relatat părinților mei un vis în care stăteam într-o cameră lambrisată cu lemn roșu-maroniu. Într-un colț se afla o cutie care se

asemăna cu un patefon, din care se auzeau voci și o muzică. În partea din față a cutiei se afla o fereastră, iar în acea fereastră se vedea un film. Vocile care se auzeau din cutie se potriveau cu ceea ce păreau să spună oamenii din fereastră. Era ca filmele de genul celor prezentate la școală, cu excepția faptului că în loc să fie scrise pe ecran, replicile personajelor puteau fi auzite. De asemenea, filmul din cutie era colorat, exact așa cum erau oamenii și lucrurile în realitate. (După treizeci de ani am stat într-o încăpere lambrisată cu lemn de mahon și am urmărit pentru prima oară o emisiune de televiziune în culori). Dacă îmi aduc bine aminte, la vârsta la care am avut visul, nu văzusem încă un film în culori.

Al doilea eveniment neobișnuit s-a întâmplat când eram în liceu, la vârsta de aproximativ cincisprezece ani. Într-o seară de vineri, așteptam cu nerăbdare să particip la o petrecere ce urma să aibă loc în seara următoare. Am apreciat că suma necesară pentru participare era de doi dolari. Problema era să găsesc o sursă pentru acei doi dolari, înainte de sâmbătă seara.

În timpul săptămânii nu se găsea nimic de lucru pentru a câștiga banii. Dintr-un un motiv sau altul, părinții mei nu puteau să-mi dea bani. Nu se întrevedea nici perspectiva de a munci sâmbătă. Vineri noaptea am mers la culcare îngrijorat, din cauza acestei probleme stringente.

Când m-am sculat sâmbătă dimineața, am avut o convingere puternică, imediată, că sub o scândură veche, care se găsea afară, pe pământul de lângă casă, se aflau doi dolari. Știam de existența scândurii, fiindcă se afla acolo de ceva timp. Totuși, am alungat ideea ca pe un lucru generat de un vis inspirat de o dorință și am coborât la micul dejun.

După ce am mâncat, încă preocupat de teribila mea problemă financiară, m-am gândit din nou la scândură și la cei doi dolari de sub ea. Pentru a-mi scoate ideea din cap, am mers afară, acolo unde se afla scândura. Părea neatinsă, pe jumătate acoperită cu noroi și frunze. Părea imposibil „să piardă" cineva, din neatenție, ceva bani, sau să-i pună sub scândură. Totuși, de

vreme ce eram acolo, nu pierdeam nimic dacă mă uitam, pentru a scăpa de acest impuls ciudat. Am apucat scândura și am ridicat-o. Pe pământul umed de sub ea, sute de furnici și insecte se mișcau cu frenezie în toate direcțiile. Și tot pe pământul umed, în centrul zonei unde zăcuse scândura, erau două bancnote uzate, pliate și uscate, de câte un dolar. Nu mi-am bătut capul să mă întreb cum de s-a întâmplat ca sub scândură să fie bani. Cu excepția unui prieten, nu am menționat incidentul nimănui. Eram prea preocupat de faptul că ar putea cineva să reclame banii. Problema pentru acea noapte a fost rezolvată. Incidentul a fost uitat complet, până când mi l-am reamintit cu ocazia cercetării istoriei personale.

Nu mai era nimic altceva. Nu erau mari traume, doar o evoluție americană tipică, într-o familie de profesori universitari. Din perspectiva faptului că problema era una „mentală", soluția părea să fie psihiatria. Totuși, nu puteau fi evidențiate dovezi exterioare de represiuni puternice, constrângeri, anxietăți și/sau fobii care apar, în mod normal, în bolile mentale.

O examinare atentă a evenimentelor care au condus la primul simptom de ieșire în afara corpului (crampele severe) scot la lumină câțiva factori care trebuie să fie luați în considerație. În anul imediat anterior primului incident, a existat doar o singură schimbare fiziologică, relativ neobișnuită.

În acel an, șapte dinți de jos mi-au fost îmbrăcați cu coroane, într-un interval destul de lung. Acest aspect a fost examinat în detaliu, în legătură cu un simptom ulterior de „acordare" a condiției Stării Doi, prin mișcarea maxilarului. Este posibil ca bucățile de aliaj, părți ale coroanelor dentare, să fi acționat electric, sau într-un alt mod, asupra creierului. Această posibilitate rămâne încă neexplorată. Fizicienii, fiziologii și specialiștii în electronică nu au o explicație în această privință. O cercetare adecvată ar putea să confirme sau să infirme această ipoteză. Există sute de mii de oameni care se plimbă cu bucăți de metal în dinți și nu au fost raportate incidente similare. O examinare serioasă ar putea duce la rezultate interesante.

Nu au existat alte schimbări fiziologice, suficient de semnificative pe care să mi le fi amintit conștient. Singurul factor nutrițional neobișnuit a fost acela că am luat vitamine. Deoarece soția mea credea cu tărie în virtuțile nutriției, dozele zilnice de vitamine A, B Complex, C și E, plus tabletele cu minerale au fost norma pentru câțiva ani.

Din nou, un efect cumulativ putea fi cauza – dar nu există rapoarte sau studii de cercetare care să indice factori asemănători Stării Doi. În afară de aceasta, dieta normală era regulă, fără schimbări majore, pe o durată de cel puțin cinci ani. Sunt multe de menționat la nivelul activităților psihice și fizice. Este ușor să ne imaginăm că aici se află cauzele fenomenelor.

Prima observație e legată de episodul anesteziei, care a avut loc cu circa șase luni înainte de primul simptom. Începutul a apărut atunci când am remarcat un efect neobișnuit, „amețitor", datorat emanațiilor unui recipient de o jumătate de litru de adeziv rapid. Am remarcat senzația, atunci când instalam tăblia unui scrin, în nișa din peretele unui dormitor de acasă. Pe container era clar specificat că adezivul trebuie să fie folosit în spații bine aerisite. Am presupus că această avertizare a fabricantului era pentru prevenirea unor incendii.

Senzația mi-a reamintit de efectul straniu pe care l-am trăit în trecut, când tocmai „cădeam" sub efectul anesteziculuI. În mod curios, în cursul lunilor următoare, am simțit efectul emanațiilor de câteva ori, cu rezultate semnificative. După ce am aflat că agenții fumigeni erau touolul (o hidrocarbură, detergent comercial comun) și acetona (folosită cândva ca anestezic), am făcut câteva experimente cu efecte de anestezie ușoară, folosind o substanță mai sigură și mai puțin volatilă – trilenul. Retrospectiv, rezultatele acestor experimente par să fie foarte asemănătoare celor raportate de cei care au ingerat LSD. Foarte vii și deloc neplăcute, efectele puteau foarte bine declanșa o dorință interioară, sau nevoia de a trăi experiențe dincolo de cele pe care le avusesem până la acea dată.

M-am oprit, contrar dorinței, fiindcă dacă aș fi continuat aceste experimente, ar fi apărut inerentele efecte secundare. Deși mi-am impus controale foarte severe, nu exista certitudinea că ele vor acționa întotdeauna. Totuși, pentru a-mi satisface curiozitatea, am aflat unele date interesante despre anestezie. Se pare că, în Irlanda, eterul era vândut cu polonicul de către vânzători ambulanți, în fiecare dimineață. În perioada de început, studenții la medicină făceau adesea „petreceri cu eter" – foarte asemănătoare petrecerilor „pieței negre" a consumatorilor de LSD de astăzi. Doctorii au raportat că dependența de eter a fost un lucru foarte obișnuit în decursul anilor. Căpitanii tancurilor petroliere au probleme cu versiunea marină a beției de vin. Când se înrolează într-un echipaj, acești oameni par complet normali, până când, uneori, sunt găsiți inconștienți lângă gurile de ventilare ale cargourilor. Înțeleg de ce sunt supranumiți „sniffers" – cei care prizează.

Mai departe, am aflat relația între alcool și alte anestezice. Orice anestezic produce o trecere de la starea de conștiență la cea de inconștiență, dincolo de care este moartea. Treaba anestezistului este de a „cufunda" pacientul, cât se poate de rapid, într-o stare de inconștiență profundă, pentru a evita orice stare „violentă" intermediară (care, evident, este zona pe care am explorat-o). Tehnica constă deci în menținerea pacientului într-o stare de inconștiență, chiar deasupra pragului morții. Avantajul major al eterului, atunci când a fost introdus pentru prima dată, era acela că avea mai puține efecte secundare posibile decât alcoolul, deoarece oferea posibilitatea unui mai mare control asupra gradului de stare de inconștiență. Perioada de conștiență după administrare a fost destul de scurtă, iar starea de inconștiență a fost destul de extinsă, înainte de atingerea punctului terminal (moartea).

Perioada de conștiență ce urmează administrării alcoolului, este, pe de altă parte, foarte lungă. Când se atinge starea de inconștiență profundă, distanța până la punctul terminal este mult mai scurtă. Intervalul este atât de îngust, încât administrarea în continuare a alcoolului, unui pacient „anesteziat", poate foarte bine să-i cauzeze moartea.

Un alt lucru pe care l-am descoperit este că studii arheologice și geologice pe situri ale unor temple de cult antice, din Grecia și Egipt, unde au avut loc multe viziuni și miracole, au indicat existența în trecut a unor probabile emanații de gaze de sub pământ – putem vorbi aici de protoxidul de azot – în anumite locuri, sau chiar și în jurul lor. Protoxidul de azot, un gaz lipsit de miros și de gust, este unul dintre anestezicele de astăzi.

La aproximativ trei luni după această experiență cu „drogurile", care deja era aproape uitată, m-am profilat pe învățarea în timpul somnului. Nu știu ce mi-a declanșat acest interes. Poate că a fost consecința faptului că trăisem într-un mediu academic din copilărie-adolescență, cuplat cu observarea atentă a unor metode de învățare, aplicate copiilor mei în clasele primare.

Pentru a explora potențialul acestui interes, am făcut unele studii referitoare la conceptele trecute și prezente legate de mintea trează-inconștientă. Existau dovezi solide că inconștientul înregistrează toate semnalele senzoriale – atât în starea de veghe, *cât și* în starea de somn. Problema era de a introduce date inteligente și organizate în cursul somnului și de a ți le aminti în totalitate, după dorință. Materialul accesibil, limitat, al cercetărilor oficiale arătau concluzii contradictorii. Simplul fapt că i se citeau niște date, unui subiect adormit a oferit numai rezultate fragmentare și întâmplătoare. Nu existau studii comparative între inducerea lor în cursul somnului adânc (delta) și a stării de somn cu vise (azi denumit somn REM*). Nici nu s-a făcut vreo încercare pentru a crea, în mod deliberat, o stare receptivă în timpul somnului, cu un reflex condiționat de tip pavlovian, indus pentru ca reamintirea să se declanșeze la dorință.

Pentru a efectua această cercetare după o schemă convenabilă, am realizat înregistrări de sunete autohipnotice, pentru a testa diferite abordări ale unei tehnici funcționale. Acesta părea să fie primul pas logic, deoarece au fost obținute rezultate în direcții de cercetare asemănătoare, prin folosirea somnului hip-

notic, în loc de starea naturală de somn. Am folosit înregistrarea pe benzi magnetice pentru a depersonaliza tehnica și pentru a face teste identice diferiților subiecți. Benzile au fost destinate folosirii într-un mediu izolat – atât optic, cât și sonic.

Benzile folosite erau, în mod deliberat, simple în conținut. Exista o perioadă de inducție pentru a se crea somnul hipnotic. Apoi urmau o serie de sugestii-indicații, incorporate într-un tipar ce se derula continuu. Ele variau corespunzător testului și rezultatelor dorite. Învățarea datelor era limitată, de exemplu, la tabla înmulțirii (de la doisprezece la douăzeci și patru) și la vocabular și expresii idiomatice, în limbile spaniolă și franceză. Acestea erau întotdeauna însoțite de sugestii de memorare totală și apoi de sugestii post-hipnotice, pentru ca reamintirea să poată fi realizată în stare de veghe, printr-un semnal mental-fizic (cum ar fi gândul la numărul 555 și bătutul cu degetele pe masă simultan, de cinci ori). Fiecare înregistrare pe bandă includea, de asemenea, sugestia ca subiectul să-și amelioreze starea – atât mentală, cât și psihică. Această afirmație era ceva mai mult decât o generalitate. Nu erau oferite detalii asupra modului cum ar urma să aibă loc această ameliorare. Cu toate acestea, conform instrucțiunilor comunicate subiectului, fiecare zonă funcțională a organismului – sistemul nervos, circulator, glandular și digestiv – urma să fie complet „normală".

Atât sugestiile privind sănătatea, cât și cele privind memoria au fost reîntărite cu fiecare inducție sau utilizare a benzii. În lumina incidentelor ulterioare, acest aspect ar putea fi important. Fiecare bandă experimentală a fost adnotată cu grijă, fiecare cuvânt rostit urma identic un text și o rutină pregătite dinainte. Benzile se încheiau cu o schemă pentru readucerea subiectului la o stare normală de veghe. Aici sugestia a fost extrem de simplă și eficace, fără cuvinte elaborate, care ar fi putut fi greșit interpretate de către subiect. Benzile erau derulate unui număr de aproximativ unsprezece subiecți, cu vârste între șapte și cincizeci de ani. Rezultatele dovedeau că exista o valoare potențială certă, cu unele îmbunătățiri ale tehnicii.

Trebuie să declar aici că am folosit benzile înainte de toate și cel mai frecvent, pe propria mea persoană. Acest fapt a trezit, după cum era de așteptat, un înalt grad de suspiciune în legătură cu experiențele în afara corpului. Toate benzile au fost examinate cuvânt cu cuvânt, sunet după sunet și cu un nivel scăzut de fundal, pentru a se găsi indicii ale posibilelor „efecte" ulterioare. Nu păreau să conțină indicii evidente – totuși, suspiciunea rămâne. Asemenea experimentări au fost întrerupte la apariția primului simptom.

PERIOADA DE ÎNCEPUT
(Septembrie 1958 – iulie 1959)

În speranța de a găsi o corelație între efecte, evenimente, caracteristici, teorii și concluzii, a fost inițiat un proces de sortare. Curând, a devenit evident că în această perioadă au fost parcurse trei etape. În afara celor trei, s-ar putea să existe și etape suplimentare – dar acestea rămân necunoscute. Atât punctul „inițial", cât și cel final din perioada de început sunt foarte clare.

Efecte. Primul efect neexplicat a fost crampa sau contracția, după cum a fost raportat anterior. Câteva săptămâni mai târziu, aceasta a fost urmată de senzația de „rază" dinspre nord, urmată de catalepsie. Experimentarea atentă a scos la iveală senzația de vibrație. Mai târziu, s-a demonstrat că această impresie senzorială este conformă cu rapoartele experiențelor spiritiștilor, ocultiștilor și ale altora de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. În multe dintre discuțiile „comunității subterane", se discută doar întâmplător despre ea.

Efectul senzației de vibrație a fost singurul simptom constant, de-a lungul întregii perioade de început. Totuși, ea părea a fi evolutivă. Vibrațiile de la început păreau să fie grosiere, uneori însoțite de imaginea vizuală a unui inel bine definit, de „scântei" electrice. Conform observațiilor vizuale relative la timp, frecvența vibrațiilor a fost de ordinul a zece cicluri pe secundă. La terminarea perioadei de început, frecvența a crescut la aproximativ optsprezece cicluri pe secundă, cu un disconfort al

corpului fizic mult atenuat. Acest efect a fost indus voit, în aproximativ 59% din timpul ultimelor etape ale perioadei.

Al doilea efect a fost conștientizarea apariției în centri nervoși auditivi a unui „șuierat" ascuțit, care se auzea slab și totuși constant. Odată constatat, el a continuat neîntrerupt în întreaga perioadă. Un specialist orelist a diagnosticat că acest efect este „auzirea circulației sângelui prin vene". Altminteri, auzul era normal. Separarea de corpul fizic a avut loc la aproximativ trei luni după începerea perioadei, inițial fără intenție. Cele mai multe incidente ulterioare au fost induse în mod deliberat. Toate au avut loc numai atunci când efectul vibrației era prezent.

Crearea acestui efect a devenit mai ușoară, pe măsura avansării în această perioadă. Nu au fost observate alte efecte remarcabile sau repetitive. Orice efecte fiziologice păreau a fi, mai degrabă, relaxante decât enervante sau agresive. În această perioadă au fost remarcate efecte fizice neregulate de excitație și stimulare – dar nu într-o măsură extremă. Acestea includeau accelerarea pulsului, transpirație și reacții sexuale.

Scheme emoționale. Pentru întreaga jumătate a perioadei, dominantă a fost frica de dizabilități mentale și/sau fizice. Această frică a fost, în cea mai mare parte, atenuată de consultațiile cu autorități ale medicinii și psihiatriei.

Cel mai important factor care a urmat a fost curiozitatea, temperată de puternice stări profunde de frică, motivate de explorarea fără hartă și neghidată a necunoscutului, de posibila cenzură exercitată de comunitate și/sau de familie și de frica de a fi incapabil să mă întorc în corpul fizic.

Succesiunea experimentelor. De la prima experiență în afara corpului, experimentele se întindeau de la familiarizarea gradată cu separarea „locală" (trei metri sau mai puțin), la examinarea obiectivă prin separare parțială – și, în cele din urmă, la vizite în zone ale Tărâmului I (spațiul și timpul prezent).

Metodologia. Au fost explorate mijloacele de inducere a stării vibraționale, în timp ce mă centram, în principal, pe benzile înregistrate descrise anterior și pe metodele de realizare a

unei relaxări totale, în stare de conștiență deplină – condiție preliminară pentru starea vibrațională. S-a stabilit că a fost relativ simplu să se atingă starea vibrațională, odată ce starea de relaxare conștientă a fost instaurată. S-a confirmat faptul că respirația orală reprezintă o condiție. „Acordarea" stării vibraționale, prin mișcări ușoare ale maxilarului fizic inferior s-a dovedit a fi o metodă eficace. A devenit clar că separarea a avut loc numai în timpul stării vibraționale. Tehnica de separare a evoluat până la gândul clar și simplu: „sus", sau „pleacă". Încercări succesive au indicat că orice mișcare non-fizică în Corpul Doi a fost inițiată doar de dorință sau gând. Problemele mișcărilor controlate spre o destinație predeterminată, ca și reîntoarcerea imediată, fără dificultate, în corpul fizic au rămas nerezolvate.

Concluzii. În această perioadă s-a ajuns la următoarele concluzii. (1) Există cu adevărat un Corp Doi în sau suprapus cu cel fizic. (2) Corpul Doi poate să se miște și să acționeze independent de corpul fizic. (3) Aceste mișcări și acțiuni pot fi făcute, parțial, sub un controlul minții conștiente. (4) Unele semnale senzoriale în Corpul Doi se înregistrează ca și în fizic, altele sunt imposibil de tradus. (5) Unele mișcări din Corpul Doi au loc în spațiu-timp identic cu corespondentul său fizic.

PERIOADA INTERMEDIARĂ
(August 1959 – septembrie 1962)

Efecte. Această perioadă a început cu o afecțiune coronariană minoră. Nu a existat o dovadă a relației între experimente și boală – deși, absența dovezii nu elimină neapărat această posibilitate. Stările vibraționale au evoluat până la stadiul în care, în etapele finale ale perioadei, se manifestau doar ca o căldură. Această schimbare a fost rezultatul unei „accelerări" gradate a frecvenței, până când unele pulsații separate nu mai erau perceptibile. Fenomenul „aerul care șuieră" a continuat neschimbat, în întreaga perioadă. Separarea de corpul fizic a devenit mai puțin legată de procedură și mult mai naturală, cu excepția unor ocazionale probleme de reintegrare.

Starea vibrațională a fost indusă deliberat în cursul orelor cu lumină de zi și a apărut spontan în orele târzii din noapte. Efectele fiziologice aparente au rămas aceleași: o oarecare stimulare, dar fără enervări sau slăbiciuni. Acestea au fost ținute sub o observație atentă, din cauza ocluziei coronariene.

Schemele emoționale. La începutul perioadei au existat anxietăți legate de posibile efecte fiziologice. Incapacitatea de a controla experiențele, complet și la dorință, a contribuit la apariția acestor temeri, care s-au atenuat considerabil spre mijlocul perioadei, în principal datorită lipsei de dovezi care să le susțină și a încrederii tot mai mari. Încă mai existau îngrijorări legate de controlul reîntoarcerii în corp și de posibilitatea producerii unor erori grave, în zone necunoscute, datorate ignoranței.

Succesiunea experimentelor. Vizitele extinse în Tărâmul I au devenit mai puțin frecvente, pentru a fi înlocuite de vizite, la început neintenționate, în Tărâmul II. În etapa finală a perioadei, a fost descoperită intrarea în Tărâmul III și, ulterior, acesta a fost explorat. Mai târziu a fost descoperită starea de a fi „între timpuri".

Metodologia. În testările la lumina zilei au fost aplicate metodele de relaxare cu „numărare inversă". Târziu în noapte, stările la limita cu somnul au fost transformate în deja recunoscuta condiție de vibrație-căldură. Respirația orală a devenit o funcție automată, cuplată cu unele experimente de „acordare cu maxilarele". Separarea de corpul fizic, prin metoda rotirii la 180° (defazare-îndepărtare), s-a dovedit a fi cea mai eficientă și mai sigură. A fost testată și pusă în practică tehnica de reîntoarcere pozitivă în corpul fizic (rechemarea K).

Concluzii. (1) A fost reconfirmată existența Corpului Doi. (2) A fost descoperit Tărâmul II, care are caracteristici specifice diferite de Tărâmul I. (3) A fost emisă ipoteza existenței Tărâmului III, cu caracteristici înrudite cu Tărâmul I, dar aflat într-un stadiu diferit de dezvoltare științifică. (4) Personalitatea umană supraviețuiește tranziției morții și-și continuă existența în Tărâmul II. (5) Comunicarea între ființele umane poate avea

loc și fără exprimare orală, atât în starea de veghe sau în cea de somn, cât și/sau în Starea Doi. (6) Unele (cele mai multe?) entități fizice umane vii se separă de corpul fizic în timpul somnului. Cauza acestei separări este necunoscută.

PERIOADA FINALĂ
(Octombrie 1962 – octombrie 1970)

Experimentarea a fost limitată în această perioadă, din cauza lipsei de oportunități. Au predominat preocupările legate de treburile materiale, iar evaluarea activității a rămas pe planul doi.

Efecte. În această perioadă, senzația de vibrație a dispărut complet și s-a transformat în senzație de căldură, apoi într-o „stare de a fi", ce nu poate fi definită. Separarea de corpul fizic a fost posibilă, cu efort minim, doar în această „stare". Singurul efect fizic remarcat a fost o ușoară senzație de dezorientare, amețeală și disconfort minor, pe o durată de aproximativ nouă ore după un anume experiment. Nu au fost efectuate experimente speciale, deoarece cauzele au fost necunoscute.

În mijlocul perioadei am suferit de tromboza unui hemoroid provocat, se crede, de o experiență din cursul unui experiment ce a avut loc cu circa cinci zile înainte. Nu au existat antecedente medicale ale acestei probleme fizice. Nevoia de somn s-a atenuat. Cu toate acestea, atunci când somnul părea folositor, era imperios necesar să mă supun. Nesupunerea producea deteriorare fizică și mentală. Un somn de doar cinci minute aducea o regenerare substanțială.

Un alt efect semnificativ remarcat a fost apariția, în două momente diferite, a faptului că eram complet conștient că s-ar putea să apară o „bi-locație". Această stare de conștiență totală s-a manifestat la un nivel în care eram pe deplin conștient, pe plan senzorial, de mediul fizic înconjurător, cu toate că eu-l meu era „un pic mai departe". În ambele ocazii a fost necesar să iau o decizie fermă de a mă integra complet în mediul fizic. Efectul rămânerii într-un mediu „un pic mai departe" este necunoscut. A continuat sunetul de „șuierat al aerului".

Scheme emoționale. În această perioadă, au fost total înlăturate temerile remarcate înainte. Cel mai important motiv a fost deplina încredere în metodele prin care mă puteam reîntoarce imediat în corpul fizic, atunci când doream acest lucru. Mai mult, evaluarea datelor anterioare a condus la acceptarea ideii că starea era mai degrabă o evoluție, decât o deteriorare. În același timp, au început să se manifeste îngrijorări minore relativ la continuarea existenței în corpul fizic. Ca rezultat, a scăzut indiferența față de pericolele fizice – dar nu știu din ce motiv.

Secvența experimentărilor. Datorită cerințelor de altă natură, în această perioadă nu a fost făcută o planificare prealabilă. Ca urmare, experimentarea a fost sporadică și a avut loc numai atunci când a fost oportună. Au fost realizate câteva vizite – atât în Tărâmul I, cât și în Tărâmul II – care au adus dovezi solide. Cele mai multe vizite au fost făcute în Tărâmul II și rezultatele legate de lumea fizică (Tărâmul I) nu au fost specificate. În partea finală a perioadei au început experimente strict științifice, făcute în condiții controlate, de laborator.

Metodologia. Acestui domeniu i-a fost acordată puțină atenție, deoarece au rămas nerezolvate două probleme principale. Prima a fost dezvoltarea tehnicilor de relaxare profundă, care se obținea cu destulă dificultate. A doua a fost problema cronică a controlului punctului de destinație. Au fost aplicate diferite tehnici – toate cu rezultate neconcludente. Esența dificultății constă în dorințele conflictuale dintre mintea conștientă și supraconștient, când ambele acționează cu întreaga capacitate. În Starea Doi, supraconștientul este un element de decizie predominant.

Concluzii. (1) Atunci când te afli în Corpul Doi, este posibil să creezi un efect fizic asupra unei entități fizice umane vii, aflată în stare de veghe. (2) Există arii de cunoaștere și concepte care se revelează și care sunt dincolo de puterea de înțelegere a minții conștiente a acestui experimentator.

Capitolul 19

CLASIFICARE STATISTICĂ

Primul pas pentru a înțelege aceste date brute a fost să se stabilească standarde pentru evaluare și analiză. După câteva încercări, a devenit clar că pot fi aplicate numai câteva etaloane tipice de evaluare. Prin urmare, au fost făcute presupuneri sau emise premise pentru a permite identificări în procesul de sortare, iar concluziile desprinse sunt la fel de valabile ca premisele pe care se bazează. Iată presupunerile primare:

1. CALITĂȚILE CREDIBILE ALE EXPERIMENTATORULUI

Aici nu este implicat statutul social al experimentatorului în societatea noastră, ci, mai curând, evaluarea caracteristicilor de bază ale individului implicat. Oricât de sincer ar putea fi experimentatorul, credibilitatea sa trebuie să se regăsească în personalitatea sa de bază. În interesul acumulării de noi date complementare, sunt dispus să trec prin orice examen suplimentar de ordin psihiatric, psihologic, și fizic. Chiar și această singură afirmație ar putea fi suficientă pentru a instaura un grad satisfăcător de acceptare intelectuală.

2. SIMILARITĂȚILE SUNT ANALOAGE

Afirmația înseamnă că realitatea stărilor observate sau a acțiunilor întreprinse este acceptată dacă e în conformitate cu aceleași standarde ca și cele aplicate corespondentului lor fizic,

Aici-Acum. Indiferent de orice incompatibilitate aparentă cu cunoștințele și conceptele actuale, realitatea experimentelor este acceptabilă dacă este egală, apropiată, sau suficient de asemănătoare cu condițiile de percepție și interpretare normale, din starea de veghe.

3. PERCEPȚIE ȘI INTERPRETARE

Se presupune că acuratețea acestora se află în limitele de eroare ale acelorași factori generatori de eroare precum cei din starea normală fizică de veghe. Acești factori sunt aleatori în funcție de educația primită, de experiența acumulată în mediul de evoluție, de coeficientul de inteligență și de dispoziția emoțională. Trebuie presupus că stimulii senzoriali în Starea Doi – deși, evident, de altă natură – sunt supuși aceluiași proces de evaluare și interpretare rațională.

Analiza obiectivă a identificării structurii și formei, a calificării, clasificării și a operării are loc în aceeași relație cu experiența și educația individului, ca și în starea normală de veghe. Mai departe, la perceperea datelor ce depășesc cadrul unei asemenea experiențe și educații, mintea în Starea Doi acționează sub comanda imperativă de a identifica. În timp ce acționează sub această comandă categorică, ea va identifica în limitele propriei experiențe, mai degrabă decât să accepte existența sau realitatea unei necunoscute.

Cu alte cuvinte, trebuie acceptat că experimentatorul relatează conform cu adevărul. Dacă în starea de veghe sunt întrunite condițiile realității din lumea fizică, trebuie să accepți că tot ceea ce se întâmplă în Starea Doi este real.

Trebuie să accepți că nintea acționează similar în Starea Doi, folosind diferite mijloace de văz, auz și pipăit, precum și unele simțuri noi.

Trebuie să accepți că mintea refuză să accepte elemente necunoscute în Starea Doi, chiar până la punctul de a identifica incorect. Trebuie să accepți că sunt prezente aceleași elemente caracteristice ale erorilor umane în percepții și interpretări.

Deoarece există aceste premise, sortarea și clasificarea a aproximativ 589 de experimente, realizate într-o perioadă de doisprezece ani, devin oarecum mai ușoare. Aici sunt unele concluzii suplimentare:

În vise, rațiunea, procesul intelectual lipsește.

Conștiența, așa cum este înțeles acest termen, nu este operativă. Fie participarea la evenimente este la un nivel pur reactiv ori la nivel incontrolabil, fie există o totală nonparticipare, asemeni unui observator imobil, incapabil să desfășoare o acțiune deliberată.

Percepția este limitată la un „simț" – sau la cel mult două. Nu este prezentă, sau utilizată vreo capacitate analitică instantanee. Identificări asociative greșite au loc la toate percepțiile – și sunt reținute ca atare, în memoria conștientă.

Starea Doi este antiteza visului – exact așa cum e starea de veghe. Recunoașterea lui „eu sunt" își face simțită prezența. Mintea încearcă să trateze percepțiile exact în aceeași manieră ca și în timpul conștienței fizice complete.

Sunt luate decizii și se inițiază acțiuni, pe baza percepțiilor și a gândirii.

Verificarea percepțiilor poate fi realizată prin acțiuni repetate, deliberate, sistematice.

Participarea este la fel de fundamentală ca și în starea fizică de veghe.

Stimulii senzoriali nu se limitează la una sau două surse.

Tiparele emoționale sunt prezente într-o mai mare măsură decât în conștiența fizică, dar pot fi direcționate și controlate în același mod.

Dacă o trăire experimentală oarecare nu conținea majoritatea stărilor ce apar în categoria Corpului Doi, atunci era considerată un vis.

Experiențele care au rămas au fost clasificate din nou. În continuare, a fost analizat mediul ambiant, pentru a fi găsite cauzele. Dacă a existat ceva care a creat starea, acesta a fost foarte ascuns, așa cum este ilustrat în tabelul de mai jos.

Condiții fizice (în experimente reușite)	*Procent din total* (stare prezentă)
Zi	42,2
Noapte	57,8
Cald	96,2
Rece	3,8

Condiții fizice (în experimente reușite)	*Procent din total* (stare prezentă)
Umiditate(fără efect decelabil)	
Presiune barometrică (fără efect decelabil)	--
Culcat cu fața în jos	100,00
În picioare	--
Orientare nord-sud (capul spre nord)	62,4
Orientare est-vest (capul spre est)	19,2
Poziție necunoscută	18,4
Luna sau poziția planetelor (fără relație decelabilă)	

Rezultate satisfăcătoare au fost obținute, în principal, în condiții de căldură, culcat cu fața în jos, cu orientare pe direcția nord-sud. Nu există efecte notabile datorate luminii solare, umidității, schimbărilor de presiune atmosferică, locului unde se află corpul fizic sau forței gravitaționale a Lunii. Sunt posibile studii mai sofisticate în ceea ce privește influența mediului înconjurător, dar până la această dată ele nu au fost efectuate.

Evaluarea stării fiziologice a fost cumva mai ușoară, deoarece multe note conțineau referiri la ele.

Stare fiziologică (în experiențe reușite)	*Procent din total* (stări prezente)
Sănătate normală	78,4
Slăbiciuni minore	21,2
Boală sau rănire	0,4
Obosit	46,5

Odihnit	18,8
Stare intermediară	34,7
Înainte de a lua masa	17,5
După ce s-a luat masa	35,5
Intermediar	47,0
Factor catalitic posibil (droguri, alți agenți)	12,4

Aceasta indică faptul că o slăbiciune fizică, atât de des prezentă în disociațiile spontane din Starea Doi, nu este un parametru semnificativ. Cea mai frecventă stare este cea de ușoară oboseală, dar nu imediat după mâncare, în care substanțe depresive, medicinale ori chimice, nu joacă un rol vital.

Starea psihologică (la începutul unei experiențe reușite)	*Procent din total* (stare prezentă)
Calm	3,2
Post dispus	8,9
Preocupat	64,0
Anticipativ	11,9
Neliniștit	3,7
Stimulat emoțional	9,0
Stimulat intelectual	6,5
Agitat	0,7
Speriat	2,7
Stare necunoscută	30,0

În clasificarea stării psihice, dacă unicul „laborator" uman utilizat ar urma să fie un punct de plecare, se pare că o condiție de bază este o stare de calm profund, cu unele nuanțe de emoție și introspecție. Trebuie subliniat că în categoria „speriat" există diferite grade de anxietate, dintre care cele mai multe sunt remarcate în stadiile inițiale ale experimentărilor, al căror echilibru anterior experimentării a condus la experiențe neplăcute sau violente. Sentimentul de anticipație, în diferite grade, a apărut adesea simultan cu senzația de „calm".

Analiza elementelor de control este următoarea:

Sursa stării (în experimente reușite)	Procente din total
Induse voit	40,2
Spontane	14,9
Nedeterminate	44,9

Experimente induse deliberat	Procente din total
Rezultate reușite	58,7
Producătoare de somn	13,6
Ineficiente	27,7

Metodele folosite	*Rezultate reușite*	*Care produc somn*	*Ineficiente*
Inducere cu benzi audio	17,1	5,7	4,5
Relaxare cu numărătoare inversă	24,0	4,5	12,9
Tehnica de rememorare	3,7	1,7	4,7
Compuse	13,9	1,6	5,7

Simptome evidente (în experimente reușite)	*Procente din total* (starea prezentă)
Șuierat al aerului	45,2
Catalepsie fizică	11,4
Efect de vibrație	30,2
Senzație de căldură	66,9
Diverse	33,8

Trebuie remarcat faptul că experimentele din clasa „spontane" au devenit „voite", după activarea Stării Doi – adică starea a început să se manifeste singură, în timpul unei stări normale de relaxare, iar eu am profitat de această oportunitate. „Nedeterminate" au fost cazurile în care numai tendința a fost evidentă, iar dezvoltarea stării a fost realizată în mod deliberat.

„Rezultatele pozitive" includ acele cazuri în care au fost generate două sau mai multe simptome, cu mențiunea că a fost evidențiată o parte, sau întregul Corp Doi. „Producătoare de somn" includ acele situații în cursul cărora am adormit, pur și simplu. „Ineficiente" se referă la împrejurările în care nu s-au obținut rezultate detectabile și nu a fost indus niciunul dintre simptome. La rubrica „metode folosite" este ilustrată eficiența diferitelor metode încercate. Tehnicile sunt descrise în altă parte și reprezintă o evoluție bazată pe un procedeu de testare prin încercare-și-eroare. Benzile de inducție audio, de exemplu, s-au dovedit destul de eficiente, dar au avut inerente limitări și au impus restricții asupra autodeterminării. Acesta a fost motivul pentru care metoda numărării inverse a fost cea mai frecvent folosită.

„Simptomele" trebuie examinate dintr-o perspectivă evolutivă. Catalepsia fizică a fost observată numai în stadiile inițiale. Acest aspect este adevărat și pentru efectul vibrațional, care a evoluat vizibil în senzație de căldură și a fost perceput doar ocazional în timpul etapelor de mijloc sau târzii. Sunetul de „șuier al aerului" a apărut de la începuturile experimentărilor și a continuat cu intermitențe. În fiecare experiment reușit, sursele datelor bazate pe observație au fost separate în aceste categorii:

Mijloace de percepție	*Procent din total* (stare prezentă)
Văzul	67,2
Auzul	82,7
Pipăitul	69,8
Gustul	0,7
Mirosul	0,3
Mișcare	94,2
Altele	73,0

Trebuie subliniat faptul că relațiile cu stimulii senzoriali din lista de mai sus reprezintă o aproximație pentru fiecare cate-

gorie. Aceasta nu înseamnă că, în percepție, au fost folosite echivalentele identice non-fizice ale sistemului nervos. În acest stadiu nu există dovezi care să confirme sau să infirme o structură similară în Starea Doi. Nici nu există vreo explicație a nivelului scăzut al gustului și mirosului, în afara faptului că ambele depind de contactul fizic cu materia însăși, sau cu particule de materie. Cu toate acestea, simțul pipăitului, care pare să aibă aceeași limitare, apare totuși ca o sursă de stimuli senzitivi de primă mărime. Răspunsul poate fi că pipăitul operează asupra unei anumite forme de nivel de percepție-radiație, iar în cazul experimentatorului e mult mai dezvoltat decât simțurile gustului și mirosului.

Mișcarea este considerată o categorie, fiindcă sugerează mai degrabă acțiune decât pasivitate și pare să fie, într-adevăr, o sursă senzorială deasupra și dincolo de cele cinci simțuri tradiționale, foarte asemănător modului cum mecanismele de echilibru ale corpului fizic transmit semnale creierului, independent de stimulii ajutători sau conflictuali ai altor simțuri. În corpul fizic, acest mecanism s-ar putea baza pe acțiunea forței gravitaționale sau inerțiale, iar acest lucru ar putea fi adevărat și în cazul Stării Doi. În clasa notată cu „altele" sunt tipuri care nu au un corespondent fizic. Mijloacele de percepție în Corpul Doi sunt în afara posibilităților prezentelor cunoștințe și teorii. Cea mai judicioasă presupunere este că toate percepțiile în Starea Doi sunt realizate prin intermediul unor forțe din spectrul electromagnetic – fie prin câmp magnetic static, recepționat sau indus, fie prin intermediul unei forțe sau al unui câmp care mai trebuie identificat, mai degrabă decât prin mecanismul echivalentului lor fizic. Acestea pot fi determinate numai prin studii empirice, în cadrul testelor cu surse multiple.

ANALIZĂ ȘI CLASIFICARE

Unul dintre punctele-cheie în fenomenul Stării Doi este cât de activ și de precis sortează mintea datele percepute și apoi cât de precis acționează ea rațional asupra acestor informații. Indicii de identificare au fost clasificați în maniera următoare:

	Procent din totalul percepțiilor		
	Familiare	*Similare*	*Necunoscute*
Configurația (formă sau aspect)	20,6	44,4	35,0
Structură	24,8	43,9	31,3
Componente	17,4	32,2	50,4
Animate			
Inteligente	65,4	75,7	30,7
Subumane	7,1	1,3	8,7
Obiecte produse	27,6	23,0	17,4
Necunoscute	--	--	43,2
Neanimate	21,1	46,2	32,7
Abstracte	62,1	62,2	81,8
Obiecte produse	37,9	37,8	18,2
Eveniment/Acțiune			
Observate	25,7	18,9	55,4
Participare	39,0	19,2	41,8
Analoage	--	80,4	19,6

Din această trecere în revistă se poate trage concluzia că, în majoritatea activităților în Corpul Doi, am avut de-a face cu inteligențe de tip umanoid, care operează în condiții familiare sau similare și folosesc obiecte identificabile. Totuși, tendința este inversată, atunci când examinarea este făcută asupra evenimentului însuși, sau asupra acțiunii implicate. Aici este ilustrat faptul că multe dintre acestea sunt mai presus de experiența sau cunoștințele mele.

RELEVANȚĂ ÎN STAREA DOI

În termeni de date percepute, cel mai slab punct a fost încercarea de a aplica structuri fizice, științifice, istorice și sociale cunoscute, în cazul experiențelor avute când te afli în Corpul Doi. Tabelul de mai jos demonstrează această problemă:

	Procent din totalul experiențelor reușite diferite sau nu		
	Identice	*Aplicabile*	*Necunoscute*
Precepte ale științelor fizice			
Timpul	45,2	49,1	5,7
Structura materiei	38,4	41,8	19,8
Conservarea energiei	52,6	18,2	29,2
Forțele câmpurilor (interacțiuni)	12,9	3,7	83,4
Mecanica ondulatorie	7,4	2,0	90,6
Gravitație	37,9	17,1	45,0
Acțiune – reacțiune	72,8	2,2	25,0
Radiație	2,7	26,7	70,6
Concepte sociale curente			
Organizarea comunității	22,4	50,3	27,3
Unitatea familială	33,4	41,4	25,2
Relația femeie-bărbat	12,2	50,7	39,1
Procesul de învățare	0,8	61,8	37,4
Maturitate/îmbătrânire	0,8	3,7	95,5
Asociere genetică	3,1	5,8	91,1
Relații simbiotice	8,1	52,8	39,1
Tendințe culturale	2,7	47,0	50,3
Motivații fundamentale	28,0	26,0	46,0
Istorice/Religioase			
Dezvoltare tehnică	27,0	61,3	11,7
Istorie politică	27,0	44,5	28,5
Premise teologice	4,9	64,2	30,9

Procesul de sortare de mai sus trebuie privit în lumina dezvoltării tehnice și a experienței în Starea Doi. Categoria „Timp" se referă la sensul de trecere a timpului, atunci când te afli în Corpul Doi, și nu este legată de măsurătorile fizice de timp. Durata de timp scursă în stare fizică nu este prezentată, deoarece nu este cu înrudită cu realitatea din Starea Doi.

În coloana „Identice" sunt înșiruite evenimentele în care s-a manifestat o conștiență a trecerii timpului. Sub denumirea de „Diferite/neaplicabile" sunt înșiruite acele evenimente în care scurgerea timpului pare diferită – fie accelerată, întârziată sau inexistentă. „Necunoscute" arată ce date nu au fost oferite de note. Conceptele științifice rămase se referă numai la condiții, acțiuni și mediu înconjurător, atunci când te afli în Corpul Doi, și nu au legătură cu experimentele și vizitele „locale", adică strict în locuri și oameni de Aici-Acum. Ultimele au urmat toate legile „naturale", deși aceasta nu afectează neapărat experimentele în Corpul Doi.

Analiza conceptelor sociale demonstrează complexitatea problemei ajustării la mediul Stării Doi. Cu asemenea mari diferențe în perspectivă, gândul, acțiunea și emoțiile devin extrem de dificil de înțeles. Nepotrivirile cu care ești confruntat sunt examinate în altă parte. La analiza conceptelor istorico-religioase, evenimentele în coloana „Identice", de la toate trei subcategoriile, sunt în principal rezultatul unor călătorii în Aici-Acum. În coloana a doua, virtual toate experiențele apar a fi în alte zone decât timpul-spațiul prezent. Cea de-a treia coloană reprezintă date care nu pot fi interpretate, sau care nu au fost raportate.

De-a lungul tiparelor evolutive ale experimentelor, schimbările în percepții au avut loc în mod constant, așa cum s-a indicat în capitolul anterior. Percepțiile inițiale au rezultat din experimentele reprezentate în principal de datele cuprinse în prima coloană, în timp ce cifrele din coloanele doi și trei reprezintă investigațiile din perioada medie și din ultima. Este evident că numai prin aplicarea unor concepte noi, ar fi posibilă transferarea acestor rezultate în zone „cunoscute".

Clasificarea după similarități și analogii a scos la iveală o altă schemă de clasificare a Tărâmurilor.

	Procent din numărul experimentelor când a fost prezentă caracteristica		
	Tărâmul I	*Tărâmul II*	*Tărâmul III*
Distribuția în experimente reușite	31,6	59,5	8,9
Timpul	85,8	--	88,7
Structura materiei	75,4	52,5	75,8

Conservarea energiei	58,3	33,9	91,9
Gravitație	54,0	23,3	87,1
Acțiune-reacțiune	60,2	20,7	67,3
Radiație	73,5	91,9	42,1
Organizare comunitară	31,1	--	29,0
Relația bărbat-femeie	24,2	39,4	33,9
Procesul de învățare	1,9	--	0,2
Maturizare/îmbătrânire	1,4	--	0,3
Asociație genetică	5,2	--	11,3
Relații simbiotice	12,8	--	33,9
Motivații culturale	5,2	--	0,8
Motivații fundamentale	43,1	--	71,0
Dezvoltare tehnică	68,2	--	24,2
Istorie politică	68,3	--	--
Premise teologice	13,7	--	--

O condiție suplimentară, care nu implică mișcare, a fost lăsată neclasificată, deoarece nu s-a potrivit niciuneia dintre Tărâmurile de mai sus. Aceasta este descrisă în Capitolul 12.

Tărâmul I se conformează strict lumii fizice materiale, în toate privințele. Tărâmul II are multiple fațete, dar sunt evidențiate doar puține trăsături comune cu Tărâmul I. Este o zonă de câmpuri de energie atât familiare, cât și ciudate, unde nu există gravitație, dar, semnificativ, se aplică câteva, sau mai multe, legi vitale ale fizicii. Pe plan social, istoric, filozofic, există puține trăsături paralele cu Tărâmul I.

Tărâmul III pune întrebări de nepătruns. Are caracteristici aproape identice cu Tărâmul I, cu excepția câtorva diferențe bine definite, care sunt inexplicabile. Acestea apar la categoriile „dezvoltare tehnică", „istorie politică" și „premise teologice".

Numai explorări extinse ale fenomenului Corpului Doi, făcute de un grup lărgit de cercetare, pot conduce la studii cu adevărat comparative, ale acestor zone.

Tot ceea ce se cere este motivația.

Capitolul 20

NECONCLUDENT

După toți acești ani, încă nu știu cum și de ce a avut loc această abatere de la „normă".

Dacă analizez în mod superficial, nu există o cauză ușor de determinat. Științele medicale și mentale nu oferă răspunsuri certe – ceea ce m-a făcut ca, alternativ, să am resentimente, să fiu trist și recunoscător. Resentimente, deoarece credința mea în posibilitățile și bogăția realizărilor științei moderne a fost puternic clătinată; trist, fiindcă o dezvoltare de ansamblu a cunoștințelor direct legate de aceste fenomene nu pare să fie realizabilă, în timpul vieții mele fizice; și recunoscător celor câțiva oameni de știință ai timpului nostru, care sunt suficient de curajoși pentru a examina cu obiectivitate concepte care pot nega ani de studii, și credințe religioase și etice, instituite ferm, de multă vreme.

Ca urmare, dacă nicio teorie științifică nu se potrivește, fără eforturi excesive, pare rezonabil să se propună o premisă care ar putea fi valabilă. În cele din urmă, se poate dovedi că omul nu este altceva decât câțiva litri de apă colorată. Acest fenomen s-ar putea încadra într-o teorie, numai dacă forțăm foarte mult nota.

Următoarea premisă – oricât ar fi ea de inacceptabilă stadiului nostru actual de iluminare – merită să i se acorde atenție. Nicio altă teorie nu oferă mai multe explicații și lasă mai puține întrebări fără răspuns. Asta nu înseamnă că este și adevărată; numai evenimentele viitoare pot să-i determine valabilitatea.

Invers, nu există o teorie cunoscută care să o dovedească a fi falsă. Fundamentul premisei nu este cu certitudine original aici – dar aplicarea ei este cu siguranță.

Întrebare: Ce se întâmplă cu un animal de laborator, după ce experimentul a fost încheiat?

Într-un univers populat cu ființe conștiente, de o mare varietate, mediul planetar ce germinează viață urmează un tipar tipic. Prima cerință este un scut extins și restrictiv, care să învăluie întreaga planetă. Când s-a format acest scut, prin evoluția normală a materiei planetei, este realizată cerința fundamentală pentru apariția vieții dotate cu suflet.

Scutul este compus din gaze și lichide de o densitate suficientă pentru a (1) reflecta, filtra, și/sau transforma radiația provenită de la steaua-părinte și de la stelele apropiate, până la un nivel de toleranță necesar vieții dotate cu suflet; (2) menținerea căldurii planetare, generată intern la un nivel mediu, în limitele necesare pentru procesele biochimice.

Odată dezvoltat, scutul permite ca la suprafața planetei să ajungă doar lumina filtrată și cu putere de radiație redusă. Vizibilitatea este strict limitată la obiectele apropiate de pe suprafață, iar vertical la doar o zecime din diametrul planetei. Nu sunt vizibile stele îndepărtate, sateliți naturali sau alte planete. În cel mai bun caz, ar putea fi zărită, ocazional, o radiație difuză provenită de la Soarele-părinte, care se mișcă de la un punct de pe orizont, la altul, pe măsură ce planeta se rotește.

În acest mediu se generează și evoluează viața dotată cu suflet, într-un ciclu care se extinde. Acolo unde nu s-a dezvoltat un asemenea scut – sau el nu a dăinuit pentru o perioadă suficientă de timp – viața dotată cu suflet nu este prezentă. Acolo unde scutul este distrus, sau a fost treptat pierdut în spațiu, viața s-a deteriorat și a dispărut – în afara cazului în care cunoștințele intelectuale sunt suficiente pentru a dezvolta și instala un mediu artificial de viață.

Deci, se acceptată premisa că toate corpurile planetare se pot clasa în două categorii: cu scut și fără scut. Pe planetele cu

scuturi translucide, viața dotată cu suflet poate evolua. Cele fără scut rămân sterpe, pentru că au doar materie anorganică. Numai în cazuri cu totul excepționale, există deviații de la această lege.

Viața sensibilă care evoluează în aceste condiții devine conștientă de acele forțe ale naturii pe care le percep direct și le folosesc pe ele mai întâi. Asemenea forțe, în ordinea percepției și a utilizării lor, sunt: (1) psionică (energia gândului creator); (2) biochimică; (3) nucleară, și (4) gravitațională. Electromagnetismul este folosit cu parcimonie și rămâne mai mult ca un produs secundar al aplicațiilor altor forțe, mult asemănător fumului unui foc util.

Nevoile primare ale acestor forme evolutive de viață sunt satisfăcute prin dezvoltarea forței *psi*. Prima dintre aceste nevoi, comunicarea, este un drept automat înnăscut. Transmisia și recepția de informație de la individ la individ, sau de la un grup la altul, nu cunoaște spațio-temporalitate. Prin experiență și educație este acumulată competența în alte aplicații ale forței *psi*, cum ar fi mișcarea și transformarea materiei, conducerea și controlul unor specii mai puțin evoluate, precum și comunicarea și asocierea cu cei din tărâmurile materiei non-fizice.

Pe măsură ce formele inteligente de viață se dezvoltă în societăți și civilizații, înțelegerea și cunoștințele despre celelalte forțe accesibile apar foarte natural. Ele sunt rezultatul dorinței individuale (și sociale) de a fi eliberat de monotonia utilizării continue și constante a forței *psi*. Astfel, sunt create mijloace mecanice pentru a produce hrană, pentru a stăpâni și controla mediul planetar, pentru multiplicarea mișcării, pentru transportul materiei și chiar pentru a modula și a amplifica forța *psi*.

Prin perceptivitatea non-materială a forței *psi*, celelalte forțe sunt rapid adaptate și folosite pentru satisfacerea acestor nevoi. Este probabil că, în acest stadiu, societatea realizează primul său contact rațional cu alte societăți, dincolo de limitele propriei planete și cu locuitorii lumilor non-materiale.

Cu acest ultim pas spre maturitate, organizarea socială se contopește cu infinit mai marele întreg al societății intergalac-

tice. Nu este o coincidență că produsul major al acestei uniuni este cunoașterea incontestabilă a relației întregului cu Creatorul. Ca rezultat imediat, avem abandonarea unor ipoteze și fantezii eronate. Standardele în cadrul cărora poate evolua și se poate extinde viața inteligentă sunt întrețesute indestructibil în reguli și legi ale energiei, care se aplică cu aceeași rigoare.

În trecutul îndepărtat, multe dintre asemenea organizații sociale au devenit conștiente de emanațiile de ordin inferior ale forțelor *psi*, provenite de dincolo de limitele exterioare ale unei obscure galaxii. La început, acest fenomen a stârnit doar un interes minor. Atât calitativ, cât și cantitativ, acest fenomen părea a fi nu mai mult ca o transmisie datorată unor animale cu inteligență inferioară. Totuși, s-a întâmplat ca, dintr-o curiozitate temperată, un tehnician care nu avea ce face și folosea un analizor de semnal aleatoriu să prelucreze acest zgomot *psi* brut. Spre surprinderea sa, pe ecran au apărut rare sclipiri de semnale *psi* utilizabile.

Intrigat de ciudățenia acestui lucru, a făcut o verificare *psi* a acelei zone. Așa cum se bănuia, a fost descoperită nașterea unei noi societăți. Excitat de descoperirea unui eveniment atât de neobișnuit, el a transmis semnalul standard de comunicație pentru societăți noi. În mod straniu, nu s-a primit un răspuns. Transmisii succesive au dus la același rezultat. Cazul era, într-adevăr, o raritate. O echipă de ecologi a fost trimisă imediat pentru a investiga fizic această anomalie.

Cercetătorii au descoperit că sursa era a treia planetă a unui sistem stelar din Clasa 10. Atât zborul pe o orbită în jurul planetei respective, cât și măsurători și observații au indicat că aceasta nu urma tiparul pentru răspândirea vieții inteligente. Învelișul gazos al planetei nu mai avea caracteristicile necesare de înaltă filtrare. Aceasta a permis, în mod evident, ca o cantitate neobișnuit de mare de radiație să ajungă la suprafață, până la nivelul la care era vizibil, în mod clar, soarele ei, ca și stelele și planetele îndepărtate, când erau privite de pe partea umbrită a planetei. Mai departe, datorită marii viteze de rotație și a altor factori,

un câmp magnetic de mare intensitate cuprindea întreaga planetă. Acesta, cuplat cu elementul neobișnuit al radiației, părea să aibă profunde influențe asupra societății care se năștea.

La distanță mică, zgomotul *psi* devenea, practic, de nesuportat. Fără un echipament de ecranare și de selectare, grupului i-a fost imposibil să coboare pe suprafața planetei. Impresia *psi* a fost aceea a unei iraționalități brute, nedirijate, incontrolabile și neobiective. Totuși, observațiile vizuale au arătat începuturile unor nuclee sociale, a producției de bunuri și cuceririi mediului înconjurător. Din fericire, un membru al grupului vizitator și-a dezvoltat considerabil arta ecranării personale *psi*. El a fost cel care a oferit posibilitatea unui contact fizic direct, pe planetă. Aceasta s-a întâmplat atunci când ceilalți așteptau cu răbdare într-un adăpost, pe un satelit steril și fragil al planetei.

Vizita însăși a dovedit insuficiența instruirii investigatorului în condiții extreme. El s-a întors la scurt timp, într-o stare de epuizare mentală. Totuși, fusese capabil să realizeze contacte în câteva puncte de pe suprafața planetei. Era adevărat. O societate nouă era pe punctul de a se forma – dar în condiții de constrângeri inimaginabile. Nu existau niciun fel de cunoștințe de înțelegere și de utilizare a forței *psi*. Când a fost încercată comunicarea *psi*, locuitorii fie au fugit panicați, fie s-au prostrat și au emis puternice reacții *psi*, deoarece au crezut că se aflau în prezența Creatorului. Paradoxal, eșantioane atent recoltate indicau faptul că, ocazional, în mințile acestor indivizi existau sclipiri ale legilor universale, care arătau că semințele au fost într-adevăr, semănate, că aveau tendința de a se dezvolta într-o structură conform planului, indiferent de mediul ambiant.

Cu aceste cunoștințe, echipa de cercetători s-a reîntors la propria lor societate, pentru a analiza problema. În perioadele ulterioare, alți cercetători mai bine echipați au vizitat și observat, din timp în timp, această viață inteligentă, ce se lupta pentru supraviețuire. Toate vizitele au fost realizate conform regulilor care se aplică societăților noi, astfel încât nu li s-a dat un ajutor direct, care ar fi putut provoca dominația unei culturi asu-

pra alteia. Uneori, au fost găsite aplicații inteligente ale forței *psi* la nivel individual, fapt ce a fost încurajat. Totuși, în ciuda tuturor precauțiunilor, a fost stabilit, în mod cert, că acele vizite au avut ca rezultat doar întărirea miturilor și legendelor care au apărut ca rezultat al contactelor anterioare. A se obține un răspuns obiectiv din partea unui individ în urma sondajului psi, era o excepție. Niciunul dintre aceste răspunsuri nu a devenit o practică curentă. În perioadele recente, situația s-a deteriorat semnificativ. Supravegherea *psi* de rutină, căreia i s-au adăugat sfaturile de referință primite de la inteligențele non-materiale, arată că societatea în cauză a intrat, în mod surprinzător, în stadiul nuclear, în timp ce este încă în stadiul biochimic. Aplicațiile forței nucleare conduc inevitabil la gravitare – ceea ce, istoric, presupune perspectiva timpurie a călătoriei interstelare. Fără o înțelegere totală a câmpurilor forțelor *psi*, contactele unei societăți noi, non-*psi*, cu alte organizații sociale pot fi dezastruoase.

Dacă este realizată călătoria fizică interstelară, asemenea contacte devin o certitudine. Cunoscând această perspectivă, grupurile de cercetare și-au mărit eforturile de contactare, fără a avea un efect serios asupra dinamicii noii societăți. Este dificil, întrucât sunt prezente aceleași obstacole. Persistă continua interpretare a orientării spre Divinitate. Unii care sunt contactați de sondele *psi*, încă își pierd capacitatea de a raționa și sunt izolați, pentru că sunt considerați suferinzi de o boală. Orice tipar de comunicare *psi* de durată este, de obicei, catalogată ca pe una lipsită de realism sau un vis (un termen utilizat de către societate, pentru a identifica activitatea necoordonată *psi*, în perioadele de re-încărcare, similară celor găsite la bebeluși în culturi sociale normale).

Cele mai frustrante sunt încercările de a comunica cu liderii intelectuali. Fără excepție, acestea au fost nereușite. Cercetarea sugerează că acesta este rezultatul concentrării totale asupra studiului materiei, respingerea istorică a tuturor fenomenelor de forțe *psi* și inabilității de a înțelege orice comunicare, alta decât aceea percepută de senzorii de lumină, de sunet

(vibrații ale învelișului gazos) și variații ale radiației electromagnetice (generate și traduse mecanic).

Singurul succes minim a fost realizat cu indivizi lipsiți de inhibițiile „educației" științifice. Întrucât aveau puține lucruri de care să se dezvețe – și fără perspectiva suferinței cauzate de pierderea prestigiului – s-au făcut schimburi productive de idei raționale cu câțiva dintre acești locuitori, relativ needucați. Din nefericire, interpretarea datelor recepționate de către asemenea minți needucate este, adesea, puternic distorsionată. Mai mult decât atât, conducătorii tinerei societăți resping mărturiile și afirmațiile unor asemenea oameni, din cauza propriei lor ignoranțe.

Activitatea continuă, totuși. Este folosit echipamentul de radiație de nivel ridicat al forței *psi*, în speranța realizării unei breșe spre membrii societății, în timpul stărilor lor active, de veghe. Orice individ care are un grad oarecare de inteligență, cuplată cu o curiozitate obiectivă, este învățat– uneori cu dificultate – bazele tehnicii forței *psi*. Alții sunt scoși temporar din mediul lor – fie ca particule dense de materie, fie ca entități psi – pentru a fi controlați și examinați în vederea găsirii unor indicii pentru rezolvarea problemei.

Nu va fi întreprinsă nicio acțiune directă. Asta, pentru a respecta regulile de protejare – așa cum se aplică ele tuturor organizărilor sociale mai puțin evoluate. Este un adevăr, verificat de multe ori, că asemenea subcategorii sunt pierdute în mod definitiv, atunci când ajung în contact cu societăți mai evoluate.

Detaliile acestei ipoteze ar putea fi greșite, motivațiile pot fi diferite, dar esența poate să nu fie deloc departe de adevăr. În realitate, e posibil ca noi să nu fim pentru „ei" altceva decât animale de laborator interesante, utile în diferite experimente – și atât. Dacă este adevărat că asemenea comunicații și/sau experimentări au fost și sunt și acum încercate, ele ar putea să conteze foarte mult pentru ceea ce este rămas fără răspuns în istoria noastră umană. Desigur, s-ar tăia breșe largi în credințele teologice trecute și prezente, deoarece întâmplărilor de orice fel,

puse pe seama lui Dumnezeu și a ajutoarelor sale, ar trebui să li se atribuie un statut mai prozaic.

Științele vieții – în special cele legate de spirit, personalitate și funcții nervoase – ar trebui să treacă printr-un proces major de reevaluare. Atât bolile mentale, cât și cele fizice ar trebui, probabil, să fie înțelese pe baza cunoștințelor exacte, și nu pe baza supozițiilor vagi, care domină în prezent.

Cele mai adaptabile ar fi științele fizice. Aici experimentarea și extrapolarea ar fi probleme relativ simple, cu informații și teorii noi, clădite pe baze reale solide.

În plan personal, ipoteza descrisă mai sus le-ar putea oferi un răspuns rezonabil, multora dintre propriile mele experiențe. Ar fi necesară o reexaminare punct cu punct, pentru a pune în evidență legăturile corecte în fiecare circumstanță. Asemenea filozofilor, psihiatrilor – precum și altora care și-au dedicat mulți ani experimentărilor, educației, instrucției și dezvoltării, în virtutea unui vector conceptual particular – și eu sunt împotriva unei noi schimbare de direcție. Totuși, următoarele experiențe nu pot fi total ignorate. Ele au avut loc în perioada de început a experimentelor și sunt luate aproape cuvânt cu cuvânt, din note.

09.09.1960. Noaptea

Eram întins pe direcția nord-sud, când m-am simțit brusc învăluit și pătruns de un fascicul foarte intens care părea că vine dinspre nord, înclinat la aproximativ 30° față de linia orizontului. Eram complet lipsit de putere, fără voință proprie, și m-am simțit ca și cum m-aș afla în prezența și în contact personal cu o forță extrem de puternică. Avea inteligența unei forme mai presus de înțelegerea mea și venea direct (în josul fasciculului?) în capul meu. Părea să cerceteze fiecare bucățică de memorie din mintea mea. Am fost foarte speriat, pentru că eram lipsit de puterea de a mă împotrivi acestei ingerințe. Această forță inteligentă a intrat în capul meu chiar deasupra frunții și nu a oferit cuvinte sau gânduri de alinare. Nu părea că este conștientă de sentimentele sau emoțiile mele. Era impersonală, grăbită

și căuta ceva specific în mintea mea. După un timp (probabil doar momente) a plecat, iar eu m-am „reintegrat", m-am ridicat, după care m-am scuturat și am ieșit afară, pentru a respira puțin aer proaspăt.

16.09.1960. Noaptea

Aceeași testare impersonală, aceeași energie, din același unghi. Totuși, de data aceasta am recepționat impresia fermă că eram inextricabil legat prin loialitate de această forță inteligentă, că așa am fost întotdeauna și că aveam o sarcină de îndeplinit aici, pe Pământ. Această îndatorire nu era neapărat pe gustul meu, dar am fost numit să o îndeplinesc. Aveam impresia că manipulam o „pompă de benzină", că era o slujbă murdară, banală, dar era a mea, eram legat de ea, și nimic – dar absolut nimic – nu era în stare să modifice situația. Am primit imaginea unor țrvi enorme, atât de vechi, încât erau acoperite de buruieni și rugină. Ceva ca țițeiul curgea prin aceste țevi, dar conținea mult mai multă energie ca acesta, și era absolut necesar și prețios în altă parte (presupunere: nu pe această planetă materială). Această situație mergea așa de mii și mii de ani, și erau și alte grupuri de forțe aici, care luau același material pe o bază de concurență accerbă. Materialul era convertibil undeva la mare distanță, sau într-o civilizație îndepărtată, pentru ceva foarte prețios pentru unele entități ce îmi depășesc cu mult capacitatea de înțelegere.

Din nou, forța inteligentă a ieșit și a plecat rapid, iar vizita s-a încheiat. M-am sculat după puțin timp și m-am simțit deprimat. Am intrat în camera de baie și am decis că trebuie să mă spăl pe mâini ca după o muncă murdară (deși mâinile îmi erau curate).

30.09.1960. Noaptea

Același tipar ca cel din 16.09. Din nou sentimentul că lucram într-o stație de pompare, apropierea entității în jos, pe fascicul (?), căutare în mintea mea, de data aceasta să înțeleagă ce

anume îmi controlează aparatul respirator. Cumva, înțelegeam că entitatea căuta o substanță ce ar fi putut permite respirația în atmosfera terestră, iar ca urmare mi-a fost arătată (în minte) imaginea unei punguțe – mare cam de circa șapte-opt centimetri și de doi centimetri și jumătate grosime – care atârna de o curea pe abdomen, și pe care scria: „Așa respirăm noi acum". Aceasta mi-a dat curajul să încerc să comunic cu adevărat. Am întrebat mental (de asemenea, oral?) cine erau și am primit un răspuns pe care nu l-am putut traduce sau înțelege.

Atunci am simțit că se pregătesc de plecare și i-am rugat să-mi dea un indiciu real că au fost aici, dar am fost răsplătit doar cu un zâmbet patern amuzat. Ei păreau că se ridică în cer, în timp ce eu strigam după ei și îi imploram. Apoi, am fost sigur că mentalitatea și inteligența lor erau mult dincolo de puterea mea de înțelegere.

Este o inteligență rece, impersonală, lipsită total de emoțiile iubirii și compasiunii – ceea ce noi respectăm atât de mult – și totuși aceasta poate fi omnipotența pe care noi o numim Dumnezeu.În trecutul omenirii, vizite precum acestea puteau foarte bine să constituie baza pentru toate credințele noastre religioase, iar cunoștințele noastre de astăzi nu ne oferă răspunsuri mai bune decât cele pe care le puteam avea, acum o mie de ani. Deja se făcea lumină, iar eu m-am așezat și am plâns cu suspine mari, așa cum nu plânsesem niciodată, fiindcă atunci am știut – fără nicio condiție sau speranță de schimbare în viitor – că Dumnezeul copilăriei mele, cel al bisericilor, al religiei din întreaga lume, nu era așa cum îl veneram, că pentru tot restul vieții mele, voi „suferi" că am pierdut această iluzie.

Deci, suntem noi numai niște animale de laborator, abandonate? Sau poate că experimentul este încă „în derulare"?

Capitolul 21

PREMISĂ: O EXPUNERE RAȚIONALĂ DE MOTIVE ȘI PRINCIPII?

Pentru cei care sunt cunoscători în științele umaniste, materialul conținut în această carte ar putea părea continuarea unei linii de gândire care a persistat mii de ani. Așa și este. În acest caz, de ce a devenit el important, acum?

Primul răspuns este că el nu a provenit din scrieri și studii ale trecutului. Mai curând, materialul acesta a fost și este obținut din experiențele de la mijlocul secolului douăzeci. Comparația a avut loc după aceea. Dacă aici se află lucruri valabile, atunci tehnologia modernă – utilizată în studii și cercetări serioase, bine organizate, asupra postulatului existenței Corpului Doi – i-ar putea oferi omenirii un salt cuantic la fel de mare, sau chiar mai mare, decât revoluția provocată de Copernic. Aceasta ar putea fi breșa care devine o ușă, care devine portalul ce se deschide spre o nouă eră în istoria omului.

PREMISĂ: PROPORȚIILE OMULUI DE AZI

În parte din cauza societății noastre puternic materialiste, noi ne-am obișnuit și limitat la conceptul conform căruia, în cele din urmă, entitatea umană se află în limitele corpului său fizic. Prin urmare, periferia entității umane vii – limita acelei zone pe care o afectează și de care este afectată – se extinde dincolo de corpul fizic și de mintea conștientă. Compoziția acestei zone nu este nici materială și nici motrice, ci ea constă doar din gânduri și emoții. Transmisia și recepția datelor ce o afectează

au loc continuu, operând atât la nivel conștient, cât și inconștient, în fiecare moment trăit atât în starea de veghe, cât și în cea de somn. Datele recepționate de entitatea umană în acest mod pot fi benefice sau destructive, conform interpretării lor de către mintea non-conștientă. Reacțiile față de acest flux continuu de date recepționate pot fi regăsite în stările mentale și fizice ale individului, care variază.

De exemplu, marginea cea mai depărtată se extinde până în locul în care se află un prieten ce locuiește la mare distanță. Prietenul se gândește, obiectiv sau emoțional, la tine. Fără să știi de ce, exact în acel moment el îți vine în minte, fără legătură cu vreo amintire care să declanșeze sau să provoace o asemenea reacție. Acest lucru este atât de obișnuit și atât de des, încât nu suntem conștienți de semnificația lui. Combinați aceasta cu varietatea și complexitatea aproape infinită a relațiilor umane prezente și trecute ale unui individ. Doar atunci se poate percepe volumul și diversitatea datelor recepționate.

Etica creștină pare să fie o încercare de a explica această realitate, printr-o parabolă non-obiectivă. Gândurile despre tine, induse în tine de către un vecin, prieten sau/și dușman afectează semnificativ eu-l tău mental – și, prin acest canal, sunt reflectate în corpul fizic. Devine de asemenea clar că individul care are o experiență continuă și vastă în privința relațiilor umane va primi un flux mai mare de informație care îl influențează – totul fiind direct proporțional cu o asemenea experiență. Pentru conducătorii lumii – spre care milioane de persoane emit gânduri încărcate cu emoții bune sau rele – povara este incalculabilă. Să nu uităm că ceea ce le provocăm altora „se întoarce" asupra noastră.

Încercați să vizualizați o rețea neuronală invizibilă, care se extinde de la voi spre fiecare persoană pe care ați cunoscut-o. De-a lungul acestei rețele se propagă constant semnale (gânduri), spre și dinspre voi. De la cei care se gândesc la voi frecvent, conștient sau nu, se stabilesc canale trainice de comunicații. La cealaltă limită de frecvență sunt cei care se gândesc la voi poate doar o dată pe an. Examinați totalitatea persoanelor pe

care le-ați cunoscut sau întâlnit – ca și a celor pe care i-ați afectat în mod inconștient – și veți începe să conștientizați sursele probabile ale mulțimii de semnale non-obiective care vă influențează la un moment dat. Evident, calitatea semnalelor variază foarte mult, în principal datorită gradului de emoție prezent în timpul transmisiei. Cu cât e mai mare emoția, cu atât este mai mare intensitatea semnalului. Aspectul de „bun" sau „rău" nu afectează calitatea transmisiei.

Și acțiunea în sens invers lucrează exact la fel. Voi transmiteți celor la care vă gândiți, iar ei sunt afectați de ceea ce gândiți voi. Aici, „gândul" se referă la acele acțiuni mentale, aflate aproape în totalitate la nivel non-conștient, în principal de natură emoțională sau subiectivă. Când acest fel de transmisie și recepție are loc conștient și voit, ea este etichetată drept telepatie.

Mult nu se cunoaște încă. Se amplifică oare transmisia și recepția de zeci de ori, în timpul somnului? Efectul încetează, atunci când entitatea umană „moare"? Se extinde acest lucru și la animale? Pentru fiecare răspuns, se ridică o sută de alte întrebări. Totuși, acesta este primul pas făcut într-un concept extins al experienței vieții fizice.

PREMISĂ: REALITATEA EXISTENȚEI STĂRII DOI

Multe ființe umane vii – dacă nu toate – au un Corp Doi. Pentru cauze încă necunoscute, mulți oameni, sau poate toți, se separă temporar de corpul lor fizic în timpul somnului, prin intermediul acestui Corp Doi. Aceasta are loc fără amintiri conștiente, cu excepția unor cazuri rare. Mult mai rare sunt acele cazuri în care separarea se realizează cu o intenție conștientă.

Totuși, aceasta din urmă pune în discuție statistici și probabilități înfricoșătoare. Este de neconceput ca o „abilitate" experimentală să fie unică. Dacă o persoană poate realiza această acțiune disociativă, trebuie să mai fie și alții în viață, care să poată face același lucru – probabil cu mai multă eficiență. Dar, oare câți or fi? O persoană dintr-o mie ar putea să facă așa ceva? Din zece mii? Dintr-o sută de mii? Dintr-un milion? Să presu-

punem că numai unul la un milion poate să acționeze efectiv și conștient în Corpul Doi. Aceasta înseamnă că, în acest moment, sunt mai bine de trei mii cinci sute de oameni în viață[1], care pot acționa în Corpul Doi, probabil mai bine decât mine. Un asemenea grup, dacă ar fi organizat, ar putea controla destinul omenirii. Asta conduce la întrebarea: *Sunt* oare unii dintre ei organizați acum și ne *controlează* cumva destinul?

Înainte de a respinge această concluzie, ca pe o absurditate, luați în considerare faptul că am fost capabil să afectez fizic o altă ființă umană, în episodul „ciupitului". Dacă cineva este capabil de așa ceva, desigur că și alții sunt capabili. Doar o ciupitură făcută corpului unei alte persoane, la momentul potrivit, în locul potrivit, poate schimba lumea. Nu este nevoie de prea multă imaginație, ca să vizualizezi ciupitura unei artere cerebrale – precum cea care cauzează un atac cerebral – produsă unui lider mondial. Sau o ciupitură efectuată unei artere cerebrale hemoragice, care salvează viața altuia. Nu e nevoie decât de abilitate și intenție. Dacă există restricții sau mijloace de a descuraja asemenea acțiuni posibile, ele nu sunt evidente.

Mai mult chiar, o persoană care operează în Corpul Doi poate să afecteze mental altă ființă umană. Este încă incert cât de mult și în ce mod. Totuși, experimentele arată că așa ceva este posibil. Asemenea efecte se pot manifesta doar în perturbări ale somnului și pot rezulta din cauza unor nenumărate constrângeri, temeri, nevroze, sau acțiuni irațională.

Din datele existente, se pare că nu e nevoie decât de o tehnică perfecționată, pentru a realiza așa ceva, în mod sistematic și la dorință. Poate că și acest lucru s-a realizat deja. Deci, folosirea voită a Corpului Doi oferă o asemenea putere, încât alte mijloace sunt neputincioase în fața ei. Oameni care manipulează această putere ar putea foarte bine să suprime sau să distragă atenția de la orice studiu amplu și serios, în acest domeniu al cunoașterii.

[1] La data la care a fost scrisă cartea, autorul a presupus că populația Pământului era de circa trei miliarde și jumătate (n.t.)

Dacă ne uităm în trecut, ceva ne-a întârziat deja dezvoltarea în această direcție. Mai întâi, a existat un zid de ignoranță. Apoi a apărut un văl de superstiție. Astăzi există o dublă barieră: suspiciunea religiei organizate și ridiculizarea științei. Pe de altă parte, folosirea unei asemenea puteri poate fi sub controlul și conducerea unor persoane cu suflet, inteligente și dezinteresate, care pot opri complet interferențe neconstructive. Există unele indicii că aceasta ar putea fi situația. Să nădăjduim că e așa.

Să presupunem că o persoană deosebită va întreprinde cercetări serioase asupra Corpului Doi. Unul câte unul, alții vor învăța tehnica, iar realitatea va deveni general acceptată. Atunci, ce se va întâmpla? Mai întâi, omul va fi eliberat de incertitudinea relației sale cu Dumnezeu. Poziția sa față de natură și Univers va deveni cunoaștere fără echivoc. El va ști – mai degrabă decât va crede – dacă moartea este o trecere sau o finalitate. Cu asemenea cunoștințe și experiențe extinse, conflictul religios va fi imposibil. Foarte probabil, catolici, protestanți, evrei, hinduși, budiști și alții își vor păstra cea mai mare parte din identitate, întrucât știu că fiecare își are locul său în Tărâmul II. Totuși, fiecare va înțelege, în sfârșit, cum este posibil acest lucru, precum și faptul că acolo există variații infinite în spectru. Fiecare va explica, „asta încercam noi tot timpul să vă spunem".

Tehnicile de rugăciune ar putea fi redescoperite. Cunoașterea, mai degrabă decât credința, ar putea să modifice fundamental ritualurile de altar. Atunci, omul se va pregăti sistematic și pe baze solide pentru viața din Tărâmul II, eliberat de interpretările greșite ale unor viziuni distorsionate avute de unii fanatici neinformați și relativ needucați, cu multe secole în trecut, în urma unor experiențe și/sau observații subiective. Dacă procedează astfel, omul ar putea fi confruntat cu fapte incomode și greu de acceptat. Conceptele tradiționale de bine și rău vor fi, fără îndoială, subiectul unor redefiniri radicale. Adevărul ar putea fi dureros pentru una sau mai multe generații.

Practica medicinii va fi afectată serios. Recunoașterea unei posibile relații între sănătatea fizică și Corpul Doi va influ-

ența serios metodele pur mecanice de diagnostic și tratament. Relația exactă a Corpului Doi cu cel fizic nu este cunoscută acum, dar putem bănui multe în această privință. Rezultatele tot mai numeroase ale medicinii psihosomatice oferă un indiciu suplimentar. Este o provocare să ne gândim la precizie științifică când e vorba despre aceste domenii.

Curând, psihologia și psihiatria vor deveni de nerecunoscut, sub impactul informațiilor despre Corpul Doi. Acest domeniu al cunoașterii umane va fi și mai mult afectat decât religia. Ar putea fi necesară revizuirea sau abandonarea definițiilor nevrozelor, psihozelor, subconștientului, supraeu-lui, id etc. În loc să fie diagnosticate definitiv pe baza unor teorii inadecvate, există deja indicii că ar putea fi descoperite adevăratele cauze ale bolilor mentale. S-ar putea foarte bine ca mulți dintre cei catalogați că sunt schizofrenici să sufere de un soi de boală a Corpului Doi. Din punctul de vedere al Stării Doi, o ființă umană conștientă, aflată în stare de veghe – care recepționează simultan impresii din Tărâmul II, datorită unor imperfecțiuni sau din cauze încă necunoscute – ar putea foarte bine să fie incapabilă să absoarbă acest influx de dublă realitate.

„Vocile", pe care atât de mulți „bolnavi psihic" pretind că le aud, ar putea fi, într-adevăr, reale. Catatonia ar putea fi efectul simplu al disocierii de Corpul Doi, realizată pe o bază neobișnuită – ca și cum cineva și-ar părăsi casa cu toate echipamentele automate în funcțiune și ar uita să se mai reîntoarcă. Halucinațiile de persecuție ale paranoicilor ar putea fi o interferență foarte reală din partea speciilor subumane din stratul limită al Tărâmului II, rezultatul unei străpungeri involuntare a barierei, într-un caz particular.

Activitățile spiritului însuși, sistemul automat de operare, adevărata funcție a creierului, relația dintre supraconștient, suflet, sau spirit, toate pot deveni, în noul concept, cunoștințe ce aparțin tuturor. Stările avansate de conștiență, asemănătoare celor declarate de către mistici, filozofi sau de către cei ce se dro-

ghează, ar putea deveni accesibile zilnic pentru cei care le doresc sau le pot stăpâni.

Dacă conceptul despre Corpul Doi ar deveni fapt acceptat, toate aceste posibilități ar fi modeste, în comparație cu prefacerile care ar avea loc în viața de zi cu zi, a fiecărei ființe umane.

Mai întâi, treimea destinată somnului, din programul zilei noastre de douăzeci și patru de ore, nu ar mai fi de nepătruns. Probabil îl vom numi în continuare somn, dar cel puțin vom ști ce facem. Pe baza dovezilor limitate existente, somnul este, înainte de toate, un proces de reîncărcare. Acest lucru ar putea fi realizat prin disocierea destul de automată a Corpului Doi la distanțe diferite. În unele cazuri, separarea s-ar face doar la câțiva centimetri. În altele, după standardele noastre de măsurare, asemenea distanțe ar fi nelimitate. Încă nu se știe cum poate acționa această separare ca un element de regenerare. Nu se știe nici de ce unii fac „călătorii" sau vizite îndepărtate, în timp ce alții rămân în apropierea corpului lor fizic.

Se pare că sunt două explicații a ceea ce numim noi acum, vise. Prima prezintă visul obișnuit ca pe o acțiune prin care se sortează datele acumulate recent, în calculatorul electronic al subconștientului. A doua susține că există experiențe viu reamintite, numite vise dar care, în realitate, ar putea fi impresii receptate de către Corpul Doi, în timpul călătoriei în stare eliberată. Pot exista încă multe alte varietăți sau subclase de descoperit. Numai cercetarea în această direcție le va stabili.

În orice caz, perioada copleșitoare și înfricoșătoare, pe care o numim somn, va fi înțeleasă cu adevărat. Rezultatul ar putea fi o ajustare a nevoilor noastre de somn. Datorită acestei noi înțelegeri, poate că vor fi necesare numai două ore de somn, din douăzeci și patru.

Studii noi ar putea chiar arăta că cinci minute de somn deliberat, la fiecare oră, este o metodă mult mai eficientă de reîncărcare. Ciclul de somn nocturn de opt ore ar putea să nu fie altceva decât rezultatul obișnuit al mediului înconjurător. Studierea Stării Doi va rezolva asemenea probleme.

PREMISĂ: EXISTENȚA UNEI A TREIA FORȚE

Această forță este mijlocul energetic prin care operează Corpul Doi și, probabil, este fundamentală în procesul de gândire. Nu se cunoaște dacă ea este generată de entități vii, sau este un câmp de forță prezent dintotdeauna și care e modulat într-un mod oarecare, de către asemenea ființe.

Totuși, acest câmp are unele caracteristici remarcabile. Are o înrudire distinctă cu electricitatea și magnetismul. Ar putea fi închipuită ca a treia forță dintr-o triadă care este ciclică. Electricitatea este pentru magnetism, la fel cum este magnetismul pentru forța X, așa cum forța X este pentru electricitate. De aici numele de „a treia forță", pe care nu eu i l-am dat. Trinitatea din teologiile noastre ar fi putut începe atunci când existența acestei triade era, în epocile din trecut, cunoscută de toată lumea și ulterior distorsionată, în procesul de retransmitere orală.

Pentru că există această interacțiune cu electricitatea și magnetismul, pare destul de plauzibil faptul că existența uneia dintre componentele triadei creează tipare secundare sau terțiare între celelalte două. Astfel este posibil că, atunci când gândim, noi utilizăm această a treia forță, care este reprezentată foarte slab în formă pură electrică sau magnetică. Se presupune că acțiunea acestei a treia forțe poate fi detectată și măsurată cu instrumente deja existente. Până acum, aceasta nu s-a încercat printr-un studiu serios, consecvent.

Pe de altă parte, nu există dovezi că aplicarea unor câmpuri puternice magnetice sau electrice – sau a oricărei combinații de radiații electromagnetice – ar genera o mărire semnificativă a forței a treia. Totuși, ele par să acționeze asupra acesteia, foarte asemănător cu modul în care este influențată lumina.

Experimentele cu singurul traductor cunoscut – mintea umană – arată o încercare constantă a conștienței de a reprezenta această a treia forță în termeni de electricitate și vibrații. Întrucât „vede" și „simte" conductorii electrici, flashuri rapide și, adesea, șocul real fizic, ea încearcă să traducă acest câmp de energie în experiențe cunoscute. Într-un test, așa cum am notat, s-a

încercat disocierea și deplasarea în Corpul Doi, din interiorul unei cuști Faraday, în care corpul fizic era complet înconjurat de un câmp electric static, foarte puternic. S-a observat că deplasarea prin pereții încărcați electric ai cuștii Faraday, când mă aflam în Corpul Doi, a fost imposibilă. Când sarcina electrică a fost înlăturată, această deplasare nu a mai constituit o problemă.

În fazele de început ale experimentelor, încercările de a face deplasări, în timp ce eram în Corpul Doi, au fost limitate de ceea ce părea o barieră constituită din cabluri de alimentare și linii aeriene electrice întrețesute, foarte asemănătoare celor ce se mai găsesc pe atâtea străzi din orașele și orășelele mai vechi. Unul dintre factorii care a contribuit la creșterea distanței dintre corpul fizic și Corpul Doi a fost recunoașterea naturii acestor bariere și a relației lor cu radiația electromagnetică. Întrucât mintea percepe asemenea forțe pentru prima oară, ea le-a interpretat ca „fire". Odată identificate, trecerea prin bariere a fost simplă.

Corelația este de asemenea sugerată și de experiențele raportate ale Corpului Doi aflat deasupra străzii – ulterior confirmate printr-o verificare fizică – și care se mișca de-a lungul câmpului magnetic al liniilor aeriene electrice, de înaltă tensiune. Când mă aflam în Starea Doi, ori de câte ori au fost sesizate manifestări ale celei de-a treia forțe, ele au fost percepute și interpretate mai întâi că erau de natură electrică. Până astăzi nu există metode verificate de măsurare sau detecție a acestei a treia forțe – și nici nu vor exista, până când nu va fi luată în considerare, în mod serios, existența ei în cadrul triadei.

PREMISĂ: EXISTENȚA TĂRÂMULUI II

Această realitate este un concept de proporții, de neconceput pentru mintea umană conștientă. Totuși, toate experimentele conduc indubitabil spre această concluzie. Nu este greu ca Tărâmul II să fie recunoscut ca subiect al viselor și contemplărilor omului, de-a lungul istoriei. Nu e greu nici să înțelegem diferitele tipare ce îi sunt atribuite, în nenumăratele încercări de a traduce această mare necunoscută în termeni recognoscibili.

Din dovezile actuale, poate fi la fel de bine atât rai, cât și iad – exact așa cum poate fi și mediul nostru actual. Cel mai important element pare să fie acela că o mare parte din Tărâmul II nu e nici una, nici alta. Din experimente, nu se știe până acum dacă cel care moare „merge" automat în Tărâmul II. De asemenea, astăzi nu există material, care să indice că prezența personalității umane în Tărâmul II este permanentă. S-ar putea ca, odată ce am părăsit Tărâmul I (Aici-Acum), la fel ca un vârtej, să pierdem treptat energie și să ne disipăm, în cele din urmă, în mediul Tărâmului II. Este rezonabil să acceptăm că rezultatul acestui proces ne asigură că suntem nemuritori – adică, supraviețuim dincolo de groapă, dar nu pentru totdeauna. Este posibil ca „viața" din această stare diferită de existență să fie cu atât mai îndelungată, cu cât este mai puternică personalitatea. Prin urmare, s-ar putea ca supraviețuirea să fie atât realitate, cât și iluzie.

Întinderea Tărâmului II pare să nu aibă limite. În stările cu care m-am confruntat până acum, se pare că nu există mijloace de a măsura sau calcula adâncimea și lățimea acestui straniu loc familiar. Deplasarea de la o secțiune la alta este prea instantanee, pentru a permite orice estimare, sau ca să se observe poziția „spațială" a unei zone față de alta. Atât cât se poate stabili, nu există relații de conexiune între diferitele locuri din Tărâmul II și universul nostru fizic. Ele pot sau nu să coincidă, loc cu loc. Cu siguranță, acest Tărâm nematerial nu are în centrul său Pământul pe care trăim. Mai degrabă, se pare că doar o foarte mică porțiune a sa acoperă lumea noastră fizică – iar aceasta ar fi pentru noi „poarta de intrare".

În acest stadiu, cred că pentru conștiința umană este imposibilă înțelegerea în întregime a realității Tărâmului II. Ar fi ca și cum am cere unui calculator electronic să ruleze o suită de instrucțiuni pentru care nu a fost programat.

Conștiința – așa cum am dezvoltat-o până acum – nu este pregătită pentru acest gen de înțelegere. Asta nu înseamnă totuși că o asemenea conștiință nu va putea să apară, sau nu o va face în viitorul nu prea îndepărtat. Prin exersarea tehnicilor

acum neclare, sau care vor fi ulterior elaborate, conștiința ar putea foarte bine să fie mai profundă sau extinsă, pentru a recunoaște și accepta această realitate.

Pe de altă parte, sunt foarte sigur că subconștientul, inconștientul, supraconștientul, eu-l superior, sufletul – sau oricum s-ar numi non-conștiința noastră non-materială – este în general foarte conștient de existența Tărâmului II, care îi este familiar. Cât de mult afectează această conștiență gândirea noastră conștientă, aceasta este preocuparea celor mai venerați filozofi. Mulți sugerează că ea ne domină acțiunile în stare de veghe.

Notele despre experimente par să confirme acest lucru. Noi suntem stăpânii noștri, dar nu la nivel conștient. Acțiunile noastre în Tărâmul II par să aibă o influență determinantă asupra activităților noastre zilnice, ceea ce este complet nerecunoscut de eu-l conștient. Întrucât există efectiv sute de pagini de note ale experimentelor legate de vizite în Tărâmul II, cea mai mare parte este încă mai presus de posibilitatea transpunerii în modurile de gândire din Tărâmul I. Fără îndoială, cele mai multe dintre ele au, de asemenea, de-a face cu acea zonă care atrage acest eu personal (ceea ce se aseamănă, se atrage), care nu e decât o părticică din întreg.

PREMISĂ: EXISTENȚA UNEI CONTRADICȚII

Noi împărtășim cu animalele și cu toate viețuitoarele o primă poruncă ce ține de momentul concepției. Ea surclasează orice alt instinct. Porunca imprimată pentru totdeauna în ființa noastră este: SUPRAVIEȚUIEȘTE!

Această dinamică a creat bariera fricii, care trebuie depășită înainte de a avea loc o separare voită. De asemenea, o experiență în afara corpului este foarte asemănătoare cu moartea, cea care ar putea fi considerată eșecul final de a te supune poruncii. Pentru a ne satisface instinctul de supraviețuire, mâncăm. Adesea, facem asta de nevoie, pentru că este singura cale de a răspunde primei porunci, atunci când suntem amenințați de altceva decât de moartea prin înfometare. Noi traducem porunca în acu-

mulări şi protecţia posesiunilor materiale. Instinctul de reproducere răspunde poruncii în alt mod. Orice pericol pentru ego apelează la mecanismele de apărare sau respingere. Familiarul „luptă-sau-fugi" este reacţia fizică la instinctul de supravieţuire. Supravieţuirea, ca primă poruncă, înseamnă evitarea morţii prin orice mijloc posibil. Contradicţia constă în aceea că principalele noţiuni idealiste ale omului, virtuţile nobile, marile realizări, toate au ca bază negarea şi/sau respingerea acestei prime porunci.

Omul care îi dă altuia pâinea sa, omul care asigură subzistenţa familiei sale cu preţul unei morţi timpurii, care se dedică comunităţii şi ţării fără un beneficiu direct, care, în mod deliberat, îşi pune în pericol şi chiar îşi sacrifică viaţa pentru alţii, a făcut „ceea ce trebuia".

Ca urmare, a face ceea ce trebuie – actul uman cel mai respectat, cel mai Divin conform standardelor noastre – violează în mod direct prima poruncă a lui Dumnezeu, imprimată întregii naturi. Mai mult, pentru a complica această contradicţie, e imposibil să se atingă Starea Doi fără a subjuga şi/sau a subordona instinctul de supravieţuire, în cea mai fundamentală formă a sa.

ADN – tu ai cumva firele încrucişate! Din aceste premise de bază rezultă o mie de alte premise – aşa cum ies la suprafaţă bulele de gaz, din masa primordială de resturi organice de pe fundul oceanului. Trecând prin strat după strat de interpretări greşite, ele străbat în sus, în lumină. Este mai bine să distrugem evidenţa, să o ignorăm? Sau, bazaţi pe toate posibilităţile existente, să încercăm să deschidem uşa mai larg?

Cu această din urmă idee, apare următoarea posibilitate: În anul 2025, un băiat din Tărâmul I apasă un buton al unui aparat foarte asemănător unui radio portabil. Eu percep semnalul şi îmi îndrept atenţia spre el.

Îi spun cu căldură „Salut, fiule!", iar stră-stră-nepotul meu zâmbeşte, pentru că mă recunoaşte.

EPILOG: PROFILUL PERSONALITĂŢII LUI ROBERT A. MUNROE

Robert A. Monroe (30 octombrie, 1915 - 17 martie, 1995) s-a prezentat la Departamentul de Cercetări al Spitalului Administraţiei Veteranilor din Topeka, astfel că am putut să aflăm mai multe despre relaţia între personalitatea sa şi experienţele lui în afara corpului. Scopul principal al investigaţiilor noastre a fost o „evaluare psihologică" aprofundată. Monroe a fost extrem de deschis şi cooperant, în timpul acestor interviuri intensive şi serii de diferite teste psihologice, care erau destinate examinării adâncurilor spiritului său subconştient, structurilor sale de valori, vieţii sale imaginare, precum şi aspectelor umaniste şi autoactualizante ale spiritului său. Am efectuat asupra lui un scurt experiment psiho-fiziologic, despre care voi relata mai târziu.

Întrucât am revăzut imensul material pe care îl deţinem despre viaţa sa, am încercat să extrag idei sau teme pentru a face un rezumat. Trebuie remarcate anumite puncte legate de experimentele sale, care le face cumva diferite de alte asemenea relatări: Monroe, un om de afaceri de şaizeci de ani, a avut o educaţie ortodoxă „sudistă" relativ solidă, deşi anumite trăsături ale vieţii sale indică faptul că a fost o persoană excentrică, încă de la o vârstă fragedă, cu abilităţi intelectuale şi emoţionale deosebite, şi cu un simţ neobişnuit de matur al personalităţii şi independenţei.

El relatează că prima experienţă în afara corpului a avut loc în anii săi de maturitate, un alt punct de diferenţă, în timp ce în activitatea noastră am întâlnit multe persoane cu astfel de experienţe, sau similare, în timpul copilăriei. Primele experienţe sunt adesea asociate cu boli fizice grave, cu naşterea copiilor, folosirea diferitelor droguri (inclusiv anestezice), sau cu stări extreme, percepute ca o ameninţare

psihologică sau fizică a persoanei. În vremea când a avut prima lui experiență în afara corpului, Robert Monroe părea să nu fi suferit de nicio boală fizică gravă. Totuşi, la vârsta de patruzeci şi doi de ani, el era în perioada adaptărilor şi transformărilor de la jumătatea vieții. De asemenea, trebuie remarcat că, în copilărie, a suferit de o formă severă de scarlatină - o boală care este asociată cu febră mare. Din propria sa relatare, a fost foarte bolnav, deşi mama sa, medic fiind, a putut să-l îngrijească în afara spitalului. În plus, mai târziu, în timpul vieții, lui Monroe i s-au pus în evidență unele îngustări de natură sclerotică ale vaselor de sânge din creier, care puteau crea o stare de oxigenare scăzută, capabilă să provoace asemenea experiențe. Insolit este modul în care Monroe utilizează experiențele sale. Dacă am fi avut noi asemenea experiențe, cei mai mulți am fi fost extrem de înspăimântați şi am fi încercat să le evităm. Este semnificativ că, în încercarea de a explica aceste experiențe bizare, vizitele repetate ale lui Monroe la medici erau motivate prin orientarea intelectuală şi medicală a părinților săi.

Este frapant modul în care *comportamentul* oamenilor reflectă o încercare de a înțelege, prin acțiune şi experiment, preocupările dominante ale minții lor subconştiente. Una dintre temele cele mai des întâlnite în relatările lui Monroe este interesul său față de aer. Aerul reprezintă mediul său. De la o vârstă fragedă a construit modele de aeronave, în liceu a învățat să piloteze avioane, iar mai târziu a devenit un desăvârşit pilot de planoare. Am remarcat acest gen de preocupare la cei care au avut, în mod direct, experiențe în afara corpului, în opoziție cu cei care studiază sau cercetează fenomenul. Am remarcat nu numai faptul că, în general, ei au încă din copilărie asemenea experiențe imaginare - cum ar fi jocul cu prieteni ireali şi faptul că văd zâne - dar ei îşi amintesc adesea că îşi închipuie că zboară ca o pasăre şi relatează o mulțime de vise în care zboară, sau cad în gol. O altă temă semnificativă din viața lui Monroe este preocuparea sa față de *mişcare*. Când a revizuit, în cursul interviului, atmosfera din familia sa, el s-a emoționat foarte mult datorită amintirilor sale din copilărie, în special cele legate de mersul cu trenul. La fel ca în materialele testelor psihologice, temele legate de mişcare sunt ceva comun pe parcursul întregii sale vieți.

Monroe a avut multe talente deosebite. El a fost extrem de independent, încă de la o vârstă fragedă. Tatăl său, un profesor universitar tăcut şi autoritar, a fost un model excelent de părinte echilibrat. Mama sa a fost medic şi controla mai mult familia, deşi nu într-un mod dominant, agresiv. Monroe a putut să-şi valorifice talentele individuale, într-o manieră oarecum neobişnuită în familiile tradiționale. Părinții i-au permis un grad considerabil de libertate şi i-au recunoscut cumva talentele ciudate, în special îndemânarea sa în mecanică, care nu era prezentă la niciunul dintre membrii familiei. A avut două surori mai mari - cu cea mai mare intra mereu în competiție - şi a mai avut un frate mult mai tânăr. Printre talentele sale neobişnuite era capacitatea de a scrie şi de a citi, de la vârsta de patru ani. În ciuda acestui fapt, performanțele sale şcolare au fost mediocre, până când a avut o relație mai specială cu un profesor la colegiu, de care s-a simțit acceptat şi care l-a îndrumat. De atunci, el a devenit un student doar cu note maxime. A fost un lider al egalilor săi în copilărie, deoarece era extrem de original şi creativ şi căuta constant răspunsuri.

El se perfecționa constant, aşa cum fac mulți oameni în acest domeniu. De asemenea, a demonstrat că are o altă caracteristică comună celor care explorează stări modificate de conştiență - anume, că a ascultat de experiențele sale subiective, şi a acționat asupra lor. Cu alte cuvinte, el părea să creadă în propriile sale experiențe şi a urmat - în mod voit şi cu mare încredere - ceea ce a simțit. În activitatea noastră cu oameni care au trăit experiențe în afara corpului, am aflat că aceştia au anumite atribute personale, iar Monroe este unul care le demonstrează. Acestea includ o tendință de a se simți izolat social şi diferit de ceilalți, la o vârstă destul de fragedă. De altfel, adesea privea lumea ca un extraterestru. Această izolare relativă este combinată cu tendința de autonomie - şi totuşi, de a fi un lider foarte agresiv şi în permanentă căutare de pericole.

Monroe s-a supus anumitor experiențe - pe care cei mai mulți ar încerca să le nege şi să le evite - şi să le plaseze într-un context extrem de creativ; se folosea de abilitățile sale de lider şi de atributele lui esențiale. Prin urmare, oameni asemenea lui Monroe sunt capabili să folosească experiențele lor mentale, interioare, ca linii directoare în

viață. El nu are o instruire specială în discipline meditative sau esoterice, dar utilizează aceste intuiții. Monroe, ca și alții, o persoană care memorează vizual și gândește în structuri globale. Visele sale sunt și ele vizuale, foarte colorate și intense. Poate că una dintre temele cele mai comune din viața lui Monroe este siguranța că nu trebuie să definească continuu lumea exterioară. Această atitudine i-a dat abilitatea de a parcurge realități care, în mod normal, nu ar fi accesibile oamenilor ale căror vieți necesită, dintr-un motiv sau altul, definirea continuă a lumii fizice exterioare.

Anii de început ai vieții lui Monroe arată nu numai spiritul său de independență, ci și încăpățânare și o tendință de a se revolta împotriva valorilor tradiționale, deși nu există nicio dovadă că această revoltă, în principal nemanifestată în afară, i-ar fi creat probleme majore în viață. El nu a avut nicio traumă majoră și nici vreun fel de dificultăți în copilărie, pe care un psihiatru să le analizeze. Cred că această situație se datora excelentei sale relații cu părinții, care nu aveau atitudinea obișnuită a membrilor clasei de mijloc și care erau ei înșiși foarte independenți. Mama sa, o femeie dinamică, avea tendința să treacă peste aspectele urâte ale vieții - o atitudine care apare în analiza personalității lui Monroe. Se pare că atât Monroe, cât și mama sa foloseau ceea ce se numește în termeni psihiatrici tradiționali negarea sau evitarea - numai că le aplicau conștient și nu par să le fi creat dificultăți. El are tendința de a scoate la suprafață ceea ce este mai bun din oameni, printr-o formă indirectă de comunicare ce îl face să-și focalizeze atenția asupra ceea ce sintetizează, mai degrabă decât asupra a ceea ce distruge. Nu a avut traume majore în copilărie, deși o experiență pe care o relatează el a fost totuși traumatizantă - aceea a mutării familiei dintr-un orășel, într-un oraș mare. La vârsta de cincisprezece ani a intrat în colegiu, și apoi la o școală pregătitoare pentru o facultate de medicină. În cele din urmă, s-a specializat ca inginer, cu calificative foarte bune, deși cursurile pe care le-a urmat erau destul de neobișnuite.

Viața de adolescent și de adult tânăr a lui Monroe a fost una de întreprinzător. El a înființat un teatru, a produs și a regizat multe programe de radio și televiziune, a început și a pierdut un număr de afaceri, dar de fiecare dată a fost capabil să strângă în jurul lui oameni care

să-l ajute. Această dezvoltare independentă, non-religioasă, non-paranormală, non-esoterică, tipică „visului american", pare să-l fi format bine pe Monroe pentru genul de observații simple și directe, care sunt atât de bine demonstrate atât în cartea sa, cât și în activitatea sa ulterioară. În relația lui cu sine însuși și cu familia sa, unită și devotată, precum și cu alți colegi și prieteni, el pune accent pe importanța relațiilor personale, mai degrabă decât pe posesiuni materiale, iar tendința sa generală era de a vedea că ființele umane sunt bune.

Cum poate Monroe să accepte aceste călătorii absolut esoterice descrise în cartea sa și, în același timp, să fie un om de afaceri de succes, aproape tradițional, și un tată care nu este un trăsnit, nu poartă haine neobișnuite și nici nu se dă continuu în spectacol pentru a-și expune abilitățile deosebite? El își continuă fără încetare cercetările, își realizează propriile contacte și își asumă responsabilități pentru propria viață. Un test psihologic arată că are profilul unei persoane care se autoadaptează, cu o accentuare specială a abilității sale de a vedea contrariile aparente ale vieții ca fiind legate între ele într-un mod plin de semnificații - test la care a avut un punctaj deosebit de ridicat. De asemenea, Monroe a demonstrat că are trăsături pe care le-am remarcat la oamenii care conduc diferite cercetări în domeniul stărilor modificate de conștiință, care este o tendință de a păstra unele emoții intense în subconștient, unde le ține separate și blocate.

Parte din faptul că el consideră contrariile ca având un sens implică deopotrivă că le ține ascunse, dar și că folosește energia creată de tensiunea dintre ele, pentru acțiuni creatoare. Adesea, astfel de persoane dau dovadă că au gânduri și sentimente intense, și o anume sensibilitate pentru critică. Testele efectuate în legătură cu atitudinea lui față de moarte au indicat că, în comparație cu populația normală, temerile și frica lui Monroe sunt extrem de scăzute.

Unele scrieri și studii despre persoane care au avut experiențe în afara corpului au pus un accent considerabil pe negarea morții. La un anumit nivel, această negare pare logică, în special în studiile despre oameni care au avut primele experiențe în situații în care le era amenințată viața - situații cu care mulți dintre noi nu ne confruntăm niciodată. Poate că experiența se întipărește adânc în minte, ceea ce face

ca subconştientului să-i fie în permanenţă teamă că ea s-ar putea repeta. Analiza mai aprofundată a celor evidenţiate de testele psihologice ale lui Monroe nu demonstrează o frică de moarte iminentă, sau o încercare de negare a morţii - ci, mai degrabă, de a avea, de a controla şi a utiliza intensiv emoţii separate, în interiorul minţii sale subconştiente.

Într-o pauză în cadrul unei investigaţii psihologice intensive, am condus un scurt experiment în laboratorul de psiho-fiziologie al spitalului, cu un psiholog, dr. Fowler Jones, de la Centrul Medical al Universităţii din Kansas, în calitate de coobservator. L-am rugat pe Monroe să intre în starea de spirit pe care el o numeşte experienţă în afara corpului. L-am conectat la un poligraf şi i-am înregistrat unele trasee ale undelor cerebrale, după care am efectuat măsurători referitoare la nivelul de anxietate şi nivelul de alertă (GSR)[1]. L-am observat printr-o fereastră-oglindă unidirecţională, pe o durată de treizeci de minute. Cele mai izbitoare particularităţi ale sale au fost frecvenţa extrem de scăzută a respiraţiei şi nivelul profund de relaxare. Respiraţia era superficială şi a avut perioade în care nu a respirat deloc, urmate apoi de câteva respiraţii profunde.

Cam în acelaşi moment când un tehnician a intrat în încăpere să ne spună că traseele undelor cerebrale se schimbă, dr. Jones şi cu mine am avut simultan impresia unei distorsiuni a părţii superioare a corpului lui Monroe, asemănătoare unei unde de căldură, în timp ce puteam vedea clar partea inferioară a trupului. Această distorsiune a durat până la aproximativ două minute înainte de terminarea experimentului. Monroe a declarat că a putut să iasă din corp foarte repede, dar nu a fost în stare să semnaleze aceasta decât cu cinci secunde înainte de a se reîntoarce în corpul fizic, ceea ce a şi făcut. Acest semnal a coincis cu o nouă schimbare în traseele undelor sale cerebrale. Deoarece au existat probleme de conexiuni, tehnicianul a intrat în încăpere, în cursul experimentului, pentru a verifica electrozii şi firele de legătură. A fost interesant de remarcat că, atunci când tehnicianul încerca să ajusteze legăturile, nu a existat nicio înregistrare a faptului că această acţiune ar fi afectat nivelul de trezire a lui Monroe pe GSR.

[1] GSR este prescurtarea denumirii engleze a expresiei Grade of Security Reaction, în limba română, gradul de reacţie la siguranţa proprie. (n.tr.)

Din punct de vedere tehnic, când se află în afara corpului, nivelul GSR a lui Monroe arată o creştere de aproximativ 150 microvolţi şi, odată început experimentul, a existat o totală lipsă de reacţie specifică, sau non-specifică, chiar şi atunci când tehnicianul i-a atins corpul, pentru a aranja poziţia electrozilor. Aceasta este ceva foarte neobişnuit, fiindcă semnalul GSR este supersensibil la asemenea interferenţe. Tehnicianul a remarcat, de asemenea, că pielea lui Monroe era foarte uscată şi fierbinte. După reintrarea în corp, Monroe a fost uşor dezorientat, vorbirea îi era perturbată şi nu era capabil să-şi amintească sau să-şi descrie imediat experienţele, deşi, mai târziu, a relatat că a părăsit camera unde se desfăşura experimentul şi a intrat în camera unde se afla poligraful şi tehnicianul.

De asemenea, este demn de notat diferenţa dintre cele relatate de Monroe şi cele relatate de alţi practicanţi ai experienţelor în afara corpului, şi anume că, anterior începerii acestui experiment psiho-fiziologic, neoficial şi scurt, Monroe a demonstrat capacitatea sa de a mişca acele unor voltmetre sensibile, mişcând mâna deasupra lor. Aceste genuri de manipulări energetice ar putea explica, într-un fel, unele probleme tehnice create aparatului foarte sensibil, care adesea indică greşit în asemenea experimente. Este aproape ca şi cum energia se degajă brusc şi nu mai este sub controlul complet nici a experimentatorului şi nici a subiectului.

O analiză computerizată a undelor cerebrale ale lui Monroe a demonstrat că cea mai mare parte a energiei sale cerebrale a fost în intervalul de frecvenţă între patru şi cinci cicluri pe secundă (unde teta), fără componente cu frecvenţă mai mare de zece cicluri pe secundă. El şi-a focalizat energia cerebrală într-o bandă de frecvenţe extrem de îngustă. Am găsit fenomene similare în experimentele cu sistemul stroboscopic de benzi audio al lui Monroe. El a făcut acest experiment fără benzile sale, dar se pare că putea să-şi focalizeze conştienţa, astfel încât energia sa cerebrală era într-o bandă de frecvenţe foarte îngustă. Atunci când tehnicianul a remarcat schimbarea de semnale EEG, părea să existe un transfer de energie de la emisfera stângă spre emisfera dreapta a creierului. Semnalele sale EEG erau normale, fără să apară epilepsia şi fără dovada unei reacţii neobişnuite la respiraţia accentuată sau

la existența unui stimul luminos. O analiză statistică ulterioară a traseelor EEG (analiza de varianță) a arătat că, în termeni de frecvență a undelor cerebrale, nu au existat diferențe speciale între emisfera dreaptă și cea stângă, dar că, în perioada când el a fost în afara corpului, frecvența undelor sale cerebrale a fost considerabil mai mică. În timpul perioadei în care se afla în afara corpului, *variațiile* în frecvență a undelor sale cerebrale au fost considerabil mai scăzute, mult mai mici pentru emisfera dreaptă decât pentru cea stângă. Aici diferențele au fost semnificative din punct de vedere statistic ($P< 0,001$).

Ce înseamnă toate astea? În esență, acest scurt experiment a arătat că, în timpul în care s-a aflat în starea de „în afara corpului", Monroe a fost capabil să-și focalizeze energia cerebrală într-o bandă de frecvențe foarte îngustă și să producă distorsiuni vizibile ale corpului său, observate independent de două persoane, în condiții de iluminare slabă. El a fost capabil să atingă un grad de relaxare neobișnuit de profund, cel pe care pretinde că îl atinge în condițiile numite de el focalizare cu zece benzi. Este aproape ca și cum corpul său ar fi fost mai curând comatos decât adormit. În alte experimente am găsit tipuri diferite de reacții ale undelor cerebrale, ca răspuns la starea de a fi în afara corpului – dar toate par să aibă un lucru în comun: apare o încetinire a undelor cerebrale și o deplasare a concentrării energiei.

În rezumat, se poate spune despre Monroe că viața sa plină de energie, cu un simț înalt al scopului propus – precum și nevoia și neîncetata sa dorință de a înțelege – reprezintă o bună demonstrație a ceea ce odată a spus W.R. Inge: „Un test este infailibil. Orice imagine a realității, care ne adâncește capacitatea de înțelegere a manifestărilor și problematicii uluitoare a vieții, în lumea în care ne mișcăm, este pentru noi mai aproape de adevăr decât orice imagine care diminuează această înțelegere".

Stuart M. Twemlow, M.D.
Psihiatru
Șeful Serviciului de Cercetare
Spitalul Universitar V.A. Topeka
Facultatea Școlii de Psihiatrie Meninger

POSTFAȚĂ

Singura cale de a descoperi limitele posibilului este de a trece dincolo de ele, în tărâmul imposibilului.
– Arthurs C. Clarke

Încă din cele mai vechi timpuri, granițele dintre om și natură erau puțin distincte, întreaga natură având în ea ceva supranatural. Orice avea un „spirit" – inclusiv pietrele, copacii, animalele și oamenii. Mai târziu, pe măsura evoluției civilizației umane, s-au creat linii de separare între oameni și celelalte părți ale naturii.

Religiile din est și vest au susținut că atât oamenii, cât și animalele au ceva care supraviețuiește morții fizice, că acel ceva al animalelor ar fi inferior – iar mai târziu, că doar cel al omului ar fi nemuritor. Azi există dovezi că și spiritul animalelor supraviețuiește – de exemplu, că ele se pot reîncarna. Cu 2500 de ani în urmă, indianul Patanjali a crezut și susținut că se pot obține puteri paranormale, accesând dosarele Akashice care, în tradiția hindusă, conțin toate informațiile din trecutul și prezentul fiecăruia dintre noi. El a mai afirmat că putem vedea la distanță, sau că putem să cunoaștem viitorul, cu condiția să dorim categoric să-l vedem, creând un singur punct focalizat al atenției în obiectivul dorit, accesând astfel câmpul Akashic.

În zilele noastre, Ervin Laszlo nu face decât să reia Câmpul Akashic al lui Patanjali și să-i dea o altă denumire: Câmpul A sau Câmpul Zero, care este o bancă a memoriei – de fapt, o hologramă. Aici sunt acumulate toate informațiile și înregistrările tuturor timpurilor. Foarte simplu spus, holograma înseamnă că fiecare parte, oricât de mică ar fi ea, conține efectiv întregul. (Dennis Gabor descoperă holografia în 1940, prin calcule matematice,

care apoi e dezvoltată, printre alții, de David Bohm, prin conceptul de Univers Holografic și de cunoscutul neurochirurg american Carl Pribram, prin ideea de Creier Holografic). Accesând acest Câmp Zero, explică Ervin Laszlo, „se ajunge" la informațiile înregistrate aici, iar el îl numește câmpul A, echivalent cu vacuum-ul sau câmpul zero din fizică. Rupert Sheldrake îl numește Câmp Morfic (Morphic Field). Fizicianul american Hall Puthoff îl etichetează drept Quantum Zero Point Energy (ZPE), numit astfel pentru că rămâne activ la zero absolut. Puthoff crede că ZPE nu există în paralel cu Câmpul electro- magnetic, ci că ar fi o legătură continuă între un punct si oricare altul din univers, și că acționează la fel ca și Câmpul Subtil al lui Cleve Backster – Câmp care leagă absolut toate formele de viață.

Când citești cartea *Călătorii în afara corpului,* de Robert Monroe, la prima lectură ai impresia că autorul încearcă să inventeze sau să reinventeze un fel de literatură fantastică, ori de-a dreptul bolnavă, sau poți crede că scriitorul însuși este bolnav psihic. Chiar Robert Monroe a crezut, la începutul experiențelor sale, că are un fel de boală psihică sau de tumoră cerebrală. După ce a consultat medici și i s-au făcut examinările de rigoare, i s-a spus că totul era în regulă, că era sănătos.

Oare un asemenea om ar putea gândi că, prin ceea ce vedem cu ochii noștri, cuprindem doar 10% din realitate și că restul de 90% – chiar dacă nu-l vedem – este adevărata putere a energiei existente în acest nevăzut?

Robert Monroe își descrie extraordinarele experiențe de ieșire in afara corpului fizic, ca un explorator care caută explicații științifice. Prima „ieșire" din corpul fizic a fost una nedorită, spontană. Avusese semne premonitorii cu mult înainte – un rău general, amețeli, dureri abdominale, pe care însuși autorul nu și le putea explica. Apoi face nenumăratele alte ieșiri din corpul fizic, inducându-le în mod deliberat.

Monroe susține că a călătorit în mai multe dimensiuni, pe care le denumește Lăcașuri sau Tărâmuri. Aici își întâlnește tatăl și prieteni de familie, decedați. Comunicările cu aceste ființe erau

non-verbale, iar deplasarea se făcea în urma unui gând focalizat – era destul să se gândească la cineva sau la direcția unde să ajungă, și era deja acolo. Când focalizarea nu era destul de puternică, se întâmpla să se afle în locuri necunoscute și ciudate.

Este Robert Monroe credibil, în ceea ce descrie în carte? Răspunsul ni-l dă chiar scriitorul. Asemenea cazuri sunt relatate în toata istoria omenirii, începând cu Egiptul, China, India și în diferite religii existente cu mult înaintea Creștinismului. „Dar cel mai sigur lucru, spre a te convinge de existența lor, este experiența proprie", sunt însești cuvintele scriitorului.

Există păreri că ieșirile din corpul fizic sunt atât de obișnuite, încât mulți dintre noi avem frecvent asemenea experiențe – mai ales în timpul somnului. Visele în care zburăm ori plutim în aer, nu ar fi altceva decât ieșiri din corpul fizic. Aceste ieșiri din corpul fizic, descrise de Monroe începând cu anii '50, au fost făcute cu mult înainte ca experiențele din morțile clinice să devină atât de cunoscute și atât de discutate ca în zilele noastre.

Într-o anumită măsură, experiențele morților clinice par a fi ieșiri din corpul fizic, cum descrie atât de convingător Dr. Raymond Moody, în cartea sa *Viață după Viață*, publicată în 1975. Și în aceste cazuri există acel „ceva" care părăsește corpul fizic, observă ce se întâmplă în jur – de obicei de la o anumită înălțime – redă în detalii tot ce s-a întâmplat cu el, trece printr-un tunel la capătul căruia întâlnește o lumină unde așteptă rude decedate sau ființe de lumină, care, de cele mai multe ori, spun că este mai bine să se întoarcă, deoarece nu a sosit momentul „trecerii". Aceste reveniri în corp coincid cu revenirea spontană sau resuscitarea medicală.

Există unele deosebiri între experiențele lui Monroe și cele din morțile clinice. Robert Monroe iese din trup fie spontan, fie la dorință, călătorește unde își propune, dar nu are experiența revederii întregii vieți, ca în morțile clinice. Interesant este că această revedere a întregii vieți – ca într-un film foarte clar în culori și sunete – este comună atât în experiențele de moarte clinică, cât și în

hipnoza regresivă. În aceste revederi de vieți trecute, nimeni nu te judecă – tu ești singurul tău judecător.

Descrierile ieșirilor din corp ale lui Monroe și experiențele din morțile clinice au multe asemănări și cu descrierile dintre două vieți, ale fenomenelor de reîncarnare – bine cunoscute la vechii egipteni, tibetani, budiști și triburile indiene din America. Platon, Pitagora și Origen credeau și ei în reîncarnare.

Studiile efectuate timp de decenii, de profesorul Ian Stevenson și asistentul său Dr. Jim Tucker* de la Universitatea din Virginia, SUA, care au adunat peste 2.500 de cazuri de reîncarnări, sunt deosebit de relevante. Acestea sunt cazuri bine documentate, adunate de la adulți și copii din întreaga lume, care și-au descris și alte vieți trăite în trecut. Putem presupune că atunci când murim, „ceva", care se detașează de corpul fizic supraviețuiește până la revenirea într-un nou corp fizic. Dacă am accepta asemenea idee, ar deveni limpede legătura dintre reîncarnare și fenomenul de ieșire din corpul fizic.

Cum s-ar putea explica fenomenele ce apar în cazul transplantului de organe, când persoana primitoare primește și o parte a personalității donatorului? Este ca și cum organul donat ar face parte din hologramа donatorului, care conține și personalitatea acestuia.

Cum putem explica vederea la distanță? Ce este acel ceva care „vede" sau „știe" ce se află într-un loc, la mii de kilometri de cel care „vede"? Ce reprezintă toate aceste fenomene? Ar putea fi oare posibilități de manifestare, fie și parțiale, ale spiritului uman ce poate călători în afara corpului fizic și care supraviețuiește morții? Să existe oare și un cod spiritual, asemănător codului genetic – ADN? Toate aceste fenomene reprezintă doar dovezi ale posibilității existenței sau/și supraviețuirii spiritului uman.

Este paradoxal că știința modernă, care folosește unele tehnici bazate pe fizica cuantică (televiziunea, telefonia mobilă,

* cartea dr. Jim Tucker, *Viață înainte de viață*, este publicată de Editura FOR YOU.

computerul, ultrasonografia, ecocardiografia, tehnici de rezonanță magnetică folosită în medicină etc.), a ignorat și continuă să ignore fenomenele descrise mai sus, dovezile evidente ale așaziselor energii subtile.

Fizica modernă a dovedit fenomenul de non-localitate. Explicat mai simplu, este vorba despre existența unei forme de energie/particulă, în mai multe locuri în același timp.

Cazul lui Monroe de bilocație ar putea fi explicat prin acest fenomen. De asemenea, fizica modernă a mai demonstrat un fenomen interesant, pe care Einstein l-a denumit „spooky action at the distance" (acțiune fantomă la distanță) – fenomenul de interconexiune (entanglement) dintre două particule subatomice care fuseseră în strânsă proximitate și care, după ce au fost separate, pot comunica între ele la orice distanță.

Poate oare memoria organului transplantat să se bazeze pe acest fenomen?

Binecunoscutul fizician David Bohm, fost discipol al lui Einstein, spunea cu câțiva ani în urmă, că marea putere a științei rezidă în faptul că își are rădăcinile în experiențele existente, dar marea slăbiciune a științei contemporane este că ea admite drept legitime, doar anumite tipuri de experiențe.

Londra, 2007 Dr. Radu Ilea

PS. Am scris aceste rânduri după participarea la cursul Gateway de la Institutul Monroe din Virginia SUA, împreună cu soția mea, co-traducătoare la această carte.

CUPRINS

Cuvânt înainte 5
Introducere 9
Nici cu baghetă magică, și nici cu ușurință 23
Căutări și cercetări 36
Despre dovezi 49
Aici și Acum 63
Infinitate, eternitate 77
Imagine inversată 91
Post Mortem 106
„Pentru că Biblia îmi spune așa" 121
Îngeri și arhetipuri 132
Animale inteligente 140
Dar sau povară? 149
Nepotriviri 159
Corpul al doilea 170
Munte și superconștient 183
Sexualitatea în Starea a Doua 194
Exerciții preliminare 206
Procesul de separare 219
Analiza evenimentelor 230
Clasificare statistică 243
Neconcludent 255
Premise: o expunere rațională de motive și principii?265
Epilog: Profilul personalității 277
Postfață 285

Robert A. Monroe (1915 – 1995) a fost un deschizător de drumuri în explorarea experiențelor în afara corpului, iar CĂLĂTORII ÎN AFARA CORPULUI, prima sa carte, a devenit indiscutabil clasică în domeniu. Monroe a început să cerceteze și să facă experimente legate de formele extinse ale conștiinței umane, pe care le trăia el însuși. *Călătorii în afara corpului* este o carte extraordinară, în care Monroe a înregistrat, cu obiectivitatea unui reporter, trăirile și experimentele făcute de el însuși. Aceste relatări ale experiențelor sale în afara corpului – trăite în stări dincolo de spațiu, timp și moarte – au adus mângâiere nenumăraților oameni care au trăit asemenea stări. Ele au atras atenția cercetătorilor științifici, medicilor, inginerilor și multor alți specialiști.

Monroe și un grup de cercetători au lucrat asupra unor metode de a induce și de a controla anumite forme de conștiință, iar rezultatele au dus la dezvoltarea unei tehnologii de ghidare audio ușor de folosit, cunoscută ca sincronizare hemisferică, sau Hemi Sync®. În anul 1974, grupul de cercetători a devenit Institutul Monroe. Un an mai târziu, Monroe a obținut primul dintre cele trei patente pentru metoda Hemi-Sync® de a modifica starea creierului, prin sunet.

„Experiențele lui Robert Monroe sunt probabil mai fascinante decât ale oricărei persoane a timpului nostru, cu excepția lui Carlos Castaneda..."

– Joseph Chilton Pearce, Magical Child

„Relatările lui Monroe despre călătoriile sale – CĂLĂTORII ÎN AFARA CORPULUI – în care găsești la un loc spiriduși și oameni morți, sex astral, călătorii înfricoșătoare în alte dimensiuni tulburătoare pentru spirit, dar și indicații practice despre cum să ieși din corpul tău – toate relatate cu un umor plin de ironie – au devenit rapid un fenomen de senzație, odată cu publicarea acestei cărți. Indiferent de explicațiile lor „reale", călătoriile lui Monroe reprezintă o lectură splendidă."

– Michael Hutchinson, Megabrain

http://www.monroeinstitute.com

27.00 RON

Editura For You
ISBN: 978-973-7978-89-9